

НОРА РОБЪРТС ТРУДНА ИСТИНА

Част 1 от „Сестрите О’Хърли“

Превод от английски: Ирина Димитрова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Можете да викате колкото искате, госпожо О'Хърли.

Жената дишаше учестено. По слепоочията ѝ се стичаше пот. Тя се вкопчи в ръба на масата, върху която лежеше.

— Моли О'Хърли не ражда бебетата си с викове.

Не беше едра, но гласът ѝ, макар да не повиши тон, изпълни стаята. Беше необикновено мелодичен, въпреки че Моли бе останала съвсем без сили. Съпругът ѝ я бе довел в болницата само преди минути и тя трябваше да роди всеки момент.

Нямаше време да я подготвят, да я успокоят или окуражат. Дежурният гинеколог бе наредил веднага да я откарат в родилната зала.

Повечето жени биха изпаднали в паника, ако се окажат в чужд град и се наложи да поверят живота си и живота на детето, което ще се появи на бял свят, в ръцете на непознати. Моли беше уплашена. Но проклета да бъде, ако го признае.

— Силна жена сте — отбеляза лекарят и направи знак на сестрата да избърше потта от челото му. Отоплението в родилната зала работеше непрекъснато.

— Всички О'Хърли са силни — процеди Моли, но ѝ идеше да изкрещи. Господи, болката отново я прониза безмилостно. Бебето бе подранило. Оставаше ѝ единствено да се моли да не е подранило прекалено. Контракциите прииждаха една след друга, без да ѝ дадат възможност да се съвземе.

— Добре че влакът ви не е закъснял. Пет минути по-късно да беше пристигнал и щяхте да родите в колата по пътя за болницата — главичката на бебето вече се подаваше. — Не напъвайте още, дишайте.

Тя го наруга, събрала целия опит, който бе натрупала в седемгодишния си съвместен живот с Франсис, и седемте години, през които бе играла от клуб на клуб във всеки мръсен град от Лос Анджелис до Кетскилс. Лекарят само зацъка с език, докато жената дишаше като парна машина и го гледаше гневно.

— Добре, добре. Хайде, напънете сега. Да изстреляме бебето като куршум.

— Ще ти дам аз един куршум — закани се Моли и напъна, замаяна от пронизалата я силна болка.

Плачът на бебето отекна в родилната зала. Моли през сълзи се взря в лекаря, който обърна към нея главичката, раменцата, телцето.

— Момиченце е.

Моли се засмя и се отпусна назад. Момиче. Бе успяла. И Франсис щеше да бъде горд. Изтощена, жената се заслуша в плача на дъщеричката си.

— Не се наложи да я пляскам по дупето — отбеляза лекарят. Мъничка е, помисли си той, най-много два килограма и триста. — Не е тежка, госпожо О'Хърли, но изглежда прекрасна.

— Разбира се, че е прекрасна. Какви дробове само! Ще оглуши и седналите на последните редове. Подранила е с няколко седмици, но... О, Господи!

Усетила нова контракция, Моли се надигна.

— Легнете! — лекарят подаде бебето на една сестра и кимна на друга да притисне Моли към масата. — Дъщеричката ви май си има компания.

— Още едно ли? — въпреки болките и замайването Моли се засмя. Весело и предизвикателно. — Дявол да те вземе, Франк. Винаги успяваш да ме изненадаш.

Мъжът в чакалнята крачеше напред-назад, но стъпките му бяха енергични, макар през последните пет минути да бе погледнал три пъти часовника си. Танците бяха неотделима част от живота му. Беше строен и жилав, в очите му блестеше несекващ оптимизъм. От време на време минаваше покрай малкото момче, задрямало на стола и леко разрошваше косата му.

— Ще си имаш мъничко братче или сестриче, Трейс. Всеки момент ще дойдат да ни кажат.

— Уморен съм, татко.

— Уморен ли? — с весел смях мъжът грабна момчето от стола и го притисна в прегръдките си. — Сега не е време за сън, момчето ми. Това е велик момент. Ще се роди нов член на семейство О'Хърли. Днес е премиерата.

Трейс отпусна глава на рамото на баща си.

— Не успяхме да стигнем до театъра.

— Чакат ни още много представления — огорчението заради отложения ангажимент бе съвсем мимолетно. Дори в Дълут имаше нощни клубове. Щеше да уреди няколко ангажимента, преди да хванат следващия влак.

Мъжът бе роден, за да забавлява, да пее, да танцува, следвайки житейския си път и бе благодарен на щастливата си звезда, че неговата Моли споделя увлечението му. Господ му бе свидетел, че двамата не изкарваха много, като играеха в малки театри, второкласни нощни клубове и задимени заведения, но времето беше пред тях. Може би големият успех ги очакваше на следващото представление.

— Съвсем скоро ще подготвяме афиши за „Четиримата О’Хърли“. Нищо няма да може да ни спре.

— Нищо няма да ни спре — промълви момчето, чувало неведнъж същите думи.

— Господин О’Хърли?

Франк спря. Притисна Трейс към гърдите си и се обърна към доктора. Осъзнаваше, че е отчайващо невеж що се отнася до раждането на деца.

— Аз съм О’Хърли — гърлото му пресъхна. Той преглътна мъчително. — Моли. Моли добре ли е?

Докторът се усмихна и потърка брадичка.

— Съпругата ви е страхотна жена.

Облекчението заля Франк като мощна вълна и той силно целуна сина си.

— Чу ли, момче? Майка ти е страхотна жена. И бебето също. Зная, че е подранило, но е добре, нали?

— Силно и красиво — започна докторът. — Всяко от тях.

— Силно и красиво — не на себе си от радост, Франк бързо направи няколко танцувални стъпки. — Моята Моли знае как да ражда бебета. Някой път може и да обърка стъпките, но винаги се измъква достойно. Не е ли... — той внезапно млъкна и се втренчи в лекаря, който продължаваше да му се усмихва. — Всяко от тях?

— Това синът ви ли е?

— Да, това е Трейс. Какво значи „всяко от тях“?

— Господин О’Хърли, синът ви има три сестрички.

— Три! — все още прегърнал Трейс, Франк се отпусна на стола. Жилавите му крака на танцър изведнъж омекнаха. — Три. Всичките наведнъж.

— С няколко минути разлика, но в крайна сметка три.

За миг мъжът остана вцепенен. Три. Та той нямаше представа как ще изхранят още едно дете. Три. И все момичета. Щом шокът премина, Франк се засмя. Беше благословен с три дъщери. Франсис О'Хърли не бе човек, който проклина съдбата. Напротив, приемаше даровете ѝ с отворени обятия.

— Чу ли, момчето ми? Майка ти е родила три момиченца. Три на цената на едно. А аз обичам сделките — Франк скочи на крака и стисна ръката на лекаря. — Господ да ви благослови! Тази вечер няма да има по-щастлив мъж от Франсис Завиър О'Хърли.

— Поздравления.

— Женен ли сте?

— Да.

— Как се казва жена ви?

— Абигейл.

— Тъй ще бъде името и на едно от момиченцата. Кога ще мога да видя семейството си?

— След няколко минути. Ще пратя една от сестрите да се погрижи за сина ви.

— И дума да не става — Франк хвана Трейс за ръка. — Той идва с мен. Та нали и за него това е паметен ден — сдоби се с три сестрички.

Лекарят започна да обяснява разпоредбите в болницата, сетне изведнъж замълча.

— И вие ли сте твърдоглав като жена си, господин О'Хърли?

Франк гордо се изпъчи.

— Че нали тя от мен взема уроци.

— Оттук.

Франк ги видя за първи път през стъклените стени на детското отделение, три мънички бебенца в кувьози. Двете спяха, а третото раздразнено проплакваше.

— Искате да кажете на целия свят, че е тук. Това са сестричките ти, Трейс.

Напълно разсънен и настроен критично, Трейс внимателно се втренчи в бебетата.

— Съвсем мънички са.

— Така е, момчето ми — сълзи се стичаха по бузите на мъжа. Той беше ирландец и не се срамуваше да плаче. — Ще направя всичко за вас. За всяка една от вас — Франк притисна ръка към стъклото с надеждата да успее да спази обещанието си.

ПЪРВА ГЛАВА

Денят нямаше да бъде обикновен. Сега, когато решението вече бе взето, щеше да мине доста време, преди всичко да се върне в обичайните рамки и да тръгне постарому. Тя можеше само да се надява, че постъпва правилно.

Аби оседлаваше коня си в обора, където бе тихо и се усещаше силната миризма на животни. Може би не биваше да открадва този час за себе си точно по обяд, когато я чакаше още толкова работа, но имаше нужда от това. Да остане за цял час сама далеч от къщата и от задълженията си ѝ изглеждаше непостижим лукс.

Аби се поколеба, сетне поклати глава и пристегна ремъците. Щом възнамеряваш да крадеш, по-добре се ориентирай към луксозните неща. Тя се усмихна, защото баща ѝ би използвал същите думи. Освен това ако господин Йоргенсен наистина имаше желание да купи жребчето, щеше да позвъни отново. Трябваше да изготви счетоводния баланс, а и бе просрочила полицата за фуража. Щеше да се справи с всичко това по-късно. Точно сега ѝ се искаше да препусне лудешки без посока.

Две котки обикаляха наоколо, но се излегнаха мързеливо в сеното, щом Аби изведе скопения червеникавокафяв кон. Дъхът ѝ излезе на облаче, когато провери отново ремъците.

— Да тръгваме, Джуд.

С лекотата на опитна ездачка жената се метна на седлото и пое на юг.

Бе невъзможно да препусне на воля, защото кишата и гъстата лепкава кал затрудняваха коня. Въздухът бе студен и влажен, но Аби бе обзета от радостно предчувствие. Наближаваха промени, а нима това не бе достатъчно, за да се чувства щастлива? Конят се носеше напред, сякаш и той като жената се стремеше към нещо, което винаги му се бе струвало твърде далечно. Свободата.

Може би като бе дала съгласието си да бъде интервюирана за книгата, бе допринесла за предстоящите промени. Можеше само да се

надява. Но съмненията, които я измъчваха, откакто бе направена уговорката, все още не ѝ даваха мира. Кое бе правилно, кое — погрешно, какви щяха да са последствията? Тя трябваше да поеме отговорността, без значение какво ще се случи.

Яздеше по земята, която обичаше, но никога не бе смятала за своя собственост.

На пасището снегът се топеше. След месец жребчетата ще могат да играят и да пощипват младата трева, помисли си Аби. Бе засяла овес и вероятно през тази година — може би именно през тази година — в счетоводните ѝ книги ще се появи някаква печалба.

Чък изобщо не би се тревожил. Той никога не мислеше за утрешния ден, живееше единствено за мига. За следващото автомобилно състезание. Аби чудесно знаеше защо той бе купил земята в провинциална Вирджиния. Може би винаги бе знаела. Но навремето бе склонна да приеме жеста, с който всъщност Чък изкупваше вината си, за лъч надежда. Способността ѝ да открива и да се залавя за тънките нишки надежда ѝ бе помогнала да оцелее през последните осем години.

Чък бе купил земята, след което бе прекарал само няколко седмици тук. Бе твърде неспокоен, за да може да седи и да наблюдава как никне тревата. Непokoен, безгрижен и себичен, такъв беше Чък. Тя си даваше сметка за това още преди да се омъжи за него. Може би това бе причината да се омъжи за него. Несправедливо би било да твърди, че той се е преструвал и я е заблуждавал. Просто тя бе видяла това, което бе искала да види. Чък нахлу в живота ѝ като комета и заслепена от увлечението си, Аби го бе последвала.

Осемнайсетгодишната Абигейл О'Хърли бе смутена и развълнувана, когато започна да я ухажда известният Чък Рокуел. Неговото име се появяваше на първа страница, когато участваше в състезанията от веригата Гран При. Името му бе неизменна част от светската хроника, когато се състезаваше за сърцата на жените. Младата Абигейл не четеше клюкарските вестничета.

Той я въведе във вихъра на живота си в Маями, очарова я, заслепи я. Предложи ѝ вълнуващи преживявания. Силни вълнения и освобождение от отговорности. Оказа се омъжена, преди да успее да си поеме дъх.

Започна да ръми и Аби спря коня. Наслаждаваше се на дъждеца, който разхлаждаше лицето ѝ и я изолираше от околния свят. Имаше нужда от това. Даваше си сметка, че така постъпват страхливците, но всъщност никога не се бе смятала за смела. Всичките ѝ минали постъпки — както и бъдещите — бяха подчинени на една-единствена цел — оцеляването.

Над земята се стелеше мъгла. Когато Джуд нетърпеливо започна да удря с крак, Аби го потупа по врата и го успокои. Беше толкова красиво. Тя бе ходила в Монте Карло, в Лондон, Париж и Бон, но след близо пет години почти денонощна работа и твърде несигурно бъдеще, продължаваше да смята, че това е най-красивото кътче на земята.

Дъждът се усили и пътищата, които прекосяваха имението, скоро щяха да станат непроходими заради калта. Ако през нощта температурите паднеха, върху снега щеше да се образува тънка ледена кора, която щеше да бъде извънредно опасна за шофьорите. Но местността беше толкова красива! Бе длъжница на Чък заради това парче земя. И заради още толкова други неща.

Той беше неин съпруг. А сега тя бе вдовица. Преди да загине в пламъците, Чък я бе обгорил лошо, но ѝ бе оставил най-ценното нещо в живота ѝ: двамата ѝ сина.

Именно заради тях накрая се бе съгласила писателят да ги посети. В продължение на повече от четири години бе отхвърляла предложения на издатели. Не бе успяла да предотврати издаването на биография на Чък Рокуел, публикувана без нейно съгласие, нито пък историите, които се появяваха от време на време във вестниците. След месеци размишления Аби най-сетне бе стигнала до заключението, че ако работи с писател, с добър писател, би могла да осъществи контрол над крайния продукт. Когато работата приключи, синовете ѝ ще разполагат с нещо, останало от техния баща.

Дилън Кросби беше много добър писател. Аби си даваше сметка, че това беше колкото предимство, толкова и недостатък. Той щеше да рови из миналото и да разпитва за неща, които тя бе твърдо решена да не станат обществено достояние. Но Аби искаше писателят да стори това. Защото тогава щеше да му представи нещата по свой начин и най-сетне да затвори тази страница от своя живот.

Трябваше обаче да бъде съобразителна. Аби тръсна глава и подкара коня. Бедата беше там, че никога не ѝ се бе налагало да

проявява съобразителност. Шантел беше умната и съобразителната. По-голямата ѝ сестра — по-голяма с цели две минути и половина — умееше да прави планове, да предизвиква събитията.

Другата ѝ сестра Мади — по-малка с две минути и десет секунди — бе упорита и непоколебима. Тя преодоляваше трудностите с желязна воля и амбиции.

Но Аби бе средната близначка. Мълчаливата. С чувство за отговорност. Тази, на която винаги може да се разчита. Всички тези определения все още я смущаваха и плашеха.

Но проблемът ѝ сега не бе етикетът, който ѝ бяха лепнали, преди да проходи. Сегашният ѝ проблем беше Дилън Кросби, бивш репортер, занимавал се с журналистически разследвания, станал по-късно биограф. Едва дващестгодишен бе разровил връзка на мафията, която впоследствие бе унищожила една от най-могъщите мафиотски фамилии на Източния бряг. Преди да навърши трийсет, бе съсипал кариерата на сенатор с тайна сметка в швейцарска банка и амбиции за президентския пост. И сега Аби трябваше да се изправи срещу него.

И щеше да се справи. Все пак той щеше да бъде на неин терен, под нейния покрив. Обещала бе да му предостави информация. Тайните, които искаше да запази, бяха заключени в паметта и в сърцето ѝ. Тя единствена разполагаше с ключа.

Дори да не бе научила нищо друго като дъщеря на пътуващи танцьори, несъмнено бе усвоила актьорското майсторство. За да получи това, което иска, просто трябва да изиграе едно представление пред Дилън Кросби.

„Никога не казвай цялата истина, момичето ми. Никой не иска да я чуе.“ Така казваше баща ѝ. Аби се усмихна. Същите думи щеше да си повтаря през следващите няколко месеца.

Аби неохотно обърна коня и пое към къщи. Искаше ѝ се да поязди още под дъжда, но бе време за началото на представлението.

Дилън прокле дъжда и се пресегна през прозореца да избърше отново предното стъкло с вече подгизналия парцал. Чистачката от тази страна спираше от време на време. Другата изобщо не помръдваше. Леденият дъжд се просмука през ръкава на сакото му, докато мъжът държеше волана с една ръка, а с другата се опитваше да си осигури

видимост. Лудост бе да купи двацет и пет годишна кола, независимо че бе класически модел. Корветът, модел 1962 година, изглеждаше като мечта и вървеше като в кошмар.

Може би не беше твърде разумно да тръгне от Ню Йорк през февруари, но толкова се радваше на независимостта, която му предоставяше собствената кола. Добре че пътуваше на юг и снегът, завалял при Делауеър, бе преминал в дъжд. Мъжът отново прокле дъжда, който го заудря по лицето през отворения прозорец.

Можеше да бъде и по-лошо, помисли си той. Нямахше представа какво по-лошо можеше да му се случи, но бе сигурен, че е възможно. Все пак най-после щеше да се заеме с проекта, който се опитваше да осъществи вече три години. Очевидно Абигейл О'Хърли Рокуел бе решила, че няма какво повече да изцеди от издателя.

Умна жена. Омъжила се, почти дете, за един от най-темпераментните и най-богати автомобилни състезатели, преди да навърши деветнайсет, вече е носела палта от визон, диамантени бижута и е пръскала пари в игралните домове в Монте Карло. Чуждите пари се харчат лесно. Дилън знаеше това от собствен опит, тъй като бившата му съпруга бе показала на какво е способна през милостиво краткия им брак, продължил едва година и половина.

В края на краищата жените бяха по природа коварни създания, които само се преструваха на безпомощни и уязвими. Докато забиеха нокти в теб. За да се освободиш, се налагаше да загубиш малко кръв. А сетне, ако си разумен, ще поглеждаш от време на време белезите, за да си напомняш как е устроен животът.

Дилън разгърна картата върху волана и отново изруга. Да, току-що бе пропуснал отклонението. Бързо огледа губещия се в дъждовната пелена път и зави обратно. Чистачките на корвета може да бяха жалки, но колата бе изключително маневрена.

Не можеше да си представи как Чък Рокуел, от когото се възхищаваше, е избрал да се установи в затътената провинция на щата Вирджиния. Може би младата му жена го бе придумала да купи това имение като един вид убежище. Тя наистина се бе скрила от света тук през последните няколко години.

Що за жена беше? За да напише достоверна биография за мъжа, налагаше се да опознае съпругата. През първата година от брака им, тя бе следвала неотлъчно Рокуел по пистите, сетне изведнъж бе

изчезнала. Може би ѝ бе омръзнала миризмата на бензин и изгоряла гума. Не бе наблюдавала нито победите, нито пораженията на съпруга си. И най-вече не бе присъствала и на последното му състезание. На онова, в което бе загинал. Според сведенията, с които разполагаше Дилън, бе се появила едва на погребението, състояло се три дни по-късно и не бе проронила нито дума. Не бе проляла нито една сълза.

Бе се омъжила за златна мина и бе останала сляпа за изневерите му. Парите бяха единственото обяснение за поведението ѝ. Сега, като негова вдовица, не ѝ се налагаше да си помръдне пръста. Не беше лошо за бивша певица, която иначе никога нямаше да излезе от долнопробните хотели и второкласните нощни заведения.

Наложи се да намали скоростта, за да се спусне по разкаляния черен път с коловози, в края на който се виждаше очукана пощенска кутия с надпис „Рокуел“.

Очевидно не ѝ се харчеха пари за поддръжка на имението. Дилън отново избърса стъклото и стисна зъби, щом колелата хлътнаха в поредната дупка. Когато гърнето задра в пътя, мъжът престана да ругае дъжда и започна да проклина Абигейл. Сигурно имаше огромни гардероби, пълни с коприна и кожи, но не можеше да отдели пари за ремонт на пътя.

Когато зърна къщата, Дилън неволно се надигна от седалката. Имението съвсем не бе внушителна плантация, както очакваше. Беше очарователно и уютно чак до люлеещия се стол на предната веранда. Дървените капаци на прозорците бяха боядисани в синьо в приятен контраст с бялата фасада. Тераса с двоен парапет опасваше втория етаж. Макар къщата да се нуждаеше от боядисване, не изглеждаше запустяла, а просто обитаема. От комина се виеше пушек и велосипед с допълнителни колелца бе подпрян на стойката под стряхата. Гърлен лай на куче допълваше картината.

Дилън винаги бе мечтал да се установи на такова място. Далеч от тълпите и шума, където ще може да се посвети изцяло на писането. Къщата му напомни за дома, в който бе преминало детството му, където се чувстваше в безопасност и работеше от сутрин до вечер.

Когато гърнето отново задра в пътя, очарованието се изпари. Дилън спря зад пикап и комби, сетне изключи двигателя. Хвърли мокрия парцал на пода, вдигна прозореца и понечи да отвори вратата, когато върху стъклото се хвърли гигантска топка от мокра козина.

Кучето беше с невиждани размери. Вероятно животното искаше да го поздрави приятелски, но както бе мокро и кално, не изглеждаше особено приятно. Докато Дилън преценяваше, че посрещачът му спокойно може да съперничи по размери на малък хипопотам, кучето задраска с калните си лапи по прозореца и отново изляя.

— Зигмунд!

Дилън и песът се обърнаха едновременно към къщата, където близо до стъпалата към верандата стоеше млада жена. Значи това е Абигейл, помисли си мъжът. Бе разгледал достатъчно нейни снимки, за да я познае мигновено. Наивното момиченце, стояло до ремонтния пункт на състезанията на Рокуел. Красивата светска дама в Лондон и Чикаго. Хладната, сдържана вдовица, застанала до гроба на съпруга си. И все пак нещо в нея се разминаваше с очакванията му.

Косата ѝ с цвят на пчелен мед бе дълга до раменете с филиран бретон. Беше стройна и очевидно се чувстваше добре в непретенциозните джинси, ботушите и широкия пуловер, който стигаше до бедрата. Лицето ѝ изглеждаше бледо и нежно през тънката пелена на дъжда. Не виждаше цвета на очите ѝ, но устните ѝ бяха пълни и без никакво червило.

— Зигмунд, веднага слез долу!

Кучето изляя вяло за последен път и се подчини. Дилън предпазливо отвори вратата и излезе.

— Госпожа Рокуел?

— Да, аз съм. Извинявайте за кучето. Не хапе. Поне не много често.

— Това е добра новина — промърмори Дилън и отвори багажника на колата.

Докато мъжът сваляше багажа си, Аби не помръдна. Нервите ѝ бяха изопнати до крайност. Той бе непознат, когото тя щеше да приеме в дома си, в живота си. Може би трябваше да се откаже сега, преди да е направил следващата крачка.

Мъжът пое куфарите и се обърна към нея. От косата му се стичаше вода. Тъмни мокри кичури бяха полепнали по челото му. Сурово лице, помисли си Аби. Набраздено от твърде богат житейски опит. Само жена, която не беше с ума си, би пуснала такъв мъж в живота си. Сетне забеляза, че дрехите му са подгизнали, а обувките — опръскани с кал.

— Чаша кафе сигурно ще ви се отрази добре.

— Права сте — той хвърли последен поглед към кучето, което душеше около глезените му. — Алеята ви е съвсем изровена и разкаляна.

— Зная — Аби се усмихна извинително, щом забеляза, че колата е пострадала не по-малко от шофьора. — Зимата беше тежка.

Мъжът не помръдна. Продължи да се взира в нея през дъждовната пелена.

Явно си съставя мнение, помисли Аби и нервно пъхна ръце в джобовете си. Вече беше приела предизвикателството и ако сега се покажеше страхливка, нямаше да постигне нищо.

— Заповядайте, влезте — тя пристъпи към вратата и се обърна да го изчака.

Очите ѝ бяха тъмнозелени и ако не познаваше добре жените, Дилън би казал, че тя се страхува. Отблизо лицето ѝ изглеждаше още по-миловидно. Деликатно очертаните скули и леко вирнатата брадичка ѝ придаваха по детски немирно изражение. Кожата ѝ бе бледа, ресниците — тъмни. Дилън реши, че или си служи твърде умело с грима, или изобщо не употребява козметика. Ухаеше на дъжд и дървесина.

Той спря при вратата и свали обувките си.

— Не ми се ще да изкалям цялата къща.

— Благодаря ви.

Мъжът пристъпи в дома ѝ, докато тя все още държеше бравата и се чувстваше изнервена и отчаяна.

— Оставете багажа си тук и влезте в кухнята. Там е топло, ще изсъхнете.

— Чудесно.

Вътрешността на къщата също не оправда очакванията му. Подовете бяха с леко матов блясък, тук-там издраскани. На масичката до стълбите имаше грубо цвете от папиемаше, очевидно направено от дете. Без да спира, Аби се наведе и вдигна две пластмасови човечета със скафандри.

— От Ню Йорк ли идвате?

— Да.

— В такова време пътуването не е особено приятно.

— Така е.

Не беше преднамерено груб, макар да умееше да се държи хладно, когато се налагаше. В момента обаче къщата го интересуваше много повече от учтивия разговор. В умивалника нямаше мръсни чинии, подът беше чист. И все пак кухнята съвсем не можеше да се нарече подредена. По вратата на хладилника бяха залепени бележки, рисунки, картинки. На бара за закуска бе оставен полунареден пъзъл. Три чифта и половина мънички маратонки се търкаляха до задната врата.

Но в тухлената камина гореше огън и в стаята ухаеше на кафе.

Ако той не желае да разговаряме, няма да стигнем доникъде, помисли си Аби и се извърна да го погледне. Да, лицето му бе сурово, но доста интригуващо с леката сянка на едnodневната брада. Веждите му бяха тъмни като косата, очите — светлозелени. Пронизващи очи. Издаваха сила на характера. Нима навремето не бе фатално привлечена към подобна вътрешна сила? Очите на Чък бяха кафяви, но посланието им бе същото. Получавам това, което искам, защото съм готов на всичко, за да победя.

Ала не бе успял. Аби се боеше, че току-що бе допуснала в живота си мъж, който в много отношения приличаше на бившия ѝ съпруг. Но сега съм по-възрастна, напомни си тя. Несравнимо по-зряла и уравновесена. Пък и този път не съм влюбена.

— Ще закача сакото ви — тя протегна ръце и изчака госта да свали дрехата си. За първи път от години се хвана, че оглежда с интерес тялото на мъжа. Беше висок и строен. Аби усети леката тръпка, пропъзляла по кожата ѝ, и мигновено я овладя. Извърна се и окачи сакото на закачалката до вратата.

— Искате ли захар или сметана?

— Не. Само кафе.

Аби знаеше, че залови ли се с нещо, ще възстанови спокойствието си. Избра голяма чаша за госта си и малка за себе си.

— Кога тръгнахте от Ню Йорк?

— Пътувах цяла нощ.

— Шофирали сте през нощта? — тя хвърли поглед към мъжа, който се бе настанил до бара. — Сигурно сте изтощен до смърт.

Ала всъщност не изглеждаше ни най-малко уморен. Макар дрехите му да бяха измачкани, а косата — влажна и разрошена, мъжът бе напълно буден и нащрек.

— Умората премина — той пое чашата и забеляза, че дългите й тънки ръце са без пръстени. Не носеше дори златната венчална халка. Когато вдигна очи, в погледа му се долавяше цинизъм. — Предполагам, подобно състояние ви е познато.

Аби вдигна вежда и се настани срещу госта. Като майка чудесно знаеше какво значи да не спиш цяла нощ и на другия ден да продължиш с обичайните си задължения.

— Да, така е — тъй като размяната на учтивости явно не му беше по вкуса, Аби подхвана делови разговор. — Четох книгите ви, господин Кросби. Биографията на Милисънт Дрискол е безмилостна, но достоверна.

— Много точно определение.

Аби отпи от кафето, без да откъсва поглед от госта.

— Ценя това. Пък и предполагам, получила е достатъчно съчувствие от други автори. Познавахте ли я лично?

— Не. Оpozнах я едва след самоубийството й — той топлеше дланите си с чашата, заслушан в пукота на огъня зад себе си. — Трябваше да я опозная, за да мога да напиша книгата.

— Тя бе изключителна актриса, невероятна жена. Но животът й не беше лек. Познавам я бегло покрай сестра си.

— Шантел О'Хърли, още една изключителна актриса.

Аби се усмихна.

— Да, така е. Познавате я, нали? Трябва да сте я срещали, когато сте правили проучвания за Милисънт?

— Видяхме се няколко пъти за кратко — той не бе останал с лошо чувство към нея. — И трите сестри О'Хърли са прочути... по един или друг начин.

Аби срещна погледа му. Спокойно, сдържано.

— По един или друг начин.

— Как се чувства човек, когато сестрите му са покорили двата бряга?

— Много се гордея с тях — отговорът дойде незабавно, без излишни многозначителни нотки.

— Не правите ли планове да се върнете в шоубизнеса?

Би избухнала в смях, ако не бе доловила цинизъм в тона му.

— Не. Имам по-важни ангажименти. Гледали ли сте Мадри на Бродуей?

— Няколко пъти — той отпи от кафето. Ободрителната напитка компенсира последните няколко кошмарни километри по калния черен път. — Не приличате на нея. Не приличате и на другата си сестра.

Аби бе свикнала с неизбежното сравнение.

— Така е. Баща ми смяташе, че ако бяхме съвсем еднакви, щяхме да предизвикаме сензация. Още кафе, господин Кросби?

— Не, благодаря. Говори се, че Чък Рокуел влязъл в онзи малък клуб, където сте изнасяли представление заедно със семейството си и изобщо не погледнал сестрите ви. Само вас.

— Така ли се говори? — Аби побутна настрани чашата с кафе и се изправи.

— Да. Хората обичат романтичните истории.

— Но вие не — тя се засуети край печката.

— Какво правите?

— Приготвям вечеря. Надявам се, че обичате чили.

Значи тя готви. Или поне е решила да готви тази вечер, вероятно за да създаде добро впечатление. Дилън се облегна на стола си, докато я наблюдаваше как запича месото.

— Няма да пиша любовен роман, госпожо Рокуел. Ако издателят не ви е разяснил основните правила, ще го сторя веднага.

— Защо да губим време? — попита тя, съсредоточена върху заниманието си.

— Аз също нямам време за губене. Правило номер едно: ще напиша тази книга. За това ми плащат. На вас пък ви плащат да ми съдействате.

Аби сръчно добави подправки.

— Благодаря ви, задето ми напомнихте. Има ли и други правила?

Беше толкова хладна, колкото бе очаквал, съдейки по слуховете. Хладна и както биха казали мнозина, безчувствена.

— Още едно. Книгата е за Чък Рокуел; вие сте част от нея. Каквото и да открия за вас, колкото и да е лично, имам право да го използвам. Отказали сте се от личен живот, като сте подписали споразумението с издателството.

— Отказах се от личен живот още като се омъжих за Чък Рокуел — тя разбърка соса и добави малко вино. — Греша ли, или имате известни резерви във връзка с написването на книгата?

— Не за книгата. За вас.

Аби се извърна, озадачена, ала изражението на госта разсея в миг недоумението ѝ. Явно и той бе от хората, стигнали до заключението, че се е омъжила за Чък заради парите му.

— Разбирам — отвърна тя. — Благодаря за откровеността. Не смятам, че сте длъжен да ме харесвате.

— Същото се отнася и за вас. Единственото, което мога да ви обещавам, госпожо Рокуел, е, че ще бъда честен с вас. Възнамерявам да направя всичко, което е по силите ми, за да напиша подробна и разбираема биография на съпруга ви. За да съумея да го сторя, ще се наложи често да се отнасям грубо и нетактично към вас.

Тя сложи капака на тенджерата и донеса каничката с кафе на бара.

— Не се ядосвам лесно. Често са ми казвали, че съм твърде... добродушна.

— Сигурен съм, че ще се вбесите доста преди да приключа.

Аби доля кафе в чашата си и остави каничката върху поставката.

— Като че ли нямате търпение да ме ядосате.

— Не ме бива много да увъртам.

Този път тя наистина се разсмя, ала някак с горчивина. Сетне бавно отпи от кафето си.

— Познавахте ли Чък?

— Не.

— Двамата щяхте да се разбирате чудесно. Имаше таланта да преследва една-единствена цел. Да победи. Състезаваше се така, както си е наумил, или изобщо не участваше в състезанието. Не отстъпваше.

— А вие?

Макар въпросът да бе доста безцеремонен, Аби отвърна съвсем сериозно.

— Един от най-големите ми проблеми беше, че се огъвах, накъдето ми кажеха. Но с времето го превъзмогнах — тя допи кафето си. — Ще ви покажа стаята. Можете да разопаковате багажа си и да разгледате наоколо преди вечеря.

Поведе го по коридора и пътем взе един от куфарите, преди да успее да ѝ каже да не си дава труд да му помага. Дилън знаеше колко е тежък, но докато събираше останалата част от багажа си, видя, че жената без усилие го носи нагоре по стълбите. По-силна е, отколкото

изглежда, помисли си. И това е още една причина да не приемам всичко в нея — или за нея — за чиста монета.

— Банята е в края на коридора. Топла вода има почти винаги — Аби отвори вратата и остави куфара до леглото. — Донесохме и бюро в стаята ви. Долу имам нещо като кабинет, но си помислих, че тук ще ви бъде по-удобно да пишете.

— Чудесно.

Беше повече от чудесно дори. Стаята ухаеше леко на лимон, беше чиста и уютна. Дилън обичаше антиките и веднага забеляза, че леглото е в стил Чипъндейл, както и старинното, сякаш извадено от музей, кътче за бръснене. Върху скрина бе поставена медна купа, пълна с изсушени цветчета и кленови клонки. Завесите бяха дръпнати и през прозореца се разкриваше гледка към заснежените хълмове и обора, чийто дъски с времето бяха посивели.

— Хубаво място.

— Благодаря — тя погледна през прозореца и добави: — Трябваше да видите къщата, когато я купихме. Вероятно имаше две-три места, където покривът не капеше, а водопроводът бе по-скоро мечта, отколкото реалност. Но осъзнах, че това е къщата, която искам, още щом я зърнах.

— Вие ли я избрахте? — той отнесе пишещата си машина на бюрото. Това бе винаги първата му работа, щом започнеше някой делови ангажимент.

— Да.

— Защо?

Тя все още гледаше през прозореца с гръб към него. Стори му се, че я чу да въздиша.

— Човек има нужда да пусне корени. Поне с някои хора е така.

Дилън измъкна касетофона си и го сложи до пишещата машина.

— Далеч от пистите.

— Аз никога не съм се състезавала — тя хвърли поглед през рамо и рязко се извърна, забелязала подготвеното оборудване. — Имате ли нужда от още нещо?

— Не, засега. Още един въпрос, преди да започнем, госпожо Рокуел. Защо точно сега? Защо чак сега се съгласихте да дадете разрешение за публикуване на биографията на съпруга ви?

Съществуваха две причини, две много важни и основателни причини, но Аби не смяташе, че гостът би проявил разбиране.

— Нека да приемем, че досега не съм била готова. Изминаха вече почти пет години от смъртта на Чък.

— А за пет години парите доста намаляват. Сигурен съм, че сделката е изгодна — тъй като тя не отговори, Дилън вдигна поглед. В очите ѝ нямаше гняв. А би предпочел да срещне яростта ѝ пред това хладно и непроницаемо изражение.

— Вечерята ще бъде готова в шест. Лягаме си рано.

— Госпожо Рокуел, когато ви обиждам, готов съм да понеса отведен удар.

Тя се усмихна за първи път. Очите ѝ весело проблеснаха и Дилън усети, че го пронизва чувство на вина и в същото време осъзна, че е привлечен от тази очарователна и уязвима жена.

— Не умея да се боря. Именно затова обикновено избягвам схватките.

Навън се чу силен трясък, ала тя дори не трепна. Сетне прозвуча крясък, който наподобяваше индиански боен вик. Кучето нададе яростен лай точно преди стадо слонове да се приземят на верандата.

— В банята има чисти кърпи.

— Благодаря. Мога ли да попитам какво е това?

За първи път в очите ѝ се появи закачливо пламъче. Уязвимостта бе изчезнала. Пред него стоеше жена, която напълно съзнава какви са възможностите и целите ѝ.

— Като че ли някой ни нападна.

— Така си е — тя прекоси стаята, сетне спря, щом входната врата рязко се отвори, а сетне бе затръшната с такава сила, че картините на стената потрепериха.

— Мамо! Дойдохме си!

Поздравът отекна, последван от ново трополене и разгорещен спор.

— Децата ми винаги се чувстват длъжни да съобщят за пристигането си. Господ знае защо. Ако ме извините, ще се опитам да спася килима в дневната.

И с тези думи тя излезе от стаята, като остави Дилън сам с мислите му.

ВТОРА ГЛАВА

Когато Аби стигна в кухнята, синовете ѝ събличаха връхните си дрехи. Тя проследи тънка струйка вода от входната врата.

— Здравсти, мамо — ухилиха се насреща ѝ двете момчета. За днес училището беше свършило и светът бе чудесен.

— Здравейте.

На бара се виждаха няколко мокри учебника. Малка локвичка се бе образувала на пода пред хладилника, където стояха двете момчета. Вратата му бе широко отворена и студеният въздух се бореше с горещината на огъня в камината. Аби огледа щетите и ги окачестви като минимални.

— Крис, това на пода ми прилича на твоето палто.

По-малкият ѝ син изненадано се извърна.

— Томи Хардинг пак направи беля в автобуса — момчето вдигна палтото си и го закачи до задната врата. — Наказаха го да се вози на предната седалка цели две седмици.

— Наплю Анджела — тържествено обяви Бен и извади кана със сок. — В косата.

— Страхотно, няма що — Аби вдигна мокрите ръкавици на Крис и му ги подаде. — Предполагам, нямаш нищо общо с това.

— Ами... — сокът се разплиска, но Бен успя да стигне до плота. — Само казах, че е грозна.

— Тя е съвсем малко грозна. — Крис винаги бе готов да се застъпи за онеправданите. Момчето седна на шкафчето и се зае да развързва обувките си.

— Има лице на жаба — Бен си наля голяма чаша сок. — С Крис се надбягахме от автобусната спирка. Дадох му едни гърди преднина и пак го победих.

— Поздравления.

— Почти победих — Крис се бореше с втората обувка. — И ужасно огладнях.

— Една бисквита.

— Ама ужасно съм гладен.

Момченцето имаше ангелско личице — кръгло, бледо и нежно. Русата му коса бе леко чуплива и светлокафявите му очи проблеснаха, щом вдигна поглед към майка си. Аби примирено въздъхна.

— Две.

Като пораснеше, Крис щеше да сломи безброй женски сърца.

— И аз умирам от глад — Бен изгълта сока си на един дъх, сетне избърса уста с опакото на ръката си.

Нейният малък варварин. Светлорусата му коса вече бе добила по-тъмен пясъчен оттенък и стърчеше на всички страни. Очите му бяха тъмни и немирни.

— Две бисквити — твърдо рече Аби, напомняйки му, че тя е шефът. — Засега.

Бен бръкна в буркана с формата на пате.

— На кого е колата отпред? Страхотна е.

— На писателя. Помниш ли, че ти казах за него? — Аби измъкна от шкафа парцала, закрепен за дълга дръжка и се зае да попие водата от пода. — Господин Кросби.

— Този, дето ще пише книга за татко?

— Точно така.

— Не разбирам кой ще иска да чете за някой, дето вече е умрял.

Ето че пак се започва, помисли си Аби. Откровено и безгрижно Бен отхвърляше баща си. Дали бе виновен Чък, или тя самата, задето бе отказала да мъкне детето по пистите като някоя дивачка? Нямаше значение чия е вината. Важен бе резултатът.

— Баща ти е много прочут, Бен. Хората все още му се възхищават.

— Като на Джордж Вашингтон ли? — попита Крис и напъха бисквитата в устата си.

— Не съвсем. Качете се горе и се преоблечете за вечеря. И не безпокойте господин Кросби — добави тя. — Той е в стаята до стълбите. Пътувал е дълго и сигурно си почива.

— Добре, мамо — Бен намигна на Крис зад гърба на майка си. — Ще пазим тишина.

Аби изчака да излязат от кухнята и се облегна на дървената дръжка. Постъпвам правилно, рече си отново. Трябваше да е така.

— Гледай стъпалата да не скърцат, докато се качваш — предупреди Бен и пое внимателно, следвайки безопасен маршрут, който бе открил преди няколко месеца. — Иначе ще разбере, че идваме.

— Но нали няма да го безпокоим — ала Крис следваше точно стъпките на брат си.

— Няма. Само ще надзорнем.

— Но мама каза...

— Слушай — Бен спря три стъпала преди върха и прошепна. — Ами ако той всъщност не е писател, ами крадец.

— Крадец? — ококори се Крис.

— Аха — въодушевен от хрумването си, Бен се наведе още по-близо до ухото на брат си. — Той е крадец и ще изчака довечера всички да заспим, за да ни обере.

— Ще ми вземе ли камиончетата?

— Сигурно — и Бен извади най-силния си коз. — Обзалагам се, че има и пистолет. Затова не трябва да вдигаме никакъв шум и само ще го наблюдаваме.

Измамен, Крис кимна. С разтуптени сърца двете момчета изкачиха последните стъпала.

Пъхнал ръце в джобовете си, Дилън стоеше до прозореца и се наслаждаваше на гледката. Хълмовете не бяха по-различни от онези, които бе наблюдавал от прозореца на стаята си, когато бе малко момче. Дъждът се усилваше, над земята се стелеше мъгла. Наоколо не се виждаше друга къща.

Неочаквано. Но нали той предпочиташе неочакваното. Бе предполагал, че домът на Абигейл О'Хърли Рокуел ще бъде олицетворение на разкоша и богатството. Сигурен бе, че ще намери къща, пълна с прислуга. Ала изглежда нямаше никакви домашни помощници, освен ако не ги бе разпратила всички по задачи. И къщата бе просто уютна.

Знаеше, разбира се, че тя има деца, но очакваше да намери бавачки или пък да научи, че са изпратени в пансион. Жената на снимката в папката му бе облечена в бяло палто от визон и носеше диамантени бижута. Такава жена едва ли би имала време, пък и желание, да се грижи за децата си.

Ако Абигейл не бе такъв тип жена, тогава каква беше, по дяволите? Работата му се състоеше в това да направи проучвания за живота на Чък Рокуел, ала Дилън внезапно осъзна, че е по-заинтригуван от вдовицата.

Никак не прилича на вдовица, помисли си той и вдигна куфара си на леглото. Прилича по-скоро на студентка в зимна ваканция. Но нали е била актриса. Може би все още е.

Той дръпна ципа и отметна капака на куфара. Тих звук, подобен на шепот, привлече вниманието му. Като репортер, занимаващ се с разследвания, Дилън често се бе озовавал в задни улички и долнопробни заведения, където се бе налагало да си отваря очите на четири. Той небрежно извади купчина ризи и пуловери, като в същото време премести поглед към огледалото, окачено на стената до долната част на леглото.

Вратата на стаята му бавно се откряна, сетне процепът се разшири. Мъжът напрегнато зачака, макар да продължи нехайно да разопакова багажа си. Зърна в огледалото два чифта очи — едните малко над другите. Приблужи до гардероба и чу задъхано учестено дишане. Когато вратата се отвори още малко, забеляза малки пръстчета да обхващат ръба.

— Прилича на крадец — прошепна Бен, неспособен да овладее вълнението си. — Има лукави очи.

— Мислиш ли, че има пистолет?

— Сигурно има цял арсенал — обзет от трескава възбуда, Бен проследи движенията на Дилън из стаята. — Отива до гардероба — прошепна момчето. — Мълчи.

Още недоизрекъл думите, вратата рязко се отвори. Двете момчета паднаха на пода в стаята.

Проснат върху килима, Крис вдигна поглед към мъжа, чието лице изглеждаше на километри над него. Долната му устна затрепери, ала очите му останаха сухи.

— Не си давам камиончетата — беше готов всеки момент да закрепци и да извика майка си.

— Добре — искрено развеселен, Дилън приклепна до момченцето. — А ще ми ги покажеш ли някой път?

Крис насочи поглед към брат си.

— Може. Ти крадец ли си?

— Крис! — ужасен, Бен опита да се измъкне изпод брат си и да се изправи. — Той е още малък.

— Не съм. На шест години съм.

— На шест?! — Дилън се постара да покаже, че е силно впечатлен от възрастта на момчето. — А ти?

— Аз съм на осем — Бен бе обзет от угризения на съвестта. — Е, съвсем скоро ще ги навърша. Мама смята, че си писател.

— Понякога и аз мисля така — момчето изглежда чудесно, помисли си Дилън. А в очите му грее такова неизчерпаемо любопитство, че е трудно да му устои човек. — Аз съм Дилън — той протегна ръка и изчака Бен да обмисли какво да стори.

— Аз съм Бен — Момчето пое ръката, приемайки предложението за мъжки отношения. — А това е Крис.

— Приятно ми е да се запознаем — Дилън протегна ръка и на Крис.

Момчето я пое, ухилено до уши.

— Според нас колата ти е страхотна.

— Понякога.

— Бен казва, че можела да вдигне триста километра в час.

— Може — неспособен да устои на изкушението, Дилън разроши косата на момчето. — Аз не мога.

Крис се ухили. Харесваше му как мирише мъжът, толкова по-различно от майка му.

— Мама каза, че не трябва да ти пречим.

— Така ли каза? — Дилън вдигна момчето на крака и също се изправи. — Ще ви кажа, като започнете да ми пречите.

Приел думите съвсем буквално, Крис се качи на леглото и забърбори, докато Дилън разопаковаше багажа си. Бен беше поддържан, говореше малко, ала нищо не убягваше от погледа му.

Не е много доверчив, помисли си Дилън. Макар да одобряваше подобно поведение, жалко бе такова малко момче да не смее да изрази чувствата си. По-малкият бе чудесен. И вярваше на всяка дума. Така че човек трябваше да внимава какво говори.

Крис забеляза, че Дилън извади кутия цигари.

— Мама казва, че това е гаден навик.

Дилън ги хвърли в чекмеджето на гардероба.

— Майките са много умни.

— Ти обичаш ли гадните навици?

— Ами... — Дилън реши да не отговаря. — Ще ми подадеш ли фотоапарата?

Крис измъкна фотоапарата от куфара. Задържа го за миг, загледан в копчетата.

— Страхотен е.

— Благодаря.

— Ще ни снимаш ли?

— Може — щом прибра апарата в гардероба, Дилън зърна в огледалото Бен, който бърникаше касетофона му. — Интересно ли ти е?

Хванат на местопрестъплението, Бен отдръпна ръце.

— Шпионите използват такива.

— Така съм чувал и аз. Има ли наоколо шпиони?

Бен го изгледа преценяващо, както не би сторило дете дори два пъти по-голямо от него.

— Може би.

— Преди време мислехме, че господин Петри, дето ни помага за конете, е шпионин — Крис надникна в куфара да провери има ли още нещо интересно. — Но се оказа, че не е.

— Конете ли имате?

— Много коне.

— Какви?

Крис сви рамене.

— Големи.

— Толкова си глупав — намеси се Бен. — Породата е „Морган“. Един ден ще яздя Ураган, жребецът — докато говореше, предпазливостта му се стопи и бе заменена от въодушевление. — Той е най-бързият.

Значи това е начинът да предразположиш момчето, помисли си Дилън. Стига да имаш желание.

— Като бях момче, имах от породата „Тенеси Уокър“. Беше висок метър и шейсет.

— Метър и шейсет? — Бен неволно се ококори, преди да си припомни, че не трябва да проявява прекалено голям ентузиазъм. — Сигурно не е бил бърз като Ураган — тъй като Дилън не отвърна, Бен сви рамене и се предаде. — Как го беше кръстил?

— Хитран. Винаги познаваше в кой джоб нося морков.

— Бен. Крис.

Бен се изчерви гузно, зърнал майка си на прага. Погледът ѝ не вещаеше нищо добро. Напълно забравил предупреждението ѝ, Крис весело заподскача на леглото.

— Здравсти, мамо. Според мен Дилън не е крадец.

— Без съмнение тази новина носи огромно облекчение на всички. Бенджамин, не ви ли казах да не безпокоите господин Кросби?

— Да, госпожо — щом чуеше „Бенджамин“, знаеше, че трябва да отвръща с „госпожо“.

— Не ми пречат — Дилън извади от куфара няколко панталона и ги окачи в гардероба. — Тъкмо се запознахме.

— Много мило от ваша страна — тя го прониза с поглед, сетне се обърна отново към момчетата. — Забравихте ли, че имате задачи?

— Но, мамо...

Един поглед бе достатъчен и Бен млъкна.

— Не смятам, че се налага отново да обсъждаме задълженията ви.

Дилън прибра няколко ризи и с мъка потисна напушилия го смях. Безброй пъти бе чувал от майка си същите думи, изречени със същия тон.

— Трябва да нахраните животните — напомни Аби на синовете си. — И още нещо... — чу се шумолене на хартия. — Това беше паднало на пода. Сигурна съм, че си имал намерение да ми го покажеш.

Бен неловко пристъпи от крак на крак, когато майка му протегна към него контролното по правопис, на което бе получил тройка.

— Не бях учил.

— Аха — тя приближи и повдигна брадичката му с ръка. — Ти си виновникът значи.

Момчето се усмихна, осъзнало, че бурята е преминала.

— Тази вечер ще уча.

— И още как. А сега изчезвай! Ти също — тя протегна ръка на Крис, а Бен побърза да изскочи от стаята.

— Бен каза, че той можел да ми открадне камиончетата.

Аби го вдигна за лактите и звучно го целуна.

— Много си доверчив.

— Това хубаво ли е?

— Засега да. Бягай да се преоблечеш.

Крис бе едва шестгодишен и нямаше представа какво е чар, но съзнаваше, че го притежава.

— Все още съм дяволски гладен.

— Мисля, че може да вечеряме малко по-рано, стига да свършиш задачите си.

Тъй като това означаваше, че не може да става и дума за бисквити, момченцето покорно се отпрати към вратата. На прага спря, извърна се и се усмихна на Дилън.

— Чао.

— Чао.

Аби почака синът ѝ да излезе, сетне се обърна към госта.

— Извинявайте. Боя се, че са свикнали да препускат из къщата, без да се съобразяват с други хора.

— Не ми досаждаха.

Жената се разсмя и отметна коса.

— Скоро ще ви досадят, обещавам ви. Ако нямате нищо против, ще вечеряме по-рано, веднага щом свършат със задълженията си и се измият.

— Когато кажете.

— Господин Кросби — тя вече не се усмихваше, в очите ѝ се четеше решителност. Но Дилън се улови, че гледа устните ѝ. Бяха пълни, чувствени, упорити. — Ще опитам да ви съдействам за този проект. Но това не се отнася до децата ми.

Дилън измъкна от куфара несесера си за бръснене.

— Какво искате да кажете?

— Не желая да ги замесвате. Няма да ги разпитвате за баща им.

Мъжът остави несесера на нощното шкафче и бавно се извърна. Тя бе толкова нежна, гласът ѝ също галеше като коприна, ала когато усетеше заплаха за децата си, се превръщаше в орлица с остри нокти. Да, това бе нейно право.

— Честно казано, не бях мислил за това. Но ми се струва, че и двамата са твърде малки, за да имат ясни спомени.

Щяхте да останете изненадан, господин Кросби, помисли си Аби, ала само кимна.

— Значи се разбрахме.

— Не още. Изобщо не сме се разбрали... госпожо Рокуел.

Погледът му я обезпокои. Бе прекалено... настоятелен. Аби се запита колко ли опустошена ще се чувства, след като мъжът приключи със задачата си. Това беше хазартна игра и тя вече бе приела да участва.

— Ще изпратя едно от момчетата да ви повика, щом приготвя вечерята.

Когато затвори вратата и пое по коридора, изведнъж усети ледени тръпки да пропълзват по гърба ѝ. Прииска ѝ се да се обади на семейството си, да чуе успокояващите гласове на родителите си. Или хапливите забележки на Шантел. Прокара пръсти през косата си и пое надолу по стълбите. Или пък да се обади на Мади и да изслуша оптимистичните ѝ възгледи за живота. Не можеше да позвъни на Трейс. По-големият ѝ брат скиташе някъде из Европа, Африка, или Бог знае къде.

Не мога да се обадя на никого, напомни си Аби и влезе в кухнята. От години живееше самостоятелно, сама бе направила избора си. Те щяха да дойдат, всеки от тях би дошъл при най-лекия намек от нейна страна, че се нуждае от помощ. Затова не можеше да се обади. Вече не беше просто средната близначка, а Аби Рокуел, майка на двама сина. Трябваше да се грижи за тях, да им осигури дом, да ги отгледа. И за Бога, длъжна бе да направи всичко възможно, за да останат с добри спомени за баща си.

Тя извади зеленчуците от хладилника и започна да приготвя салата, за която и двамата ѝ сина щяха да мърморят.

Когато животните бяха нахранени, ръцете и лицата неохотно измити, Аби изключи газовия котлон под тенджерата с чили.

— Крис, качи се да кажеш на господин Кросби, че вечерята е готова.

— Аз ще отида — бързо предложи Бен.

Аби озадачено изгледа големия си син. Досега не се бе случвало да се втурне да изпълнява задача, възложена на Крис.

Срещнал погледа ѝ, Бен сви рамене.

— И без това ще се качвам до стаята си.

— Добре, благодаря ти. Но не се мотай. Всичко е готово.

— Нали няма да ми сипеш гъби? — Крис бързо се настани на стола си.

— Не, няма да ти сипя гъби.

— Ще ги отделиш, нали?

— Да.

— Всичките. Ако изям дори една, ще повърна.

— Разбрахме се — отвърна Аби и вдигна поглед към Дилън и Бен, които тъкмо влизаха. — Настанявайте се. Почти съм готова — тя машинално започна да разпределя салатата в чинии.

— Не искам салатата — рече Бен и седна.

— Тялото ти иска — Аби добави подправки. — Заповядай, Крис, без нито една гъба.

— Ако има само една, ще...

— Да, зная — тя взе третата чиния и я сложи пред Дилън. — Хайде, започвайте... — зърна усмивката на мъжа и сведе поглед към салатата, която току-що му бе сервираше. — О, съжалявам — беше я приготвила и украсила тъй старателно, както и порциите на синовете си. — Явно съм свикнала да ги приготвям по този начин.

— Няма нищо — той добави още подправки. — Вкусът си е същият.

Аби седна и започна да се храни. Крис не спираше да бърчи. Бен хапваше от салатата и крадешком наблюдаваше Дилън.

Странно, помисли си Аби. Бен изглежда... Как? Напрегнат? Раздразнен? Не можеше да определи. Той не бе общително дете, но все пак...

Изведнъж Аби осъзна, че Дилън седи на мястото на Чък. Вярно, покойният ѝ съпруг бе седял на този стол само няколко пъти, но мястото все пак бе негово. Помнеше ли Бен? Та той бе едва тригодишен при последното посещение на баща му в тази къща. Едва на три, помисли си тя, ала необичайно зрял за възрастта си. Някой я смушка с лакът в ребрата и тя се сепна.

— Какво има?

Бен бутна настрана чинията си със салатата.

— Казвам, че я изядох почти цялата.

— О! — Тя посегна към черпака да му сипе чили.

— Мога и сам.

Аби понечи да му сервира, ала срещна погледа на Дилън над главата на сина си. Нещо в очите му я накара да подаде черпака на сина си и да седне, ядосана на себе си.

— Дъждът май понамаля — рече тя и подаде чиния чили на Дилън.

— Така изглежда. Но сигурно поне два-три дни няма да изсъхне.

— Калта ще е до глезените — Аби сипа на Крис и остави чинията настрана, за да поизстине ястието. — Ако обичате да се разхождате навън, надявам се да сте донесли нещо по-подходящо от маратонките.

— Ще се оправя — Дилън опита чилито. Или беше много вкусно, или той бе изгладнял до смърт. — Момчетата ми казаха, че имате коне.

— Да, развъждаме порода „Морган“. Вземи си салфетка, Крис.

— Развъждате? — Дилън умело избегна пръските сос от купата на Крис. — Нямах представа, че сте в този бизнес.

— За беда, твърде много хора не знаят — тя се усмихна и лекичко подръпна ухото на Бен. — Но ще научат. Вие разбирате ли от коне?

— Той е имал „Рокър“ — обади се Крис.

— „Тенеси Уокър“ — извъртя очи Бен и щеше да избърше уста с ръкава си, ала срещна предупредителния поглед на майка си. — Каза, че бил висок метър и шейсет.

— Така ли?

— Израснал съм във ферма в Джързи.

— Глупаво е тогава, че си станал писател — отбеляза Бен и изгреба до дъно купата си. — Сигурно е много досадно. Все едно да си непрестанно на училище.

— Някои хора с удоволствие използват ума си. Искате ли още, господин Кросби?

— Да, с удоволствие — той пое пълната си чиния. Макар да не бе приказлив и да предпочиташе да слуша, почувства се длъжен да обясни на момчето привлекателните страни на професията си. — Разбираш ли, когато пиша, пътувам доста и се срещам с много хора.

— Това е хубаво — Бен започна да чертае с вилицата по дъното на купата си. — Аз също ще пътувам. Като порасна, ще стана космически мародер.

— Интересен избор на професия — промърмори Дилън.

— Тогава ще мога да пътувам от галактика на галактика, да грабя и да пляч... пляч...

— Плячкосвам — довърши Аби вместо него. — Бен си пада по престъпленията. Вече съм започнала да събирам пари за гаранцията.

— Пак съм по-добре от Крис. Той иска да стане боклукчия.

— Вече не искам — извика Крис.

— Не говори е пълна уста, миличък — Аби сложи пред Бен чаша мляко. — Миналата година бяхме на гости при Мади в Ню Йорк. Крис остана възхитен от камионите за боклук.

— Тъпотия — Бен намръщено изглежда брат си. — Голяма тъпотия.

— Бен, не е ли твой ред да миеш?

— О, мамо.

— Нали се споразумяхме. Аз готвя, вие, момчета, се редувате да миете чиниите.

Раменете на Бен увиснаха, сетне в очите му проблесна лукаво пламъче.

— Той нали живее тук сега — кимна момчето към Дилън. — Трябва и той да се редува с нас.

Защо ли Бен може да разсъждава логично само когато е в негов интерес?

— Бен, господин Кросби е гост. А сега...

— Детето има право — нехайно рече Дилън и бе възнаграден от Бен с одобрителна усмивка. — Тъй като известно време ще бъда тук, най-малкото, което мога да направя, е да следвам правилата.

— Господин Кросби, не е нужно да глезите чудовищата тук. Бен с радост ще измие чиниите.

— Не, няма — промърмори момчето.

— Знаеш, че когато някой ти сготви вкусно ястие, за благодарност можеш поне да запретиш ръкави и да разчистиш.

Момчето умърлушено се изправи.

— Тази вечер е мой ред — намеси се мъжът.

Бен веднага грейна.

— Сериозно ли?

— Струва ми се съвсем честно.

— Супер. Хайде, Крис, да идем...

— Да си напишем домашните — довърши Аби. Видя как Бен отвори уста, ала явно размисли и не каза нищо. Бе достатъчно разумен, за да не злоупотребява с късмета си. — После можете да гледате

телевизия. — Двете момчета затрополиха по коридора и нагоре по стълбите. — Какви непретенциозни деца — промърмори Аби. — Май пак трябва да ви се извиня заради държанието им.

— Не се притеснявайте. И аз съм бил дете.

— Предполагам — Аби подпря лакти на плота и се загледа в мъжа. — Трудно е да си представиш за някои хора, че са били малки и уязвими. Искате ли нещо друго, господин Кросби?

— Децата ви ме наричат Дилън. Днес вечеряхме заедно, а и ще живеем под един покрив известно време. Защо не оставим официалностите. Абигейл ли да ви наричам?

— Аби — машинално го поправи младата жена.

— Аби — хареса му как звучи — мелодично и някак старомодно. — Повече ви отива.

— Дилън е необичайно име.

— Баща ми искал нещо внушително като Джон. Майка ми обаче била по-романтична и по-упорита.

Той отново се взираше в нея изпитателно и я караше да си задава въпроси, на които все още не бе готова да отговори.

— Моите родители предпочитаха необичайното — рече тя и започна да събира чиниите. — Работата им е такава.

Аби продължи да почиства бара.

— Сигурна съм, че спечели вечната благодарност на Бен, задето го отърва от работата. Но не е нужно да се чувстваш задължен — тя се извърна с куп чинии и едва не се блъсна в мъжа.

— Сделката си е сделка — тихо рече той и посегна да поеме съдовете.

Пръстите им се докоснаха съвсем леко, както се случва всеки ден при множество съвсем обичайни ситуации. Аби отскочи назад и едва не изпусна чиниите.

— Май си поизнервена — той я наблюдаваше внимателно. Бе установил, че от лицата на хората можеш да научиш повече отколкото от думите.

— Свикнала съм да бъда сама в кухнята — глупаво извинение, което не прозвуча правдоподобно дори на самата нея. — По-добре да ти помогна, поне тази вечер, докато научиш кое къде е. Това е съдомиялната машина — тя грабна още чинии от плота, като по този начин впрегна на работа и ръцете, и ума си, насочвайки ги към

обичайните задължения. — Изглежда ми нелепо, че момчетата вдигат такъв шум около миенето на чинии, след като трябва само да заредят машината и после да извадят съдовете.

— Можем да ги облекчим още малко, ако аз готвя веднъж в седмицата и тогава почистваш ти.

Аби се бе навела над миялната, ала се изправи мигновено и се взря в мъжа.

— Ти готвиш?

Той я побутна настрана.

— Изненадана ли си?

Знаеше, че е глупаво, но наистина беше изненадана. Нито един от мъжете, които познаваше, не се завъртаха в кухнята. Ясно си спомняше, че навремето баща ѝ вареше яйца в мотелската стая, но с това се изчерпваха готварските му способности.

— Предполагам, че когато живееш сам, това ти е от полза.

Дилън си спомни за брака си.

Аби го чу да се смее, ала като че ли с горчивина.

— Дори да не живееш сам, пак ти е от полза — миялната машина леко потрепна, когато той добави още съдове. — Май не е много стабилна.

Аби се намръщи зад гърба му.

— Работи.

Не възнамеряваше да му разкрие, че е купила миялната на старо и след много пот и ожулени кокалчета сама я бе монтирала.

— Ти знаеш най-добре — Дилън подреди последните чинии и затвори машината. — Но ми се струва, че няколко болта са се разхлабили. Можеш да повикаш техник да я погледне.

Имаше доста неща, които трябваше да се погледнат. И това щеше да бъде сторено, щом издателите получеха ръкописа и прехвърлеха останалата част от хонорара в банковата ѝ сметка.

— Сигурно искаш да си направиш някакъв план.

— Нетърпелива ли си да започнем?

Аби взе каничката за кафе и напълни две чаши.

— Ти си тук, за да събереш сведения, моята задача е да ти ги предоставя. За мен е най-удобно да работим късно сутрин или рано следобед, но ще опитам да се съобразя с теб.

— Благодаря — той пое чашата с кафе и се облегна на плота близо до Аби, сякаш подлагаше на проверка и двамата. Помисли си, че би могъл да усети уханието на дъжд в косите ѝ. За миг тя остана напълно неподвижна и той зърна отражението си в очите ѝ. Изведнъж забрави всичко друго. Най-неочаквано му се прииска да посегне и да погали косите ѝ, разпилени по раменете.

Тя отстъпи назад. Отражението изчезна, а с него се стопи и желанието.

— Закусваме рано — съсредоточи се върху всекидневните задачи, напомни си Аби. Докато умът ти е зает с тях, няма да се прокрадват тези внезапни тръпки, пронизващи тялото ти. — Децата трябва да се качат на училищния автобус в седем и половина, така че ако спиш до късно, оставаш на самообслужване.

— Ще се справя.

— Ако не съм в къщата, сигурно съм в обора или в някоя от другите постройките, но в десет ще бъда на твое разположение.

И какво, по дяволите, ще прави в обора жена с ръце на арфистка в продължение на час и половина сутрин? Той реши да не пита, а сам да разбере.

— Уговаряме се за десет тогава. Часът може да се променя за следващия ден.

— Съгласна съм.

Напрежението понамаля, щом се съсредоточиха върху деловите въпроси. Аби се облегна на плота и отпи от кафето, което щеше да бъде последното за тази вечер. Щяха да минат обаче още часове, преди да си приготви билковия чай, който пиеше преди лягане.

— Ще направя всичко, което зависи от мен. Вечер, разбира се, съм заета с децата. Те си лягат в осем и половина, така че ако има нещо важно, можем да го уточним след това. Но обикновено вечер се занимавам, е канцеларската работа.

— Аз също.

Тя имаше красиво лице, нежно, открито, сърдечно, само в устните ѝ имаше намек за сдържаност. Подобно лице можеше да накара един по-невнимателен мъж да забрави женското коварство. Дилън бе изключително предпазлив мъж.

— Аби, един въпрос.

— Неофициален?

— Този път. Защо си се отказала от шоубизнеса?

Тя избухна в искрен смях, наситен с необикновена чувственост.

— Гледал ли си някога номера ни? Имам предвид „Трите близначки О’Хърли“.

— Не.

— Така си и мислех. Иначе нямаше да питаш.

Трудно бе да устоиш на очарованието на хора, които се надсмиват над себе си.

— Толкова лошо ли беше?

— О, по-лошо. Много по-лошо — тя изми чашата си на чешмата.

— Трябва да се кача и да проверя какво правят момчетата. Когато се умълчат толкова задълго, започвам да се притеснявам. Налей си още кафе, ако искаш. Телевизорът е в дневната.

— Аби — не бе доволен от нея, от къщата, от ситуацията. Нищо не бе толкова, каквото изглеждаше, в това бе сигурен. Ала когато се обърна към него, жената бе съвсем спокойна. — Възнамерявам да те разгада напълно — прошепна той.

Аби трепна вътрешно, но бързо се овладя.

— Не съм толкова сложна, колкото ти се иска да бъда. Във всеки случай дошъл си тук, за да пишеш за Чък.

— Ще се заема и с тази задача.

Именно на това разчиташе тя. И от това се страхуваше. Аби кимна и излезе от стаята, за да отиде при децата си.

ТРЕТА ГЛАВА

Дилън чу как вратата му изскърца за втори път и се отвори. Все още в леглото, той внезапно се разсъни. Трябваше му само миг, за да осъзнае, че не е в някоя хотелска стая във връзка с поредната си задача. Тези дни бяха отминали и пистолетът, който три години неизменно бе държал под възглавницата си, вече не беше там. Беше му непривично, но остана със затворени очи и продължи да диша равномерно и спокойно.

— Все още спи — пренебрежително прошепна Бен.

Крис побутна брат си, за да вижда по-добре.

— Как тъй спи толкова до късно?

— Защото е възрастен, глупчо. Те правят каквото си искат.

— Мама е станала. И тя е възрастна.

— Има разлика. Тя е майка.

— Бен, Крис — Дилън прецени, че тихият глас идва откъм подножието на стълбите. — Побързайте. Автобусът пристига след десет минути.

— Хайде — Бен присви очи и хвърли последен поглед към мъжа. — Ще го шпионираме по-късно.

Щом вратата се хлопна, Дилън отвори очи. Не се смяташе за специалист по отношение на децата, но имаше усещането, че момчетата на Рокуел са доста необикновени хлапета. Както и майка им бе необикновена жена. Той стана и погледна часовника си. Седем и двайсет. Явно в тази къща се спазваше точно разписание. Беше време и той да започне.

Двайсет минути по-късно Дилън слезе на долния етаж. Къщата бе притихнала. Явно няма никой, реши мъжът и привлечен от лекия аромат на кафе, пое към кухнята. През стаята сякаш бе преминал ураган.

На бара имаше две отворени кутии с овесени ядки, пътечка от варени зрънца водеше до ръба. На плата между умивалника и печката бе оставен незатворен найлонов плик с хляб, пълен наполовина. До

него се мъдреше голямо петно от гроздово желе, буркан с фъстъчено масло с поставен накриво капак и множество ножове, лъжички и купички. Кални следи от лапи се виждаха на пода при задната врата, ала внезапно прекъсваха.

Не си стигнал далече, както изглежда, помисли си Дилън, докато търсеше чаша за кафе. Отпи голяма глътка и приближи до прозореца. Каквато и бъркотия да цареше вътре, вън бе тихо и спокойно. Температурите бяха паднали и върху снега се виждаше тънък слой лед, който ярко блестеше под слънчевите лъчи. До вечерта ще се разкаля, реши Дилън. Нямаше мъгла и в далечината се очертаваха заоблените хълмове. Ако Аби изобщо имаше съседи, явно бяха далеч и едва ли бяха много. Какво би накарало една жена да се погребее така, зачуди се той. Особено пък жена, свикнала с блясък и разкош.

Имаше още нещо, което го притесняваше и не му даваше мира през цялото време. Къде бяха мъжете в нейния живот? Той отпи отново от ароматната течност и обгърна с поглед обора и заграждението за конете. Жена като Аби със сигурност се срещаше с мъже. Тя беше вдовица вече четири години. Млада богата вдовица. Макар да бе склонен да се съгласи, че тя явно се отнасяше сериозно към майчинството, това не даваше отговор на въпроса. Две момчета, които нямаха и десет години, не можеха да заменят присъствието на истински мъж.

Поради някаква неизвестна причина Аби изглежда искаше той да приеме малката ѝ ферма и любовта ѝ към семейството за чиста монета. Мъжът направи гримаса и допи кафето си. Рядко приемаше нещо за чиста монета. И най-вече жените.

Тогава я зърна. Тя излезе от малка пристройка и внимателно затвори вратата. Слънчев лъч заигра в косите ѝ, когато жената прокара пръсти през тях и застана за миг неподвижно. Палтото ѝ бе плътно закопчано и стигаше до бедрата. Светлите ѝ джинси бяха пъхнати в износени ботуши.

Позира ли тя, запита се Дилън, внезапно обзет от възбуда — нежелана, ала непреодолима. Знае ли, че стоя до прозореца и я наблюдавам как с усмивка вдига лице към слънцето? Но тя дори не погледна към къщата. Дори не се обърна.

Жената залюля кофата в ръката си и пое по замръзналата земя към обора.

Аби обичаше атмосферата и миризмата на обора, особено сутрин, когато животните се пробуждаха. Вътре бе леко задушно и сумрачно. Чуваше се мъркането на котките, които се събуждаха за закуска. Младата жена остави кофата до вратата, светна лампите и започна сутрешната си обиколка.

— Здравей, миличка — тя отвори първото отделение и пристъпи при дорестата кобила, която скоро трябваше да се ожреби. — Зная, че се чувстваш дебела и грозна — Аби тихичко се засмя, щом кобилата изпръхтя срещу ръката ѝ. — Аз самата съм се чувствала така — тя нежно прокара длани по корема на кобилата. Усети как мускулите на животното леко се напрегнаха, ала почти веднага се отпуснаха, щом продължи да ѝ говори успокоително. — След седмица-две всичко ще е свършило и тогава ще имаш хубаво бебе. Знаеш ли, господин Йоргенсен иска да купи жребчето ти — младата жена въздъхна и притисна буза към шията на кобилата. — Защо ли това ме кара да се чувствам като търговец на роби?

— Първа продажба ли ще бъде?

Не бе чула кога е влязъл Дилън. Обърна се бавно, все още обгърнала с ръка врата на кобилата. Мъжът се бе избръснал, но лицето му изглеждаше все тъй сурово, макар и привлекателно.

— Да. Досега само купувах и се устройвах.

Той влезе в отделението да види животното отблизо. Кобилата беше красива, силна, чиста порода „Морган“ с будни очи и блестяща козина.

— Ти ли избра тази кобила?

— Ева. Кръстила съм я Ева, защото е първата, която ражда. Тъкмо беше отбита от майка си, когато я купих на пазар. Господин Петри каза да наддавам и аз наддавах.

— Изглежда този Петри е истински познавач. Убеден съм, че тази млада госпожица ще роди много жребчета. Планираш ли отново да я заплодиш?

— Такъв беше замисълът — Ева я бутна с муцуна по рамото. — Но ми се струва някак нечестно.

— Та тя затова е създадена — толкова отдавна не бе приближавал до коне. Бе забравил колко хубаво мирише оборът, колко

успокояваща може да бъде работата около животните. Може би прекалено дълго хората бяха изсмуквали силите му. Кобилата помръдна, а с нея и Аби, като леко го докосна. Допирът съвсем не бе успокояващ.

— Колко имаш?

Мислите й, обикновено толкова подредени, сега бяха в хаос.

— Какво?

— Конне.

— О! — що за нелепица, реагираше така, сякаш никога не е докосвала мъж. — Осем... жребец, две заплодени кобили и две, които ще заплодим през пролетта, три скопени ездитни коня — ездитните коне бяха лукс, за който тя не съжаляваше, че си е позволила. — Не е кой знае какво — продължи Аби. Беше се овладяла напълно.

— Ако се стопанисват добре, четири кобили и жребец са добро начало.

— Да, само с това разполагам — тя погали кобилата. — Начало — Аби посегна към оглавника.

— Какво правиш?

— Трябва да ги изведе в ограждението, докато почистят отделенията.

— Ти? Сама?!

Аби приближи до следващото отделение и нахлузи оглавника на втората кобила.

— Господин Петри идва да ми помага три пъти в седмицата, но е болен от грип. Хайде, момичета — младата жена изведе кобилите.

Дилън слисано я проследи с поглед, пъхнал ръце в джобовете. Та според него тя нямаше сили и една лопата тор да изрине. Какво се опитваше да му докаже? Някои мъже сигурно се впечатляваха от жените мъченици, но той винаги бе смятал, че щом си в това положение, значи го заслужаваш.

Погледна редицата отделения. Изруга и взе оглавника. Независимо дали тя правеше всичко това само за да му направи впечатление, той не можеше да стои със скръстени ръце и да я остави да работи сама.

Аби затвори портичката на ограждението, където бе пуснала двете кобили. Щом се извърна, забеляза Дилън да води другите две.

— Благодаря — тя го пресрещна по средата на пътя и машинално посегна да поеме въжетата. Тъй като той не ги подаде, Аби отстъпи назад и рече смутено. — Виж какво, това не беше намек. Не е нужно да се чувстваш задължен.

— Не се чувствам задължен — мина покрай нея и пусна кобилите в ограждението.

— Господин Кросби... Дилън. Мога да се справя с работата. Сигурна съм, че имаш какви ли не други неща, които би предпочел да вършиш сутрин.

Той затвори портичката.

— Мога да се сетя поне за двайсетина. Да доведем останалите.

Аби вдигна вежда, сетне тръгна редом с него.

— Щом си тъй любезен да ми помогнеш...

— Известен съм с любезността си.

— Не се съмнявам. Ще изведем скопените коне. Те са в първите три отделения от тази страна. Оставям жребеца вътре, докато се оправя с останалите. Той или хапе скопените, или се качва върху някоя кобила, която не е била достатъчно бърза, за да се измъкне.

— Мило конче.

— Буен е, но е чистокръвен като останалите — щом нахлузи оглавника на червеникавокафявия кон, той наведе глава и силно я блъсна. Дилън инстинктивно понечи да я задържи, ала тя бутна коня назад и се засмя. — Хулиган такъв! — закани му се шеговито и зарови лице в гривата му. — Предпочита да го пояздя, вместо да го затварям в ограждението. Може би по-късно, момчето ми. Днес имам много работа.

Щом конете бяха изведени, Аби нахлузи чифт работни ръкавици.

— Сигурен ли си, че искаш да помогнеш? — попита тя и подаде втория чифт на Дилън.

— Ти поеми лявата страна — Дилън грабна вилата и се залови за работа, смятайки, че ще почисти четирите отделения и ще разстеле свежо сено, преди тя да е приключила с първото.

Отдавна не се бе занимавал с чисто физическа работа. Тренировките поддържаха тялото му в добра форма, ала не носеха същото удовлетворение. Мускулите му приятно се напрегнаха. Щом напълни количката, той я откара в дъното на обора и я изсипа върху

купчината. Аби бе включила преносимо радио и пееше, докато работеше. Той не ѝ обръщаше внимание. Или поне се опитваше.

Аби никога досега не бе работила рамо до рамо с мъж. О, господин Петри идваше, разбира се, но с него бе съвсем различно, помисли си тя и избърса потта от челото си. Чък никога не бе стъпвал в обора. А баща ѝ... Аби се усмихна, докато разстилаше свежо сено. Когато идваше на гости във фермата, Франсис Завиър О'Хърли винаги си намираще някаква неотложна задача, щом се наложеше да се работи. Не трябва да забравяме, че той е актьор, напомни си Аби, като се опита да не мисли за това колко много ѝ липсва баща ѝ, както и останалите от семейството ѝ.

Малката ферма във Вирджиния бе неподходяща за техния начин на живот. Не бе подходяща и за Чък. Ала за нея и децата ѝ бе идеално място. Никога не забравяше това. Каквито и компромиси да бе направила и да трябваше да направи в бъдеще, по този въпрос щеше да остане непоколебима.

Дилън загреба с вилата и вдигна поглед, щом Аби влезе в отделението до него.

— Защо не свършиш от другата страна?

— Вече свърших — тя започна да изгребва тора.

Дилън хвърли поглед през рамо, сетне изненадано се извърна. Трите отделения отсреща бяха почистени и застлани със свежо сено. Мъжът се намръщи и отново се залови за работа. Едва бе започнал третото отделение.

— Бързо работиш — промърмори.

— Свикнала съм — тъй като никога не бе проумявала мъжкото его, тя спокойно напълни количката.

— Казах, че аз ще свърша от тази страна.

— Да, много съм ти благодарна за помощта — Аби подпря вилата на стената, приближи и хвана дръжките на количката.

— Остави я.

— Пълна е. Предпочитам да направя един курс повече, отколкото...

— Остави проклетата количка — Дилън захвърли вилата в сеното и приближи към младата жена.

Гняв... мъжки гняв. Макар отдавна да не се бе сблъсквала с него, Аби все още го разпознаваше. Тя внимателно подпря количката и

пусна дръжките.

— Добре, оставих я.

— Няма да позволя да буташ количката, докато съм тук.

— Но аз...

— Няма да превозваш десет килограма конски тор, докато съм тук — той хвана дръжките на количката. — Разбра ли?

— Горедолу — Аби спокойно и търпеливо се подпря на вилата си. — Мога да превозвам колкото си искам, когато теб те няма, така ли?

— Точно така — той пое по наклонената циментена площадка.

— Та това е глупаво — мъжът промърмори нещо неразбираемо. Аби поклати глава и излезе, за да доведе обратно конете.

След избухването, двамата продължиха да работят в мълчание. Щом Дилън свърши, Аби върна всички коне и ги нахрани. Оставаше само жребецът.

— Аз ще го изведа — Аби скри оглавника зад гърба си и отвори само горната вратичка на отделението. — Той е своенравен и непредсказуем. Не ти харесва да си затворен, нали, Ураган? — промърмори Аби, предпазливо отвори долната врата и пристъпи вътре. Жребецът запръсти назад, без да изпуска от поглед жената, но тя продължи да му говори. — През пролетта ще можеш да пасеш на воля и то в компанията на онези две хубави кобили — Аби нахлузи оглавника и стегна здраво въжетото, макар че жребецът ядно разтърси глава.

— Непокорен е — подхвърли Дилън.

— Най-меко казано. По-добре се отдръпни. Обича да рита.

Дилън отстъпи назад. Ураган се вдигна на задни крака, ала се укроти, щом Аби му се скара.

Мъмри го по същия начин както я чух да се кара на синовете си, помисли си Дилън, докато жената излизаше. Той взе вилата и се залови отново за работа. Когато Аби се върна, почти бе приключил.

— Изглежда този вид работа не ти е непозната — мъжът бе свалил сакото си и тя зърна стегнатите мускули на ръцете му. Не чу отговора му. Зачуди се какво ли би изпитала, ако докосне силните му ръце. Толкова отдавна... Бързо се овладя и приближи да погали една от кобилите, която похапваше от фуража. — Да не си отглеждал коне?

— Крави — Дилън разстла сено по пода на отделението. — Имахме мандра, но в обора винаги се навъртаха и един-два коня. Не съм чистил на животни откакто бях на шестнайсет.

— Явно нищо не си забравил.

Не, не беше. И нямаше да е разумно да забрави за какво всъщност бе дошъл тук. Ала сега искаше да довърши започнатата работа.

— Къде е метлата?

— Метенето на обора е задължение на Бен — Аби взе вилата от ръцете на мъжа и я закачи на стената. — Когато не е много кално, оставям Ураган в ограждението до обяд, така че засега свършихме. След като ми спести толкова много време, бих могла поне да ти направя кафе.

— Добре — после ще вземе касетофона и бележника, за да се заеме с това, за което бе дошъл.

— Кухнята беше ужасно разхвърляна — спомни си Аби. — Успя ли да намериш нещо за закуска?

— Само кафе.

Тя се наведе да вземе кофата. Гърбът я болеше съвсем леко.

— Мога да ти приготвя бекон с яйца. Гарантирам, че яйцата са съвсем пресни.

— Дилън зърна в кофата купчина яйца.

— Кокошки ли имаш?

— Ей там — тя посочи пристройката, от която я бе видял да излиза преди малко. — През лятото момчетата се грижат за тях. Сърце не ми дава да ги карам да работят, преди да тръгнат на училище...

Дилън се подхлъзна на разтопилия се лед. Аби протегна ръка да го задържи и на свой ред се хлъзна. Двамата инстинктивно се вкопчиха един в друг, олюляха се, но запазиха равновесие. Притиснала лице към рамото на мъжа, Аби се засмя.

— Нямаше да се смееш, ако се беше проснала по гръб и беше счупила... яйцата — пръстите му бяха заровени в косата ѝ. Съзнаваше, че трябва да отдръпне ръка, ала му бе толкова приятно да докосва нежната ѝ шия.

— Смея се винаги, когато избегна катастрофа — все още усмихната, тя вдигна поглед. Лицето ѝ бе леко поруменяло, очите ѝ

блестяха. Загубил способност да разсъждава, Дилън я прегърна през кръста. Усмивката ѝ се стопи, но блясъкът в очите ѝ остана.

Мъжът бе толкова близо, тялото му бе притиснато към нейното, гледаше я така, сякаш се познават цял живот, а не от един ден. Искаше ѝ се да е така. Отчаяно ѝ се искаше да се познаваха отдавна, да можеше да поговори с него, да сподели тревогите си, да потърси подкрепата му. Пръстите му докоснаха шията ѝ и макар да бяха топли, Аби потрепери.

— Трябваше да те предупредя... — започна тя, ала усети, че сърцето ѝ бие толкова силно, та бе неспособна да мисли, какво остава да говори.

— Да ме предупредиш за какво? — това беше лудост. Голяма грешка. Не биваше да забравя с каква цел е дошъл тук и да се поддава на това диво желание. Но лудост или не, грешка или не, искаше да впие устни в нейните и да усети покорния ѝ отклик.

Дилън сведе глава, без да откъсва поглед от младата жена. Слънцето озаряваше лицето ѝ, но очите ѝ бяха потъмнели и леко уплашени също като на кобилата, когато ѝ нахлузваше оглавника.

— Пътеката — Аби смутено отметна глава, без да откъсва поглед от мъжа. Устните ѝ леко се разтвориха. — Хлъзгава е.

— Разбрах — той бавно я привлече към себе си. Устните им почти се докоснаха.

Копнеж, желание, с което отдавна смяташе, че е приключила, внезапно завладя тялото ѝ с неподозирана сила. Искаше ѝ се изцяло да се отдаде на това усещане. Да чувства. Но тя винаги е била разумна. Един-единствен път забрави това и... Не можеше да позволи да се случи отново.

— Недей.

Устните ѝ потръпнаха при допира на неговите. Тръпка, с която жените обикновено разпалваха страстта на мъжете.

— Та аз вече го направих.

— Не — съпротивата ѝ отслабваше. Ръката ѝ, притисната към гърдите му, не го отблъскваше. — Моля те, недей.

Очите ѝ бяха притворени, дишаше учестено. Дилън не хранеше уважение към жените, които се преструваха на недостъпни, за да прехвърлят цялата отговорност върху мъжете. Както и цялата вина.

Желанието пълзеше по тялото му, ала той се отдръпна. Очите му бяха хладни, когато кимна.

— Както искаш.

Аби бе объркана и смутена. Тонът на мъжа бе язвителен, ала сега не бе в състояние да търси причините за това. Като стъпваше внимателно по разтопения лед, тя се отправи обратно към къщата.

Отнесе яйцата до умивалника в кухнята и се залови да ги измие. Дилън влезе след нея.

— Дай ми само няколко минути и ще ти приготвя нещо топло за закуска.

— Не бързай — той мина покрай нея и излезе от кухнята.

Аби внимателно изми яйцата едно по едно, като се надяваше да се отърси от мислите си и да се овладее. Винаги бе разчитала на спокойствието, бе се стремилa към него. Не можеше да позволи на една случайна прегръдка с мъж, когото почти не познаваше, да промени изцяло възгледите ѝ за живота. Пък и той се бе отдръпнал без колебание. Аби започна да подрежда яйцата върху картонената поставка. Нямаше защо да се безпокои. Тя въздъхна примирено.

Никога не си била особено сексапилна, напомни си Аби и извади парче бекон от хладилника. Та нали Чък ѝ го бе изтъквал ясно неведнъж. Тя просто не бе в състояние да удовлетвори желанието на един мъж. Беше добра съпруга, предана, вярна, състрадателна. Ала не бе от жените, за които мъжете мечтаеха посред нощ.

Не бе нужно да бъде. Аби запържи бекона и сложи вода за кафе. Беше щастлива да бъде такава, каквата е. И възнамеряваше да си остане такава. Тя пое дълбоко въздух и разтвори вкопчените си пръсти.

Дилън се връщаше.

— Не те попитах как искаш яйцата — рече тя и се извърна. Мъжът тъкмо оставяше касетофона си на плота. Завладя я паника, но тя бързо я потисна. — Тук ли искаш да работиш?

— Тук е добре. Нямам предпочитания за яйцата — Дилън се настани до бара. — Слушай, Аби, не очаквам да готвиш по три пъти на ден само заради мен.

— Чекът, който изпрати за разноските, беше напълно достатъчен — тя счупи яйцата в тигана.

— Мислех, че имаш персонал.

— Какъв персонал? — тя се извърна и, внезапно проумяла думите му, се разсмя. — Персонал? Искаш да кажеш домашна прислужница, готвачка и така нататък? — Аби поклати глава и насочи вниманието си към яйцата. — Откъде, за Бога, ти е хрумнала подобна идея?

Дилън машинално включи касетофона.

— Рокуел беше богат, ти си негова наследница. Повечето жени на твое място щяха да имат прислуга.

Тя остана извърната към печката, лицето ѝ бе скрито от косата.

— Не обичам около мен да се мотаят хора. Вкъщи съм почти непрекъснато; би било глупаво някой да чисти около мен.

— Нямахте ли прислуга, преди съпругът ти да загине?

— Тук не. В Чикаго имахме — Аби сипа яйцата в чиния. — Точно преди Бен да се роди и малко след това. Живеехме в апартамент в къщата на майката на Чък. Тя има прислуга. Пълен персонал. Чък пътуваше много, още не бяхме създали истинско семейство, а и не бяхме решили къде да се установим.

— Майката на Чък. Тя май няма добро отношение към теб.

Аби сервира яйцата, без да трепне.

— Откъде чу това?

— Чух доста неща. Това е част от работата ми. Сигурно не е било лесно да живееш в дома на Джанис Рокуел, след като тя не е одобрявала брака ви.

— Мисля, не е честно да се говори, че не е одобрявала брака ни — Аби свали кафето от печката, като внимателно подбираше думите си. — Тя бе силно привързана към Чък. Вероятно знаеш, че го е отгледала сама след смъртта на съпруга си. Тогава Чък е бил едва на седем. Не е лесно да отгледаш детето си сам.

— Ти знаеш това най-добре.

— Да, така е — спокойно отвърна младата жена. — Във всеки случай Джанис се държеше покровителствено към Чък. Той беше енергичен, привлекателен мъж. Харесваше се на жените. Около пистата винаги се тълпяха негови почитателки.

— Ти не си била негова почитателка.

— Не следя автомобилните състезания. Пътувахме непрекъснато, изнасяхме представления в клубовете и отново потегляхме. Когато се срещнахме за първи път, дори не знаех кой е Чък.

— Трудно е за вярване.
Аби напълни две чаши с кафе.

— И Джанис така смята.

— Затова те намрази.

Аби отпи от кафето.

— Работата ти не се изразява в това да говориш вместо мен, нали?

Нямаше лесно да я извади от равновесие. Струваше му се, че отговорите ѝ са съвсем на място. Прекалено на място.

— Не. Продължавай.

— Джанис не мразеше лично мен. Тя щеше да мрази всяка жена, която ѝ бе отнела Чък. Това е съвсем естествено. Във всеки случай мисля, че двете се разбирахме добре.

Макар да имаше намерение да се задълбочи в отношенията между двете жени, Дилън реши засега да изостави този въпрос.

— Разкажи ми как се запозна с Рокуел.

Тази задача беше лесна. Можеше да говори за това, без да стои непрестанно нащрек.

— Играехме — аз и моето семейство — в един клуб в Маями. Родителите ми изпълняваха малък комедиен номер и няколко песни. После излизахме аз и сестрите ми — номерът ни включваше популярна музика и песни. Господи, костюмите... — тя се разсмя, сетне започна да подрежда кухнята, докато говореше. — Както и да е, имахме публика. Смятам, че заслугата бе на Шантел. Тя бе поразително красива и макар в танците да не достигаше класата на Мади, в песните беше ненадмината. Заради състезанието в града беше пълно с автомобилисти, механици, поддръжници, почитатели. Винаги събирахме голяма публика.

Той я наблюдаваше как се движи из кухнята, усмивката не слизаше от лицето ѝ, сякаш спомените я забавляваха.

— Всяка вечер татко трябваше да гони мъжете, които искаха... да изпратят Шантел до вкъщи. И ето че една вечер влезе Чък заедно с Брад Билингър.

— Билингър вече не се състезава.

— Отказа се след смъртта на Чък. Двамата бяха близки приятели. Много близки. Не съм виждала Брад от няколко години, но винаги изпраща подаръци на момчетата за рождените им дни и за Коледа.

Щом се настаниха на масата, вдигна се голям шум и започна суетня точно по средата на номера ни. Бяхме свикнали с такива неща в клубовете и знаехме как да се справим. Шум, досадници, пияници.

— Мога да си представя.

— Татко ме беше упълномощил да разрешавам подобни проблеми, защото Шантел лесно избухваше, а Мади имаше навика да се прибира зад кулисите и да чака, докато нещата се успокоят. Така че се приближих до микрофона и се пошегувах, че следващият ни номер е толкова опасен, та изисква пълна тишина. Не ми обърнаха голямо внимание, но продължихме. Подхванахме песента „Някъде“ от „Уестсайдска история“. Знаеш ли я?

— Чувал съм я — Дилън се облегна назад и запали цигара. Осемнайсетгодишна тя се е справяла с досадниците и пияниците. Явно бе по-самоуверена и решителна, отколкото изглеждаше.

— Погледнах натам, откъдето идваше най-силният шум и срещнах погледа на Чък. Той гледаше право в мен. Беше странно усещане. Когато си на сцената, хората те гледат, но рядко се взират точно в теб. През почивката Шантел подхвърли, че Супер състезателят се бил втренчил в мен. Тогава за първи път разбрах с какво се занимава Чък. Шантел винаги четеше светската хроника.

— А сега тя е главно действащо лице в тази рубрика.

— Това ѝ доставя огромно удоволствие.

След като прерови кухненските шкафове, Аби измъкна малко бурканче, което подаде на Дилън вместо пепелник.

— Съжалявам, нямам нищо друго.

— Крис вече ме запозна с възгледите ти за тютюнопушенето. Значи е било любов от пръв поглед.

— Беше... — как да му обясни? Тогава тя беше наивно осемнайсетгодишно момиче, но мъжът, който сега седеше в кухнята ѝ, не би разбрал това. — Може и така да се каже. Чък остана до края на представлението, сетне дойде зад кулисите и се представи. Може би го бях привлякла именно с това, че нямах представа кой е и не знаех, че трябва да бъде силно впечатлена от него. Беше много учтив и ме покани на вечеря. Минаваше полунощ, а той ме покани на вечеря — Аби отново се усмихна. Тогава бе толкова млада и безкрайно доверчива също като Крис. — Разбира се, татко не искаше и да чуе за това. На следващия ден следобед донесоха две дюзини рози в мотела, в

който бяхме отседнали. Бледорозови рози. Дотогава не ми се беше случвало нищо толкова романтично. А същата вечер той дойде отново. И продължи да идва, докато очарова майка ми, спечели баща ми и плени сърцето ми. Когато тръгна от Маями към следващото състезание, аз го последвах. И вече носех венчална халка.

Тя сведе поглед. Сега на ръцете ѝ нямаше нито един пръстен.

— Животът е странен, нали? — прошепна. — Никога не знаеш какъв номер ще ти погоди.

— Какво беше отношението на твоето семейство към брака ти с Чък?

Аби се съсредоточи отново. Кажи му достатъчно, напомни си. Но не му казвай всичко.

— Трябва да знаеш, че членовете на моето семейство рядко са на едно и също мнение за каквото и да било. Майка ми се разплака, сетне преправи сватбената си рокля, за да ми бъде по мярка, макар че сключихме само граждански брак. Татко също плака. Не само че ме омъжваше за напълно непознат човек, ами и номерът му се проваляше — Аби взе една ябълка и разсеяно я избърса в ръкава си. — Мадика каза, че трябва да съм полудяла, но нали всеки заслужава от време на време да извърши някоя лудост. А Шантел... — тя се поколеба.

— Какво каза Шантел?

Внимавай какво говориш, напомни си отново Аби.

— Шантел е най-голямата от нас трите — с две минути и половина е по-възрастна от мен, но това все пак я прави по-голямата сестра. Тя смяташе, че Чък, както и всеки друг на негово място, не е достоен за мен. Шантел кроеше планове да изживее безброй любовни афери и смяташе, че аз напълно се лишавам от подобна възможност — тя със смях отхапа от ябълката. — Ако се вярва на вестниците, Шантел е преживяла толкова любовни афери, та има късмет, че е жива. Трейс научи за сватбата три-четири месеца след това. Изпрати ми кристална птица от Австрия.

— Трейс... е брат ти, нали? По-големият брат. За него нямам почти никаква информация.

— Че кой ли има? Но това едва ли е от значение. Трейс и Чък никога не са се виждали.

Дилън все пак отбеляза тази подробност в бележника си.

— И ти тръгна по пистите. Някои биха нарекли това доста странен меден месец.

На практика цялата първа година беше меден месец. От друга страна, нямаше никакъв меден месец. Нямаха възможност да останат сами, да се установят някъде.

— И преди това бях пътувала — тя сви рамене. — В известен смисъл дори съм родена по пътя. Татко свалил мама от влака в Дълут и я откарал в болницата дващест минути преди да роди. След десет дни отново сме поели на път. Преди да се установя тук, не съм оставала на едно място за повече от шест месеца. Просто вече не обикалях театрите и клубовете, а състезателните писти.

— Все пак състезанията за Гран При са доста по-вълнуващи.

— Донякъде. Но също като представленията и там има продължителна усилена подготовка само за да застанеш за няколко минути в блясъка на прожекторите.

— Защо се омъжи за него?

Аби вдигна поглед. Очите ѝ не издаваха нищо, ала му се стори, че усмивката ѝ е някак тъжна.

— Той беше рицар на бял кон. А аз винаги съм вярвала в приказките.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя не беше искрена с него. Дилън не се нуждаеше от детектор на лъжата, за да разбере, че Аби умело заобикаля истината при всеки разговор. И всеки път, когато не казваше истината, запазваше пълно спокойствие и го гледаше право в очите. Единствено почти недоловимата промяна на тона, лекото колебание го предупреждаваха за лъжата.

Дилън нямаше нищо против лъжите. Всъщност дори ги очакваше в своята работа. Причините бяха различни — самозащита, неудобство, стремеж да изградиш по-добра представа за себе си. Хората искаха да се представят в най-добра светлина, негова работа бе да открие тъмните петна и сенките. Лъжата, или по-скоро причината за лъжата, често му разкриваха много повече отколкото голата истина. Опитът му като репортер го бе научил да изгражда историята върху факти, да намери потвърждение на тези факти и да остави окончателната преценка на читателя. Мнението му често прозираше в излагането на фактите, но той почти никога не издаваше чувствата си.

Основният му проблем с Аби идваше от това, че все още не бе съумял да проумее мотивите ѝ. Защо бяха нужни лъжи, след като истината без съмнение щеше да спомогне повече за успеха на книгата? Сензацията се продаваше повече отколкото домашната идилия. Аби все още не бе стигнала дотам, че да окачестви брака си като идеален, но избягваше да говори за проблемите.

А те не бяха малко.

Сам в стаята си, включил единствено настолната лампа, Дилън измъкна куп касетки. Погледна часовника си. Минаваше полунощ. Всички останали в къщата отдавна спяха, но той бе свикнал да работи в необичайни часове. Разписанията и стриктното работно време ограничаваха свободата на хората. Дилън не обичаше ограниченията, освен ако сам не си ги беше поставил. Сам избираше дали да работи денем, или нощем, защото часовете нямаха значение. Важен беше резултатът.

Къщата беше притихнала, само лекият вятър дращеше по прозорците. Все едно беше сам — ако не усещаше, и то може би прекалено осезателно, — че не е така. В къщата имаше още трима души, които той смяташе за очарователни.

Изпълнен със съчувствие към двете момчета, Дилън си припомни как си бяха легнали със сълзи на очи след строгата лекция на майка си. Да използват най-финия й порцеланов сервиз, за да нахранят кучето, не бе особено разумно от тяхна страна. Тя не бе посегнала да ги напляска, дори не се бе разкрещяла, но ясно бе изразила неодобрението си и момчетата засрамено бяха навели глави. Хитър номер. Макар да му бе забавно, Дилън прогони тези мисли. Имаше работа, трябваше да разгадае тази жена.

Вече бе разговарял с няколко души за Чък Рокуел. Мненията и отношението към автомобилния състезател бяха противоречиви, но нито едно не бе умерено. Единственият сигурен факт, до който се бе добрал, беше, че хората или обожаваха Рокуел, или го мразеха. Дилън измъкна касетата, на която пишеше „Станхолц“ и я повъртя в ръка.

Гроувър П. Станхолц бе първият спонсор на Чък — богат адвокат от Чикаго, страстен любител на автомобилните състезания и приятел на семейство Рокуел. В продължение на десет години той бе играл ролята на баща, ментор и финансов поддръжник на Рокуел. Пред очите му младият шофьор се бе превърнал от неопитен новак в един от най-добрите състезатели. Около година преди смъртта му Станхолц бе измъкнал финансовия килим изпод краката на прочутото си протеже.

Дилън замислено сложи касетата в касетофона и я превъртя почти до края. Веднага откри мястото, което търсеше.

— Рокуел беше победител, печелеше много пари, беше и ваш приятел — собственият му глас прозвуча силно и ясно. Дилън машинално намали звука, така че да се чува само в стаята. — Защо точно когато бе посочен за фаворит в спечелването на Френската Гран При, вие му отказате финансовата си подкрепа?

Настъпи продължителна тишина, сетне се чу шумолене на хартия. Дилън си припомни, че Станхолц бе извадил пура и, без да бърза, бе свалил целофанената обвивка.

— Както вече ви обясних, интересът ми към Чък бе изцяло от финансова гледна точка. Бях близък приятел на баща му, а също и на майка му — последва нова пауза, докато Станхолц си палеше пурата.

— Още в самото начало на кариерата си Чък вече беше победител. Познаваше се по очите му. Най-хубавото беше невероятната му любов и уважение към спорта. Той беше... изключителен.

— В какъв смисъл?

— Вървеше право към върха. Независимо дали аз щях да му осигуря парите, или щеше да се бори със зъби и нокти, за да ги намери, щеше да стигне до върха.

— Не можеше ли да използва парите на семейство Рокуел?

— За да се състезава? — на записа смехът на Станхолц прозвуча като хриптене. — Парите на Чък бяха под попечителство. Джанис обожаваше сина си. Никога не би му отпуснала пари, за да шофира с двеста и петдесет километра в час. Повярвайте ми, щеше да ме убие, задето му осигурих тази възможност, но той умееше да убеждава и човек трудно можеше да му откаже нещо — дочу се изпълнена със съжаление въздишка. — Мъже като Чък не се раждат всеки ден. Автомобилните състезания изискват едновременно арогантност и смирение. Изискват здрав разум и в същото време равнодушие към живота и опасността. Трябва да се постигне баланс. Чък бе изцяло отдаден на професията си и на стремежа да стане известен. Винаги съм се чудил дали проблемът не дойде от това, че той спечели твърде много за невероятно кратко време. Чък започна да се смята за неуязвим. И недосегаем.

— Недосегаем?

Последва нова пауза, леко колебание и тиха въздишка.

— Каквото и да направеше, както и да го направеше, всичко беше правилно само защото го бе извършил той. Беше забравил, че е човек, ако разбирате какво искам да кажа. Чък Рокуел се бореше със самия себе си. Ако не бе катастрофирал в Детройт, щеше да се случи някъде другаде. Смятах, че щом се отдръпна като негов финансов поддръжник, ще го накарам да се замисли.

— Какво искате да кажете с това, че е бил в борба със самия себе си?

— Чък пришпорваше собствения си мотор. Рано или късно щеше да изгори.

— Наркотиците?

— Няма да коментирам това — гласът на адвоката прозвуча сухо и безизразно.

— Господин Станхолц, още преди фаталната катастрофа в Детройт имаше слухове, че от известно време Рокуел употребява наркотици и най-вече кокаин.

— Ако търсите потвърждение на тези слухове, дошли сте на погрешно място. Чък не умря като човек, достоен за възхищение, но имаше мигове, в които беше на върха. И аз ги помня.

Неудовлетворен, Дилън спря касетофона. В най-добрия случай адвокатът не бе отрекъл категорично слуховете. Дилън бе измъкнал потвърждение от други, които обаче бяха отказали да дадат официално изявление, че Чък Рокуел е развил опасна зависимост от наркотиците. Но е бил чист по време на последното състезание. Аутопсията бе потвърдила това. Във всеки случай наркотиците бяха само един от проблемите. Имаше и други.

Следващата касета бе с надпис „Бруър“. Лори Бруър бе сестрата на спонсора на Рокуел през последната година от живота му. Разведена бивша манекенка, според собственото ѝ признание тя харесваше мъжете, които поемаха рискове. Съпругата на Рокуел не бе сред публиката по време на последното му състезание. Но любовницата му беше там.

Дилън пхна касетката и натисна бутона.

— ... най-въълнуващият и енергичен мъж, когото съм срещала през живота си.

Гласът на Лори притежаваше дълбоката чувственост на Юга.

— Чък Рокуел беше звезда, бърз шофьор и страстен мъж. Знаеше собствената си цена. Възхищавам се от мъже, които притежават това качество.

— Госпожо Бруър, повече от година вие сте били постоянна спътница на Рокуел.

— Любовница — поправи го жената. — Не се срамувам от това. Чък беше страхотен и като любовник, и като състезател. Не правеше нищо наполовина — тя се засмя изкусително. — Аз също.

— Притесняваше ли ви това, че е женен?

— Не. Аз бях там, нея я нямаше. Вижте, какъв брак е този, при който съпрузите се виждат три-четири пъти в годината?

— Законен.

Дилън си спомни, че тя прие забележката с усмивка и само сви рамене.

— Чък и без това възнамеряваше да се разведе. Проблемът беше, че тя беше наложила запор върху банковата му сметка. Адвокатите водеха преговори за определяне на издръжката.

Дилън изключи касетофона и изруга. Нито веднъж по време на разговорите с Аби тя не бе споменала за развод. Разбира се, съществуваше вероятност Рокуел да е излъгал Лори Бруър. Но Дилън не вярваше, че е възможно твърде съобразителната госпожа Бруър да бъде мамена дълго време. Ако наистина е била в ход процедура за развод, Аби правеше всичко възможно да прикрие това.

Дилън все още не бе засегнал този въпрос, нито пък бе споменал за Лори Бруър. Съзнаваше, че ако го стори, Аби вероятно ще започне да гледа на него като на враг. Каквото и да измъкнеше от нея след това, щеше да бъде изкопчено насила. Така че възнамеряваше да чака. Това, което искаше от Аби, трябваше да бъде спечелено с търпение.

Той бутна настрани касетите с разговори с шофьори, механици, други жени, и избра тази, която бе надписана „Аби“. Не му направи впечатление, че нейната бе единствената, която не бе надписана с фамилно име. Бе престанал да мисли за нея като за госпожа Рокуел. Записът беше от тази сутрин, когато я бе заварил в дневната. Тя сгъваше изпраните дрехи и Дилън си бе дал сметка, че доста отдавна не бе виждал жена, заета с подобно незначително домакинско задължение. И докато тя сортираше чорапите, от стереоуредбата звучеше стара мелодия от петдесетте години.

Картината изплува пред очите му. Аби бе вдигнала косата си на конска опашка и скулите ѝ изпъкваха върху нежното лице. Яката на памучната риза бе извадена върху широкия пуловер, който прикриваше извивките на тялото ѝ. Бе нахлузила дебели чорапи, но не носеше обувки. Огънят пукаше зад гърба ѝ, пламъците алчно се виеха около струпаните цепеници. Тя изглеждаше тъй погълната от заниманието си и напълно в мир със себе си, та за миг му се прииска да не я безпокои. Но си напомни, че е дошъл тук, за да върши работа. Също както и в момента. Дилън отново натисна копчето.

— Състезанията обтегнаха ли отношенията ви?

— Когато се омъжих за Чък, той бе автомобилен състезател — гласът ѝ звучеше спокойно и уверено след изкусително мъркане на Лори Бруър. — Състезанията бяха част от брака ми.

— Значи с удоволствие си наблюдавала надпреварата?

Настъпи продължително мълчание, докато тя търсеше подходящите думи.

— В известен смисъл Чък даваше всичко от себе си зад волана, на пистата. Беше във вихъра си, едва ли не свръхкомпетентен. Уверен — добави тя, загледана покрай Дилън някъде в миналото си. — Толкова уверен в себе си, в способностите си, че дори за миг не ми е хрумвало, че може да загуби състезание, още по-малко пък контрол над колата.

— Но след първите осем или девет месеца си престанала да пътуваш със съпруга си.

— Забременях с Бен — тя се усмихна и извади от кошницата малък износен пуловер. — Вече ми беше трудно да скачам от град на град, от състезание на състезание. Чък беше... — ето я отново незабележимата промяна в тона, отбеляза наум Дилън. — Прояви разбиране. Не след дълго купихме това място. База за домуване. С Чък бяхме на едно мнение, че Бен, а после и Крис имат нужда от такъв вид сигурност.

— Трудно е да си представя човек като Чък Рокуел да заживее на такова място. Но той и не заживя тук, нали?

Аби много внимателно сгъна яркочервения пуловер.

— Чък имаше нужда от пристанище, както всеки друг човек. Но в същото време имаше нужда и да се състезава. Съчетахме двете неща.

Увърта, помисли си Дилън и спря касетофона. Полуистини и пълни лъжи. Каква игра бе подхванала тя? И защо? Вече я познаваше достатъчно добре, за да прецени, че не е глупава. Би трябвало да е знаела за изневерите на съпруга си и особено за връзката му с Лори Бруър. Защищаваше ли го? Изглеждаше невероятно да защитава мъж, който я бе мамил и то безочливо, пред обществото, без сянка от дискретност.

Беше ли тя, била ли е някога, доволна да стои в сянка и да поддържа домашното огнище? Или пък беше от жените, които гледат единствено собствените си интереси?

И що за човек е бил Рокуел? Влюбен в себе си автомобилен състезател, щедър любовник или грижовен баща и съпруг? На Дилън не му се вярваше, че един мъж би съумял да съчетае и трите качества. Аби бе единствената, която можеше да му даде търсените отговори.

Той прокара пръсти през косата си и стана. Искаше да запише нещо на хартия. Започнеше ли веднъж, може би щеше да долови правилната перспектива. Дилън погледна пишещата машина и купчината касетки. Трябва ми кафе, реши. Очакваше го уморителна нощ.

Лампата в коридора светеше. Дилън неволно хвърли поглед към стаята на Аби. Вратата ѝ бе полуотворена и вътре беше тъмно. Усети внезапно желание да приближи и да отвори вратата по-широко, за да може да види младата жена на светлината от лампата в коридора.

Какво го интересуваше правото ѝ на усамотение? Бе надникнал в усамотението ѝ още като бе започнал да задава въпроси. Тя бе подписала чек, който му даваше това право.

Не, да върви по дяволите правото ѝ на усамотение. Но собственото му самосъхранение беше друг въпрос. Ако погледнеше, щеше да поиска да докосне. Докоснеше ли, можеше да се окаже неспособен да се отдръпне. Затова се извърна и пое надолу по стълбите.

Огънят в дневната гореше слабо, но без опасност да угасне. Една вечер бе наблюдавал Аби да го стъкмява и бе принуден да признае, че той не би се справил толкова добре. Подмина стаята и продължи по коридора към кухнята.

Аби седеше до бара. Единствената светлина идваше от огъня и луната отвън. Младата жена бе подпряла брадичка с ръце, от чашата пред нея се издигаше пара. Мина му през ум, че изглежда непоносимо самотна.

— Аби?

Тя подскочи. Дилън би се разсмял, ако не бе забелязал колко силно пребледня жената, преди погледът ѝ да спре на него.

— Извинявай, не исках да те изплаша.

— Не те чух да слизаш. Трябва ли ти нещо?

— Кафе — но вместо да приближи до печката, той пристъпи към Аби. — Мислех, че спиш.

— Не мога да заспя — тя се усмихна едва-едва, ала не започна да оправя косата си и да придърпва реверите на халата, както бе очаквал Дилън. — Водата сигурно още е гореща. Току-що си направих чай.

Дилън се настани на стола до нея.

— Проблем ли има?

— Чувствам се виновна.

Инстинктът му на репортер се събуди и започна жестока битка с неочакваното желание да обгърне раменете на младата жена и да я утеши.

— За какво?

— Все си представям как очите на Крис се пълнят със сълзи, когато го изпратих да си легне, без да му позволя да гледа любимото си предаване.

Дилън усети, че го напушва смях, но бързо се овладя.

— Изгледите са, че ще му мине.

— Чинията не е толкова ценна — тя вдигна чая си, ала не отпи и отново остави чашата на бара. — Никога не съм използвала този сервиз. Грозен е.

— Може да свърши работа в обора за конете.

Аби се разсмя и отпи от чая си. Успокои гърлото ѝ, което бе пресъхнало и леко я болеше.

— Не бих отишла толкова далече. Джанис го подари на Чък. На двама ни с Чък — поправи се тя прекалено бързо. — Уеджудски порцелан.

— Към който трябва да се проявява нужното уважение — добави Дилън. Не му убягна невнимателно изпуснатата реплика. — Така че какъв е проблемът?

— Мразя да избухвам.

— Така ли? Че ти дори не повиши глас.

— Крясъците не са единственото доказателство, че си загубил самообладание — тя се загледа през прозореца и ѝ се прииска да не беше толкова студено. Ако беше пролет, щеше да излезе на верандата, да се настани на люлеещия се стол и да наблюдава небето. — Все пак това е нищо и никаква чиния.

— И нищо и никакво телевизионно предаване.

Младата жена въздъхна и се облегна на стола.

— Смяташ, че се тревожа за глупости.

— Смятам, че се тревожиш, защото си майка. Нямам голям опит в тези работи.

— Толкова е трудно, когато ти си единственият, който създава правилата и взема решенията... и прави грешките — тя прокара пръсти през косата си. — Понякога късно нощем се притеснявам, че

съм прекалено строга с тях. Че очаквам прекалено много. Та те са малки момченца. А тази вечер ги изпратих да си легнат, като Крис подсмърчаше, а Бен беше намусен...

— Може би си прекалено строга към майка им — прекъсна я Дилън.

Тя замълча и вдигна поглед към него, сетне отново сведе очи към чая си.

— Аз нося отговорността.

Тонът ѝ подсказваше, че темата е приключена. Дилън понечи да изостави въпроса и да я остави да се измъчва. Но каквото и да мислеше за нея, трябваше да признае, че се грижи прекрасно за децата си.

— Слушай, не разбирам много от деца, но бих казал, че тези двете са съвсем нормални и добре възпитани. Може би трябва да се поздравиш, вместо да изпадаш в униние.

— Не съм унила.

— Напротив.

За своя изненада Аби не само че не се ядоса, ами усети, че чувството ѝ за вина се стопява.

— Благодаря — поуспокоена, тя отпи от чая си. — Предполагам, хубаво е да получаваеш морална подкрепа от време на време.

— Няма проблеми. Не обичам да гледам как някоя жена се цупи на чая си.

Тя се разсмя, но Дилън не можа да прецени дали на него, или на себе си.

— Аз никога не се цупя, но често ме обхваща чувство на вина. Когато Бен бе двегодишен, се случваше да се обадя на майка ми само за да ме увери, че той няма да се превърне в маниак убиец.

— Мислех, че си разговаряла със съпруга си за това.

— Нищо нямаше да... — тя рязко замълча. Беше късно, чувстваше се уморена и твърде уязвима. — Ще ти направя кафе — подхвърли и понечи да стане.

— Не искам да ми прислужваш — Дилън сложи ръка на рамото ѝ и макар допирът да бе съвсем лек, не ѝ позволи да се изправи.

Аби усети непреодолима нужда да се хвърли в прегръдките му. Искаше Дилън да я притисне в обятията си и да не задава въпроси. Но

това бе невъзможно. Той щеше да продължи да разпитва, а тя не можеше непрестанно да отговаря. Аби се овладя и рече сдържано:

— А аз пък не желая да ме интервюираш сега.

— Никога не си говорила за Чък като за баща, Аби. Защо?

— Може би защото никога не си ме питал.

— Е, сега те питам.

— Казах ти, не съм в настроение за интервю. Късно е. Уморена съм.

— И лъжеш.

Пръстите му леко стегнаха хватката си и тя усети как сърцето ѝ силно заблъска в гърдите.

— Не разбирам за какво говориш.

Бяха му омръзнали увъртанията, беше му омръзнало да я гледа в очите и да знае, че не му казва истината.

— Всеки път, когато подхвана определени теми, получавам тези спретнати отговори. Много хубави и добре отрепетирани. Започнах да се питам защо. Защо искаш да реабилитираш Чък Рокуел?

Причиняваше ѝ болка. Не физическа — тя едва усещаше допира на пръстите му — нараняваше я дълбоко, защото се бе самозаблудила, че е в безопасност.

— Той беше мой съпруг. Това не ти ли се струва достатъчно?

— Не — гласът ѝ трепереше от вълнение. Сега бе моментът да я притисне. — Стигнах до извода, че правилото ти е: „Колкото по-добре изглежда той, толкова по-добре ще изглеждам аз.“ И ако създадеш представата, че бракът ви е вървял добре, Джанис Рокуел ще остане доволна. Чък е бил единственият ѝ син и някой все пак ще наследи всички тия пари.

Дилън отново забеляза, че лицето ѝ пребледня, но този път от гняв, а не от страх. Умишлено бе предизвикал този гняв. Искаше да разчупи самообладанието ѝ и да стигне до истината. И до нея самата.

— Пусни ме — гласът ѝ отекна в тихата кухня. Една от цепениците рухна в огъня зад тях и изхвърли искри към комина. Никой от двамата не забеляза.

— Първо искам да ми отговориш.

— Изглежда вече знаеш отговорите.

— Ако искаш да ме убедиш в противното, говори.

— Пет пари не давам какво си мислиш — и това е най-голямата лъжа, осъзна Аби. Защото мнението му имаше значение за нея. И точно затова обвинението му я засегна толкова дълбоко. И преди ѝ се бе случвало да я нараняват и тя знаеше, че вайкането и хленченето щяха да ѝ донесат само унижение. — Ще ти дам това, което искаш и да сложим край. Реших да се възползвам от брака си, за да извлека облага от славата и репутацията на мъртвия ми съпруг. Тъй като съм убедена, че Джанис Рокуел ще прочете книгата, исках да съм сигурна, че ще остане доволна от резултатите. Очевидно искам да я убедя, че бракът ми с Чък е бил здрав. Каквато и мръсотия да измъкнеш, няма да дойде от мен. Доволен ли си?

Дилън пусна ръката ѝ. Само за секунди Аби бе потвърдила мнението му за нея, наложено от разума и бе отрекла заключенията, продиктувани от чувствата му.

— Да, доволен съм.

— Чудесно. Ако имаш още въпроси, задай ги утре, когато касетофонът е включен.

Той я проследи с поглед, докато излизаше от кухнята и се запита колко ли време ще му отнеме да отдели истината от лъжите.

Аби неизменно се разсънваше бързо и след първата чаша кафе бе готова да се залови за работа. Днес обаче не ѝ се ставаше от леглото. Мускулите я боляха, слепоочията ѝ болезнено пулсираха. Отдавайки неразположението си на безсънната нощ, тя бавно се зае със сутрешните задължения.

Момчетата весело бърбеха, докато закусваха. Караницата от снощи бе напълно забравена както децата умееха да оставят нещата зад себе си. След като ги изпрати на училище, Аби си направи още една чаша кафе, надявайки се да се посъвземе и подхване планираните задачи.

Кафето не успя да я ободри, но тя навлече палтото си и излезе. Слънцето грееше, във въздуха се усещаше ароматът на приближаващата пролет, ала Аби потрепери и съжали, че не е облякла още един пуловер. Явно беше настинала, но нямаше време да боледува. Движейки се напълно машинално, тя събра яйцата, сетне влезе в обора.

Трябваше да изчисти отделенията, да нахрани конете и да изчетка козината им. За първи път откакто се помнеше, намрази часовете, които трябваше да прекара в работа. Винаги чистеше след другите, разрешаваше проблемите и се справяше с неотложните задачи. Кога щеше да има време за себе си? Да седне с книга и да почете един следобед.

Книга. Тя се надсмя над себе си и грабна оглавниците. Сега не бе време да мисли за книги — и особено за една определена книга. Бе забравила, че е уязвима. Но толкова отдавна не бе общувала с някой, който...

Тя притисна пръсти към очите си. Та отношенията ѝ с Дилън бяха чисто делови и двамата щяха да спечелят от сключената сделка — това бе всичко. Мнението му за нея нямаше значение. Не би трябвало да има значение. Ако извадеше на показ наранените си чувства, нямаше да постигне нищо. Във всеки случай бе подписала документите и бе длъжна да му съдейства.

И кога щеше да приключи ангажиментът ѝ към него? Аби пусна първите два коня в заграждението и се отправи обратно към обора. Имаше задължения към Чък и към децата си. Именно заради тях отново, макар и косвено, бе длъжница на Чък. Така че нека Дилън Кросби си мисли за нея каквото си иска. Това не я интересуваше, стига той да напише книгата.

Аби уморено се облегна на хълбока на коня. Козината му бе хладна и приятна. Господи, имаше нужда от приятел. Нима можеше да разсъждава трезво, когато главата ѝ болезнено пулсираше? И все пак се налагаше. Избухването снощи можеше да ѝ струва скъпо. Ако Дилън си бе съставил лошо мнение за нея, нима това нямаше да прозира и в книгата? По дяволите, какво го интересуваха причините, поради които бе дала съгласието си за книгата? Каквито и да бяха те, на него му бяха платили, за да я напише. Нейните мотиви нямаха нищо общо с биографията на Чък. Ала всъщност не беше така.

Младата жена изведе следващите два коня и се върна за останалите. Може би докато приключеше с обора, умът ѝ щеше да се проясни. И тогава ще измисли как да се справи с Дилън.

Спомни си онази сутрин, когато слънцето приятно огряваше лицето ѝ и той я държеше в прегръдките си. Желаше я. Все още си спомняше погледа му, нежния допир на устните му. За миг, за един

безумен миг, ѝ се бе приискало да може да разчита на него, да може да му се довери. Глупаво хрумване. Много добре знаеше още преди да се срещнат, че той е тук по работа. А тя просто трябва да му съдейства.

Когато свърши с първото отделение, челото ѝ бе покрито със ситни капчици пот. Вилата ѝ се стори необичайно тежка, когато се залови с втората клетка.

— Май ще ти се наложи да си наемеш помощници.

Дилън стоеше на прага. Слънцето грееше откъм гърба му, така че лицето му оставаше в сянка. Аби спря и вдигна поглед.

— Така ли? Благодаря за съвета, ще го имам предвид.

Той взе вилата, ала само се подпря на нея.

— Аби, защо не изоставаш този маскарад... имам предвид изнемогващата домакиня, която работи от сутрин до здрач, за да изхранва семейството си.

Младата жена отново се залови за работа.

— Опитвам се да ти направя впечатление.

— Не си давай толкова труд. Книгата е за Чък Рокуел, не за теб.

— Чудесно. Ще приключа с представлението веднага щом изхвърля този тор.

Значи тя имала и нокти. Дилън стисна дръжката на вилата, сетне бавно охлаби хватката си. Искаше да свали маската ѝ, да достигне до нея, но за тази цел трябваше да се владее.

— Виж какво, докато нещата не застанат по местата си, книгата ще тъпче на едно място. Тъй като и двамата искаме да я придвижим напред, хайде да престанем с игричките.

— Добре — тъй като имаше нужда от почивка, тя се изправи и се подпря на вилата. — Какво искаш, Дилън?

— Истината. Или поне да стигна толкова близо до нея, колкото е възможно с твоя помощ. Била си омъжена за Рокуел в продължение на четири години. Това означава, че са ти известни моменти от живота му, за които никой друг не знае. Именно тези моменти искам от теб. Платено ти е да ми разкажеш за тях.

— Казах, че ще говоря с теб, когато касетофонът е включен. И ще го сторя — Аби му обърна гръб. — Точно сега обаче имам работа.

— Остави всичко това — Дилън я сграбчи за раменете и я извърна към себе си. Вилата издрънча върху цимента. — Повикай

обратно хората, които обикновено се грижат за фермата и да се захващаме за работа. Омръзна ми да си губя времето.

— Прислугата ли? — искаше ѝ се да се измъкне от хватката му, ала чувстваше, че няма сили. — Съжалявам, дадох им един месец почивка. Ако искаш да работиш, донеси бележника и касетофона си тук. Трябва да се погрижа за конете си.

— Що за жена си ти, по дяволите? — разтърси я Дилън. Бе не по-малко изненадан от нея, когато краката ѝ се подгънаха. Задържа я здраво и подпря гърба ѝ на стената на отделението. — Какво ти е?

— Нищо — тя се опита да отблъсне ръцете му, ала не успя. — Не съм свикнала да ме блъскат.

— Блъсканицата в метрото е много по-голяма — промърмори Дилън. Бе го накарала да се чувства като грубиян. Внимателно я пусна.

— Би трябвало да познаваш метрото по-добре от мен — ядосана на себе си, Аби се наведе да вземе вилата. Зави ѝ се свят и тя посегна да се подпре на стената.

Дилън изруга и я хвана за раменете.

— Виж какво, ако си болна...

— Не съм. Никога не боледувам, просто съм малко уморена.

И бледа, осъзна Дилън, щом се вгледа внимателно в нея. Свали ръкавицата си и притисна ръка към лицето ѝ.

— Цялата гориш.

— Просто съм се позагрjala — тя леко извиси глас, обзета от паника, че я докосва, макар да имаше нужда точно от това. — Остави ме на мира, докато свърша тук.

— Не мога да понасям мъчениците — промърмори Дилън и я хвана за ръката.

Рядко, много рядко, се случваше Аби да бъде заслепена от гняв. Тя оставяше това за останалите от семейството и спокойно преодоляваше трудностите. Ала не и този път. Тя рязко издърпа ръката си и блъсна мъжа към стената. Силата ѝ изненада и двамата.

— Не ме интересува какво можеш да понасяш. Пет пари не давам за мнението ти. Документите, които съм подписала, не ти дават право да се намесваш в живота ми. Ще те уведомя, когато ми остане време за твоите въпроси и обвинения. Независимо дали смяташ това за игра или преструвка, чака ме работа. Върви по дяволите.

Задъхана, тя се извърна и сграбчи дръжките на количката. Вдигна я, направи няколко крачки и спря, останала без сили.

— Справяш се чудесно — бе ядосан и на нея, и на себе си. Но за това щеше да мисли по-късно. Сега трябваше на всяка цена да я убеди да си легне. Той отново я хвана за рамото и, останала без сили, Аби не успя да го отблъсне.

— Махни си ръцете от мен.

— Цяла седмица правя всичко възможно да ги държа далеч от теб — Дилън изруга, когато тя се препъна и я вдигна на ръце. — Този път и двамата трябва да се примирим с това.

— Няма нужда да ме носиш — тя започна да трепери. Бе твърде слаба, за да се съпротивлява и покорно отпусна глава на рамото му. — Не съм свършила.

— Напротив, всичко е наред.

— Яйцата.

— Ще се върна да ги взема по-късно... след като те настаня в леглото.

— Леглото? — тя отново вдигна глава, смътно осъзнавайки, че са се качили на верандата. — Не мога да легна. Не съм се оправила с конете, а в един часа ще дойде ветеринарен лекар да прегледа кобилите. Господин Йоргенсен ще пристигне с него. Трябва да продам жребчето.

— Сигурен съм, че Йоргенсен няма да има търпение да купи жребчето, след като го заразиш с грип.

— Грип? Не съм болна от грип, само малко съм настинала.

— Грип е — Дилън я настани на леглото и започна да сваля ботушите ѝ. — Няколко дена ще трябва да останеш в леглото.

— Не говори глупости — доста усилия ѝ струваше да се подпре на лакти. — Просто трябва да глътна два аспирина.

— Можеш ли сама да се съблечеш, или ще ти е нужна помощ?

— Няма да се събличам — възрази тя, макар че единственото ѝ желание в момента бе да поспи.

— Значи имаш нужда от помощ — той седна на леглото и започна да разкопчава палтото ѝ.

— Нямам нужда, нито пък искам помощ — Аби събра остатъците от достойнството си и успя да седне. — Виж какво, може да съм пипнала грип, но имам две деца, които ще се приберат в три и

двайсет и пет следобед. Междувременно трябва да изчеткам козината на конете и най-вече Ева. Трябва да подготвя и сделката с Йоргенсен.

Дилън се взря внимателно в лицето ѝ. Кожата ѝ беше бледа, очите ѝ горяха от треската. Най-бързият начин да я склони да си почине бе да се съгласи с нея.

— Добре, ето какво ще ти предложи. Почини си един час — когато тя понечи да възрази, Дилън поклати глава. — Аби, наистина ще направиш силно впечатление на господин Йоргенсен, като припаднеш в краката му.

Виеше ѝ се свят. Нямаше смисъл да отрича. Честно казано, едва ли щеше да има сили да вдигне чесалото. Тя беше практична жена и здравият разум ѝ подсказваше, че трябва да си почине, докато събере сили. Унизително бе да се съгласи с Дилън, но трябваше да преглътне унижението.

— Ще си почина един час.

— Добре, лягай. Ще ти донеса два аспирина.

— Благодаря — тя свали палтото, щом мъжът стана. Сетне добави, обзета от угризения. — Много ти благодаря.

— Няма защо.

Щом Дилън излезе, Аби сграбчи таблата на леглото и се изправи. Цялото ѝ тяло тръпнеше болезнено. Като се придвижваше съвсем бавно, тя приближи до гардероба и извади памучната си нощница. Съблече пуловера, после джинсите. Изтощена от усилието, усети, че трепери и едва се държи на краката си.

Само един час и отново ще се почувствам добре, каза си.

Не помнеше как е навлякла нощницата и се е върнала в леглото.

Дилън я намери заспала. Лежеше по корем, потънала в толкова дълбок сън, че дори не помръдна, когато я покри със завивките. Не помръдна и когато се наведе и отметна косата от лицето ѝ.

Не помръдна в продължение на цял час, докато Дилън седя на стола до леглото, без да откъсва поглед от нея. Хиляди въпроси напиреха в главата му.

ПЕТА ГЛАВА

Аби се събуди потна и замаяна. Колко ли дълго беше спала? Притисна длани към очите си и се опита да събере сили. Кожата ѝ бе мокра от пот, гърлото ѝ гореше, усещаше горчив вкус в устата си. Бе принудена да признае, че се бе разболяла не на шега. Тъй като беше сама, тя тихо изстена и се надигна. Погледна часовника до леглото и отново изстена.

Два и петнайсет. Беше спала почти четири часа. Господин Йоргенсен! Обзета от отчаяние, Аби скочи от леглото. Болката в главата ѝ се върна с пълна сила и се разпростря по цялото ѝ тяло. Отново я обля пот. Аби грабна джинсите и се подпря на стълба на леглото, за да изчака обхваналата я слабост да отмине.

Може би още са тук, каза си. Може да са пристигнали по-късно и още да са в обора при кобилата. Не бе успяла да изчетка козината ѝ, но господин Йоргенсен я бе виждал в най-добрия ѝ вид. А ветеринарят... ветеринарят бе длъжен да потвърди, че кобилата е силна и здрава. Трябваше само да се облече и да излезе да се извини, задето се е забавила.

Дилън влезе в стаята с поднос.

— Отиваш ли някъде?

— Минава два часът — тонът ѝ бе обвинителен.

— Така е — той остави подноса на нощното шкафче и се вгледа в нея. Нощницата бе изкривена настрани и едното рамо на младата жена бе голо — заоблено изящно рамо. Тялото ѝ бе необикновено стройно — от дългите крака на танцьорка до високите закръглени гърди.

Всеки мъж би усетил лека възбуда, копнеж, желание, когато насреща му стои полугола жена и разхвърляно легло. Но той не биваше да позволява подобна картина да му въздейства.

— Интересно — промърмори. — За първи път те виждам в нещо, което не е поне шест сантиметра дебело.

— Сигурна съм, че изглеждам изкусително.

— Всъщност изглеждаш ужасно. По-добре легни, преди да припаднеш.

— Господин Йоргенсен...

— Интересен дребничък човечец — довърши Дилън. Пристъпи към нея, взе джинсите от ръката ѝ и ги хвърли на стола. — Говори за конете си с повече страст, отколкото за жена си — той я настани на леглото.

— Тук ли е още? Трябва да изляза и да говоря с него.

— Отиде си — Дилън подреди възглавниците зад гърба ѝ.

— Отиде ли си?

— Да. Отвори уста. Успях да го намеря между флаконите с антисептичен спрей и бинтовете.

Тя отблъсна термометъра и опита да се съсредоточи върху следващия си ход.

— Мога да му се обадя и да уредя нова среща. Обясни ли му защо не съм могла да се видя с него? Не мога да повярвам, че се разминахме. Ветеринарят... дали ветеринарят...

Дилън пъкна термометъра в устата ѝ и хвана ръцете ѝ, преди да е успяла да го измъкне отново.

— Млъкни — тя не спря да мърмори и Дилън повдигна брадичката ѝ. — Слушай, ако искаш да чуеш за Йоргенсен, няма да вадиш термометъра и ще си държиш устата затворена. Ясно ли е?

Аби се облегна назад, готова да се нацупи. Та той ѝ говореше така, сякаш тя бе на годините на синовете си. Тъй като не виждаше друг изход, кимна примирено.

— Добре — той пусна ръцете ѝ и взе подноса.

Аби веднага извади термометъра от устата си.

— Ветеринарят прегледа ли Ева? Трябва да...

— Лапни термометъра или ще те оставя тук сама и в неведение — Дилън нагласи подноса в скута ѝ и скръсти ръце. Испита задоволство, когато тя се подчини. — Ветеринарят каза, че Ева е в идеална форма, че не предвижда никакви усложнения и можеш да очакваш раждането на кончето след седмица.

Тя посегна към термометъра, ала отпусна ръка, щом видя как Дилън предупредително повдигна вежда.

— Искаш да питаш за другата кобила, Гладис? — Аби кимна и той продължи: — Странно име за кобила. Както и да е, тя също е в

добра форма. Йоргенсен каза да ти предам, че ако всичко върви добре, ще ти се обади, за да обсъдите условията за продажбата след раждането на кончето. Каза също — додаде Дилън и сграбчи китката ѝ, щом тя отново посегна към термометъра, — че е разговарял с няколко души, които може би ще се заинтересуват от другото конче. Останах с впечатлението, че той самият би проявил интерес, ако не се страхуваше от жена си. Можеш да му се обадиш, щом оздравееш. Доволна ли си?

Тя затвори очи и кимна. Всичко беше истина, най-сетне всичко се превръщаше в реалност. Парите от кончетата щяха да отидат за изплащане на заема, който бе принудена да вземе след смъртта на Чък. Почти щеше да го погаси и да знае, че след година-две финансовото ѝ положение ще се стабилизира. Прииска ѝ се да се разплаче. Да се пъхне под завивките и сълзите на облекчение да отмият всичко останало. Остана със затворени очи, докато успее да възвърне напълно самообладанието си.

Странна жена, помисли си Дилън, докато я наблюдаваше. Защо приемаше толкова емоционално продажбата на две кончета? Беше сигурен, че цената е подходяща, но бе капка в морето в сравнение с имението, което тя щеше да наследи от Рокуел. Явно парите бяха важни за нея, макар да не проумяваше за какво ги харчи.

За мебели може би. Леглото ѝ бе от осемнайсети век и със сигурност не бе купено от разпродажба. А и конете, разбира се. Сигурно бе хвърлила доста пари за жребеца. Хвърли поглед към гардероба. Бе готов да се обзаложи, че най-голямата част от парите виси вътре.

Когато Аби най-сетне отвори очи, той измъкна термометъра от устата ѝ.

— Дилън, не зная какво да кажа.

— Трийсет и девет и шест.

— Трийсет и девет и шест? — Благодарността ѝ се стопи. — Глупости, дай да видя.

— Винаги ли си такава отвратителна пациентка?

— Аз никога не боледувам. Сигурно не си видял добре.

Дилън ѝ подаде термометъра. Младата жена се взря в живачния стълб и се намръщи.

— Е, това би трябвало да те накара да се почувстваш много по-зле — той взе отново термометъра, тръсна го и го прибра в пластмасовата кутийка. — А сега можеш ли да се нахраниш сама, или имаш нужда от помощ?

— Мога да се справя — тя се втренчи в димящата супа върху подноса. Нямаше никакъв апетит. — Обикновено не обядвам.

— Днес ще похапнеш. Трябва да погълнеш повече течности. Опитай първо сока.

Тя пое чашата от ръката му и въздъхна. Нищо чудно, че се отнасяше към нея като с едно от момчетата. Та тя се държеше като дете.

— Благодаря. Извинявай, че бях досадна. Нямах намерение да се инатя, но трябваше да свърша толкова много неща. А като лежа тук, работата си остава.

— Незаменима си, така ли?

Тя вдигна поглед, ала Дилън не можа да прецени дали зърна в очите ѝ надежда, или недоизказан въпрос.

— Чувствам се нужна.

В гласа ѝ се долавяше отчаяние и Дилън неволно посегна да погали бузата ѝ.

— Тогава по-добре се погрижи за себе си.

Аби кимна и взе лъжицата.

— Да, наистина съм отвратителна пациентка. Съжалявам.

— Няма нищо. И аз съм такъв.

— Приличаш на човек, който никога не се разболява — само за да изпълни желанието му, тя започна да се храни.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че преди две години и аз бях пипнал грип.

Аби се усмихна.

— Наистина се почувствах по-добре. Всъщност свикнала съм аз да бъда лекарят. През септември и двете момчета се разболяха от варицела. Къщата приличаше на болнично отделение. Дилън... — най-сетне бе събрала кураж да изрече думите. — Съжалявам за снощи. И за тази сутрин.

— За какво съжаляваш?

Тя вдигна очи. Мъжът изглеждаше толкова спокоен, толкова безразличен. Очевидно грубите думи и кавгите не го караха да изпитва

угризения. Но и двамата знаеха, че не той лъжеше. Аби си помисли, че и двамата знаят, че тя ще продължи да лъже.

— Казах неща, които всъщност не мисля. Винаги ми се случва, когато съм ядосана.

— Може би когато си ядосана, си по-честна отколкото си мислиш — беше напрегнат. Макар да не издаваше чувствата си, тя го объркваше, вълнуваше го. — Слушай, Аби, не съм се отказал от борбата. Но имам известни скрупули. Искам да се изправа срещу равностоен противник.

Аби не можа да сдържи усмивката си.

— Значи докато съм болна, съм в безопасност.

— Нещо такова. Не ядеш.

— Съжалявам — тя остави лъжицата. — Просто не мога.

Дилън вдигна подноса и го остави до леглото.

— Да ти е казал някой, че прекалено много се извиняваш?

— Да — младата жена се усмихна отново. — Съжалявам.

— Ти си интересна жена, Аби.

— Така ли? — беше толкова приятно да се сгуши отново под завивките. Колкото и чудно да бе, отново се чувстваше уморена. Толкова уморена, че просто ѝ се искаше да заспи. — Аз пък винаги съм се смятала за скучна.

— Скучна... — Дилън сведе поглед към изящните ѝ ръце и си спомни колко сръчно се справяха с работата. Спомни си как изглеждаше облечена във визон, с диамантени обеци на ушите. Сетне си я представи в дневната как сгъва изпраните дрехи. Всичко това не се връзваше с представата за скучна жена. Всъщност изобщо не се връзваше. — Имам твоя снимка, направена в Монте Карло. Загърнатата си почти до носа в бял визон.

— Бялото палто от визон — тя се усмихна сънено, напълно отмаляла. — Караше ме да се чувствам като принцеса. Беше страхотно, нали?

— Как така беше?

— Като истинска принцеса.

— Къде е то?

— Покривът — промълви Аби и заспа.

Покривът? Явно бълнуваше, след като си представяше кожени палта на покрива. Тя промърмори в съня си, докато я настаняваше по-

удобно.

Много интересна жена, помисли си отново Дилън, щом се отдръпна от леглото и се вгледа в Аби. Трябваше само да запълни белите полета.

Когато чу първия трясък, Дилън тъкмо преписваше бележките си за първата година на Рокуел в професионалните автомобилни състезания. Мъжът изруга и спря пишещата машина. Остави до половина напечатания лист вътре и слезе да пресрещне момчетата при входната врата.

— Не бях виновен — прегърнал кучето, Бен изгледа гневно по-малкия си брат.

— Ти си виновен, ти... — Крис затърси подходяща дума и изстреля най-голямата си обида: — Идиот.

— Ти си идиот. Само защото...

— Проблем ли има? — попита Дилън и отвори вратата.

Очите и на двете момчета блестяха, а Крис бе покрит с кал от главата до петите. Долната му устничка трепереше и той посочи с кално пръстче брат си.

— Той ме събори.

— Не съм.

— Ще кажа на мама.

— Почакай, почакай — Дилън препречи вратата и се сдоби с кално петно върху джинсите. — Бен, не смяташ ли, че си прекалено голям, за да събаряш Крис?

— Не съм го съборил — момчето вирна брадичка. — Той винаги казва, че съм направил неща, които не съм. Ще кажа на мама.

Очите на Крис се наляха със сълзи. Момченцето стоеше безпомощно и кално на верандата. Дилън изпита силно желание да се наведе и да го прегърне.

— Всичко това ще се изчисти — рече той и щипна момчето по бузката. — Кажи ми какво стана?

— Той ме блъсна — първите сълзи потекоха по бузите. Крис бе прекалено малък, за да се срамува, че плаче. — Само защото е по-голям.

— Не съм го блъснал — почти готов да се разплаче, Бен сведе поглед. — Стана, без да искам. Просто си играехме.

— Случайно ли стана?

— Да — Бен смутено подсмръкна.

— Когато неволно си блъснал някого, добре е да се извиниш — Дилън сложи ръка на рамото му. — Особено когато си по-голям.

— Извинявай — промърмори момчето и хвърли поглед към брат си. — Мама ще се ядоса, защото целият е в кал. Ще загазя. А днес е петък.

— Аха — Дилън се замисли. Крис бе преглътнал сълзите и любопитно прокарваше пръсти по калното си палто. — Е, може този път да не ѝ казваме.

— Наистина ли? — в очите на Бен проблесна надежда, която бързо бе заменена от недоверие. — Все едно ще го види.

— Не, няма. Елате — тъй като не виждаше друг изход, Дилън вдигна Крис на ръце. — Ще те пъкнем направо в пералнята.

Момченцето се засмя и обгърна с калната си ръчичка врата на Дилън.

— Не можеш да пъкнеш човек там. Прекалено малка е. Къде е мама?

— Горе в стаята си. Болна е от грип.

— Като господин Петри?

— Точно така.

Щом влязоха в кухнята, Бен спря.

— Мама никога не боледува.

— Този път е болна. Сега спи, така че постарайте се да пазите тишина.

— Искам да я видя.

Дилън тъкмо отваряше вратата на пералното помещение. Извърна се и зърна Бен наред кухнята. Устните му бяха здраво стиснати, в очите му се четеше непокорство. Макар да изпита известна тревога, Дилън се възхити от решителността на Бен да защити майка си.

— Не я буди — той влезе в пералното помещение. — Хайде, тигре, събличай се.

Крис се подчини с готовност и свали палтото си.

— Моята учителка се разболя от грип миналата седмица и имахме заместничка. Тя беше с червена коса и не можеше да запомни имената ни. Мама и утре ли ще бъде болна?

— Утре няма да бъде толкова болна — Дилън намери течния сапун и се зае да разучи програмите на пералнята.

— Ще ѝ дам цветните си моливи — Крис седна на пода и започна да събува ботушите си. — А може и да ѝ почетем приказки. Тя ми чете приказки, когато съм болен.

— Сигурен съм, че много ще се зарадва.

— Ако е много болна, ще ѝ дам Мери.

— Коя е Мери?

— Мери е кучето ми, което леля Мади ми подари, когато бях малък. Все още спя с него, но не казвай на Бен. Той ми се подиграва.

Дилън се усмихна и напълни пералнята с вода. Хубаво бе да ти имат доверие.

— Нищо няма да кажа.

— Ако утре е по-добре, как мислиш, ще ни заведе ли на кино? Каза, че в събота ще ни заведе на кино.

— Не зная — Дилън се извърна и видя, че момчето е приело думите му съвсем буквално. Беше съблякло всичките си дрехи. Кожата му бе настръхнала и покрита с кал. — Не мислех, че ще се наложи да стигнем толкова далече — Дилън взе хавлиена кърпа от сушилнята и загърна момченцето. — Ще трябва да те изкъпем.

— Мразя да се къпя — сериозно заяви Крис. — Наистина мразя да се къпя.

— Бедата е там, че си прав — Дилън пхна останалите дрехи в пералнята и затвори капака. — Не се събираш в пералнята.

Крис се засмя и протегна ръчички. Жестът на момченцето бе тъй искрен и неподправен, че Дилън онемя. Неспособен да устои, той вдигна момченцето на ръце.

Господи, помисли си, повече от трийсет години успях да запазя здравия си разум, а ето че сега ме плени шестгодишно дете с изцапано с кал личице.

— За къпането.

— Мразя да се къпя.

— Хайде, сигурно имаш лодка или нещо друго, с което да си играеш във ваната.

Крис примирено се остави да бъде отнесен към неизбежното.

— Предпочитам камиончета.

— Тогава вземи си камионче.

— Мога ли да взема три?

— Стига да остане място и за теб — той остави Крис пред вратата на банята. — Ще пазиш тишина, нали?

— Да — прошепна Крис. — Ще ми помогнеш ли да си измия косата? Почти мога и сам.

— Ами... — Дилън си помисли за работата, която го чака на бюрото. — Дадено. Пригответи се, аз ще се върна след малко.

Грижете за децата не влизаха в сделката, помисли си Дилън и спря нерешително в коридора. Знаеше, че Аби е също тъй недоволна от ситуацията, както и той. Хвърли поглед към стаята на Бен. Вратата беше затворена. Първата му мисъл бе да остави момчето само и да се заеме с по-лесната задача — измиването на косата на Крис. Дилън мислено се наруга, пристъпи към вратата и почука.

— Можеш да влезеш.

Дилън отвори вратата и завари момчето седнало на леглото. Пред него бе разгърнатата армия от миниатюрни войници.

— Видя ли майка си?

— Да. Не я събудих — той сблъска двама войника. — Май е много болна.

— Само трябва да си почине няколко дни — Дилън седна на леглото и взе един от войниците. — По-късно сигурно ще има нужда от компания.

— Веднъж като се върнах от училище, тя беше на канапето и каза, че я боли глава. Но аз познах, че е плакала.

Тъй като не знаеше как да реагира, Дилън подреди войниците си срещу тези на Бен.

— Майките понякога имат нужда да поплачат. Всъщност на всички им се случва да поплачат.

— Не и на мъжете.

— И на тях понякога.

Бен поразмисли над думите, но явно не бе склонен да повярва.

— Мама пак ли плачеше?

— Този път е болна. Мисля, че ще се почувства по-добре, ако не правиш бели.

— Не съм искал да правя бели — тихо прошепна Бен.

— Сигурен съм, че е така — Дилън си спомни как я бе измъчил той с въпросите си. Как се бе опитал да я притисне до стената, да я принуди да каже истината. Такава му беше работата. Не изпитваше угризения.

— Наистина съборих Крис, без да искам — промълви момчето.

— Вярвам ти — Но Дилън възнамеряваше да притисне Аби до стената.

— Мама щеше да ме накаже.

— Разбирам — той се възхити от откровеността на Бен, но явно трябваше да предприеме нещо, а нямаше представа какво и нищо не разбираше от възпитание на деца. Прокара пръсти през косата си и се опита да разсъждава логично. — Мисля, че може да измислим нещо. Искаш ли да те блъсна в калта?

Бен предпазливо вдигна очи. Срещна погледа на Дилън и се засмя.

— Тогава мама ще се ядоса на теб.

— Така е. Какво ще кажеш тази вечер да изпълниш задълженията на Крис?

— Добре — не беше кой знае какво. Обичаше да прекарва времето си при конете, а Крис обикновено само пречеше.

Дилън остана доволен и изненадан, че бе успял да отгатне мислите на момчето.

— Това включва и миенето на чиниите... днес е ред на Крис.

— Но...

— В тоя свят на всяка крачка те чакат сурови изпитания — Дилън лекичко подръпна ухото му и пое към другия си повереник.

Аби се събуди, дочула спор. Макар и воден шепнешком, все пак си беше спор. Тя отвори очи и зърна синовете си, застанали в долния край на леглото.

— Трябва да я събудим веднага — настоя Бен.

— Трябва да почакаме Дилън.

— Веднага.

— Ами ако още има температура?

— Ще я премерим и ще разберем.

— Знаеш ли как? — попита Крис и изгледа с възхищение брат си.

— Използва се ей това тъничко нещо. Просто ще го сложим в устата ѝ и ще чакаме.

— Докато спи ли?

— Не, глупчо. Трябва да я събудим.

— Будна съм — Аби се надигна и се подпря на възглавниците. Момчетата не откъсваха погледи от нея.

— Здравсти — тъй като не бе сигурен как се държи човек с болна майка, Бен пооправи завивките.

— Здравейте.

— Още ли си болна?

Гърлото ѝ беше толкова пресъхнало, та се зачуди как изобщо може да говори. Всички мускули възнегодуваха, щом опита да се повдигне още малко.

— Малко.

— Искаш ли цветните ми моливи? — Крис бързо се покатери на леглото да види майка си по-отблизо.

— По-късно може би — отвърна Аби и прокара пръсти през косата му. — Сега ли се върнахте от училище?

— Ами, тук сме от сто години. Нали, Бен?

— Вечеряхме — потвърди Бен. — И изпълнихме всичките си задачи.

— Вечеряхте ли? — вече поразсънена, Аби забеляза, че навън се мръква. Хвърли поглед към часовника и простена. Беше загубила още три часа. — Какво вечеряхте?

— Царевични питки с пълнеж. Дилън ги прави много вкусни. Имаш ли температура? — Крис притисна ръчичка към челото ѝ. — Гореща си. Трябва ли да вземаш лекарства като мен и Бен? После може да ти почета приказка.

— Ти не можеш да четеш — възмутено подхвърли Бен.

— Мога. Госпожица Шофър каза, че чета хубаво.

— Детски приказки, а не книгите на мама.

— Пак ли се карате? — Дилън пристъпи в стаята. Отново държеше поднос. — Радвам се, че всичко е наред. Крис, дръпни се. Майка ти трябва да се нахрани.

— Всички ти приготвихме вечеря — Крис се отмести встрани. — Дилън направи яйцата, Бен стопли супата, а аз ти препекох филии.

— Изглежда страхотно — на Аби ѝ се искаше да изхвърли всичко през прозореца.

Докато Дилън оправяше възглавниците зад гърба ѝ, тя зърна усмивката му. Очевидно писателите умееха да четат мисли. Следователно се бе досетил, че не ѝ остава друг избор, освен да яде.

— Дилън каза, че трябва да събереш сили — отбеляза Бен.

— Така ли?

— Дилън каза, че трябва да пазим тишина, за да можеш да си починеш. И ние наистина не вдигахме шум — Крис изчака майка му да опита препечената филия, щедро намазана с масло.

— Да, не съм ви чула изобщо — рече Аби и отпи от сока, за да преглътне.

— Дилън каза, че ще поиграе с нас, ако сме послушни — Крис грейна в усмивка. — Бяхме послушни, нали?

— Да, бяхте много послушни.

Бен пристъпи по-близо, за да се включи и той в разговора.

— Дилън каза, че утре сигурно ще си болна и няма да можеш да ни заведеш на кино.

— Дилън изглежда е говорил много — промърмори Аби и погали Бен по бузата. — Ще видим. Как мина училището?

— Добре. В часа по математика в класната стая влезе птичка и госпожица Лийтър започна да я гони. Птичката все се блъскаше в прозорците.

— Много вълнуващо.

— Да, ама после учителката отвори един от прозорците и взе метлата.

— Триша падна на площадката и имаше голяма цицина на главата — Крис се наведе да поиграе с тънката златна верижка, която майка му носеше около врата си. Очароваше го още от бебе. — Плака много дълго. И аз паднах, ама изобщо не плаках. Е, може би съвсем мъничко — поправи се той. — Дилън щеше да ме пъкне в пералнята.

Аби галеше сина си по косата, ала изведнъж застина.

— Моля?

— Бях много кален и...

Дилън го прекъсна, преди да е успял да натопи брат си.

— Малка злополука. Вън е още доста хлъзгаво.

Докато Аби внимателно ги наблюдаваше, Бен крадешком хвърли поглед към Дилън. В очите му се четяха вина и благодарност.

— Разбирам — или поне си мислеше, че е разбрала. Беше обаче достатъчно съобразителна, за да не разпитва повече. — Чудесна вечеря сте ми приготвили, момчета, но в момента не мога повече да ям.

Дилън остави чашата със сока на нощното шкафче.

— Момчета, отнесете подноса долу. Идвам след малко. — Веднага щом децата излязоха, Дилън взе термометъра.

— Дилън, наистина съм ти много благодарна. Не зная какво да кажа.

— Това е хубаво — той пъкна термометъра в устата ѝ. — Тъкмо ще си мълчиш.

Тъй като не желаше да започва нова битка, в която Дилън отново щеше да излезе победител, Аби се облегна назад и изчака, докато той извади термометъра.

— Спаднала е, нали?

— Вдигнала се е с още две десети — поправи я той и ѝ подаде две хапчета аспирин.

— Момчетата разчитат, че утре ще ги заведе на кино.

— Ще оживеят и да не отидат — той прибра термометъра и понечи да излезе.

Аби поривисто го сграбчи за ръката.

— Дилън, опитвам се да не бъда лоша пациентка, но ще полудея, ако остана дори още минута сама в това легло.

— Това покана ли е?

— Какво? О, не — тя бързо отдръпна ръка. — Нямах предвид това. Искях само...

— Схванах — Дилън се наведе, загърна я в завивките и я вдигна на ръце.

— Какво правиш?

— Измъквам те от леглото. Ще те сваля долу и ще те настаня пред телевизора. Изгледите са, че до един час ще си заспала.

— Но аз спях почти цял ден.

Този път си позволи да се наслади на усещането да бъде обгърната от силни ръце, да бъде носена грижливо и внимателно, сякаш бе направена от порцелан. Тази вечер, само за тази вечер,

можеше да се престори, че има някой, на когото да разчита и който да се грижи за нея. Вълшебни приказки, напомни си Аби и се спря навреме, преди да е склонила глава на рамото на мъжа.

— Много съм ти благодарна, че се грижиш за децата, но не искам да ти ги натрапвам. Бих могла да се обадя на някой съсед.

— Няма нужда — нехайно рече Дилън, тъй като не искаше да признае, че бе прекарал изключително приятно целия следобед. — Мога да се оправя с тях. Бях охрана на всички събрания в колежа.

— Подобен опит наистина може да ти бъде от полза — промърмори Аби. — Дилън, наранил ли се е Крис, когато Бен го е блъснал?

— Не разбирам за какво говориш.

— Много добре разбираш.

— Видя ли Крис да има рани?

— Не, но...

— Е, тогава едва ли искаш да ме направиш предател? — той внимателно я настани на канапето в дневната.

— Мъжете винаги се защитават един друг, нали?

Без да отговори, Дилън включи телевизора. Трябваше бързо да я остави, да не я докосва повече. Струваше му се толкова мъничка, толкова крехка в прегръдките му. Един мъж правеше най-голямата си грешка, когато се оставеше да бъде измамен от крехкия външен вид на жените.

— Ако имаш нужда от нещо, ние сме в кухнята. Мъжка работа, нали разбираш?

— Дилън...

— Виж какво, ако чуя нова благодарност, вече ще те напляскам — наместо това той се наведе, обхвана лицето ѝ с длани и силно я целуна. — Не ми благодари и не се извинявай.

— Не съм си го и помислила — Аби импулсивно протегна ръка и отново притисна устните му към своите.

Не беше сладостно преживяване. Не беше магия. Беше силно и всепоглъщащо. За първи път след толкова много години докосваше устните на мъж. За първи път изпитваше желание. И не беше ли прекрасно да желаеш отново — без да мислиш, без да разсъждаваш, просто да се оставиш на желанието.

Допирът, усещането, не събудиха спомени за брака ѝ, нито за единствения друг мъж в живота ѝ. Преживяването бе свежо и ново, каквото би трябвало да бъде началото.

Кожата ѝ бе гореща. Той усети как тялото ѝ откликна, може би заради обзелата я слабост, а може би заради завладяло я желание. Ала все пак мислеше, или по-скоро искаше му се да си мисли, че има нещо повече, нещо необикновено в отклика на устните ѝ. Искеше още. От една целувка страстта го завладя и вече искаше всичко — да усети допира на пламналата ѝ кожа, да почувства как тялото ѝ се притиска към неговото.

Целувката ѝ бе непресторена и искрена. Невинна като жеста на Крис, когато бе протегнал ръчички към него. Мъжът неохотно се отдръпна. Беше озадачен. Осъзна, че колкото повече я опознава, толкова по-малко знае за нея.

Тя се облегна с притворени очи. Даваше си сметка, че мъжът я наблюдава, ала не бе в състояние да сложи каквато и да било маска. Нямаше представа, че Дилън е заслепен от собствените си съмнения.

— Има още нещо, което трябва да обсъдим, щом оздравееш, Аби.

— Да, зная.

— По-добре си почини — той пъкна ръце в джобовете си, защото бе твърде лесно да я докосне отново и да забрави всичко друго.

— Ще си почина — Аби затвори очи, защото бе твърде лесно отново да протегна ръка и да забрави всичко друго. В съседната стая имаше деца. Нейните деца, за които носеше отговорност. Нейния живот.

Когато отново отвори очи, Дилън го нямаше.

ШЕСТА ГЛАВА

Не си спомняше да се е качвала обратно по стълбите, но на сутринта се събуди в леглото си. Събуди се късно. Усети нещо топло и косматото до бузата си. Първоначалната ѝ уплаха бе заменена от учудване, а сетне я заля вълна от обич и тя притисна плюшеното куче, което Крис толкова обичаше. Трябва да ѝ го бе донесъл, докато е спяла. Аби се размърда и зърна розово листче, залепено накриво на таблата на леглото. Върху него се мъдреше надпис:

Оздравявай, мамо.

Аби позна неравния наклонен почерк на Бен и сълзи изпълниха очите ѝ. Може да бяха чудовища, но бяха нейни чудовища и можеше да разчита на тях, когато се наложеше.

А на себе си може ли да разчита? Тя разсеяно потърка Мери в бузата си. Беше почти десет сутринта, а още не бе приготвила закуска на децата си.

Аби стана от леглото и като си каза, че краката ѝ не се подгъват, измъкна халата си от гардероба и се отправи към банята. Имаше да върши толкова много неща, с които нямаше как да се справи в леглото.

Щом извади от ваната конвоя от камиончета, тя се пъкна под душа. Струите заудряха болезнено свитите мускули, пламналата от треската кожа. Аби се подпря с ръце на стената и изложи лице на водата. Постепенно студените тръпки преминаха и умът ѝ се проясни.

Дилън. Нередно ли беше, че първата ѝ мисъл бе за него? Може би не беше нередно, но не беше безопасно. Бе започнала нещо повече от това, за което бе сключила сделка. Пред себе си можеше да признае, че нямаше никаква представа какво да предприеме. Бе привлечена от Дилън, а това не влизаше в плановете ѝ. Най-разумно бе да не обръща внимание на чувствата си. Но би ли могла? Щеше ли да го стори той?

Преди време бе изпитала подобен род вълнение. И тогава бе действала, без да разсъждава. Не можеше да си позволи да направи същата грешка втори път. Нямаше представа колко време ѝ трябваше, за да превъзмогне болката, която ѝ бе причинил Чък, но знаеше, че не желае да бъде наранена отново. Не, едва ли щеше да се съвземе след второ подобно преживяване, така че нямаше място за колебание. Нито една връзка не заслужаваше да поема рискове. Нито един мъж не заслужаваше цената, която в крайна сметка можеше да се наложи да плати. Трябваше да мисли за децата си, за дома, за живота, който се опитваше да им осигури.

Бе обзета и от съмнения относно проекта, довел Дилън при нея. Ако си позволеше да изпитва някакви чувства към мъжа, щеше да ѝ бъде по-трудно да увърта, да лъже, да крие. Изводът беше ясен.

Аби уморено спря водата. Не можеше да рискува. Отношенията ѝ с Дилън трябваше да останат чисто делови. Налагаше се да се придържа към плана си, защото той означаваше оцеляване; Дилън бе просто биограф на бащата на нейните деца.

Аби навлече халата си и излезе в коридора. Надникна в стаите на момчетата и се увери, че и двамата са станали. Щеше да слезе долу, да направи кафе, да им приготви закуска и да ги изпрати да нахранят животните.

Намери ги там, където и очакваше. Бяха се настанили пред телевизора и гледаха анимационен филм. Не очакваше обаче да намери и Дилън, седнал при тях.

— И ти викаш на това анимационен филм? — попита той.

Крис се бе сгушил на канапето до него, а Бен бе легнал по корем на пода, сякаш тримата прекарваха заедно всяка събота сутрин.

— Това е страхотен анимационен филм — отвърна Бен. — Джон Астероида преследва лошите, но никога не успява да хване всички. И особено доктор Дизастър.

Дилън реши, че се досеща на кого симпатизира Бен.

— Бъгс Бъни е анимационен филм. Има смешки и остроумия, а не само престрелки с лазери. Уайл Койота се опитва да хване Роудрънър. Бъгс надхитрява Елмър Фъд. Това е анимационен филм.

Бен само изсумтя и насочи цялото си внимание към Джон Астероида.

Крис дръпна ръкава на Дилън.

— Аз харесвам Бъгс Бъни.

Развеселен от сериозното личице на момчето, Дилън го прегърна през раменете.

— Крис прилича на Бъгс Бъни — подхвърли Бен.

Ухили се и зачака отмъщението. Преди Крис да успее да слезе от канапето, Дилън го вдигна в скута си.

— Не е вярно — рече той, след като внимателно се взря в лицето на Крис. — Ушите му са прекалено къси. Но, Бен... — той се протегна и подръпна ухото на момчето. — Тези като че ли са точно по мярка.

Бен се засмя, прикри ушите си с длани и се претърколи.

— Аз съм доктор Дизастър и ще взривя планетата Кратокс.

— Така ли? И кой ще ти помага? — Дилън се пресегна и повали Бен на канапето. — Всички космически мародери са еднакви.

— Зли, нали?

— Не, имат гъдел — той смушка момчето в ребрата и Бен се преви от смях. Само след миг и тримата се свлякоха на пода. Крис тържествуващо се покатери на раменете на Дилън. В същия миг зърна майка си на прага.

— Здравей, мамо.

— Добро утро — тя се взря в синовете си, поруменели от борбата, сетне премести поглед към Дилън. Той не беше избръснат и изглеждаше съвсем като у дома си.

— Не е позволено да се боричкаме върху мебелите — прошепна Бен в ухото на Дилън.

— Правилно — мъжът се освободи и изгледа преценяващо Аби. — Би трябвало да си в леглото.

— Вече съм добре, благодаря — защо небръснат й се струваше още по-привлекателен? Защо винаги я привличаха груби мъже? — Тъкмо отивам да направя кафе.

— Готово е.

— О — тя се поколеба, не й се искаше да развали удоволствието на децата. — Крис, Бен, веднага щом филмчето свърши, искам да дойдете да закусите и да ми помогнете да нахраним животните.

— Вече го направихме — отвърна Бен, доволен, че няма да изслуша лекция как трябва да пази мебелите.

— Вече сте нахранили животните?

— Да, и закусихме. Палачинки — обади се Крис. — Дилън ги прави страхотни.

— О — Аби пъхна ръце в джобовете си. Почувства се глупава и безполезна. — Тогаваше стопля кафето.

— Ще ми разкажете какво е станало с планетата — подхвърли Дилън, стана и последва Аби в кухнята. — Проблем ли има?

— Не — около дузина проблеми, помисли си и запали газовия котлон. Нима можеше да спази обещанията, които си бе дала, като го гледаше как играе с децата ѝ? Нима можеше да се съсредоточи върху нещо друго, след като всички задачи бяха свършени, преди дори да е станала? В него няма нежност, повтори си Аби. Трябваше да продължи да вярва в това, ако искаше да оцелее.

Дилън усети как тя се напрегна, когато сложи ръце на раменете ѝ, ала това не го разколеба и той я обърна към себе си. Без да откъсва очи от нейните, сложи ръка на челото ѝ.

— Още имаш температура.

— Чувствам се по-добре.

— Чувстваш се ужасно — рече той. Хвана я за ръката и я поведе към стола. — Седни.

— Дилън, свикнала съм сама да ръководя живота си.

— Чудесно. От понеделник ще си в състояние отново да го правиш.

— А какво трябва да правя дотогава? — попита тя и примирено се отпусна на стола. — Омръзна ми да лежа в леглото и да ям супа. Омръзна ми да държа термометъра в устата си и да гълтам аспириин.

— Капризите и недоволството са първите признаци на оздравяването — той ѝ подаде чаша сок. — Пий.

— Умееш да даваш заповеди.

— А ти не умееш да ги изпълняваш.

Тя се намръщи, сетне вдигна чашата и я изпи на един дъх.

— Ето. Доволен ли си?

Едновременно развеселен и раздразнен, Дилън заобиколи плота.

— Какво те тормози?

— Току-що ти казах. Просто... — гласът ѝ заглъхна, когато мъжът обхвана с длан лицето ѝ.

— Не си ми казала и половината от всичко. Но ще го сториш — неспособен да устои на изкушението, той прокара палец по скулата ѝ.

— Недей — Аби понечи да хване китката му, но не намери сили да го отблъсне.

— Хората са моята специалност — промълви мъжът. — Все още не съм разбрал какво те движи в този живот. Обичаш ли предизвикателствата, Аби?

— Не — отчаяно отвърна тя. — Не, не ги обичам.

— Аз пък много ги обичам — Дилън прокара пръсти през косата ѝ, все още влажна от сутрешния душ. — Смятам, че са интригуващи и в някои случаи изключително възбуждащи — бе мислил за нея цяла нощ. Бе мислил за нея и за това, което искаше. И колкото повече мислеше, толкова повече се уверяваше, че тя vyplъщава желанието му. Нежно допря устни до нейните, само колкото да я разсъни. — Ти ме възбуждаш. Аби. Какво, по дяволите, смяташ да предприемем?

— Спри — тя се опита да овладее чувствата си, но безуспешно. — Децата.

— Ако досега не са виждали майка си да целува мъж, трябва да свикнат — този път целувката бе жадна и ненаситна.

Устните му бяха по-нежни, по-топли... по-търпеливи. Не бе очаквала такава целувка. Така ли един мъж целуваше жената, която желаше, жената, която обичаше? Това ли винаги бе липсвало в живота ѝ, за това ли бе копняла несъзнателно? Ако беше така, едва ли би могла да се бори дълго срещу него. Нежността проникна зад защитните ѝ стени, така както настоятелността никога не би успяла. Бавно, неохотно, тя откликна. Главата ѝ се въртеше. Сигурно от треската.

Дилън не можеше да си обясни невинността, която се излъчваше от нея. Не можеше да си обясни внезапно обзелото го желание, но то го завладя напълно. Желаше я. Само за себе си. Искаше да види паниката и страстта в очите ѝ, когато я докосваше. Искаше да почувства как тялото ѝ бавно откликва на ласките му и се притиска към неговото — неохотно и в същото време нетърпеливо. Искаше да долови учестеното ѝ дишане, доказателство за това, че е забравила всичко друго, освен него самия. Нямаше значение каква игра играе, нито какви лъжи му говори, когато устните ѝ се разтваряха и тръпнеха под неговите.

Той щеше да намери отговорите на измъчващите го въпроси. Щеше да получи отговори и от Аби. В момента нямаше значение в каква последователност ще стане това.

— Искам да те отведе в леглото — прошепна мъжът и обсипа с нежни целувки лицето ѝ. — Скоро, Аби, много скоро.

— Дилън, аз...

— Проверяваш дали мама има температура, нали?

Аби рязко се отдръпна и напълно онемяла, се втренчи в Крис. С присъщото си любопитство детето местеше поглед от нея към Дилън.

— Мама ме целува по челото понякога, когато имам температура. Може ли да си взема нещо за пиене?

— Разбира се — Аби се опита да намери приемливо обяснение, докато Крис търсеше чаша. — Дилън тъкмо...

— Тъкмо казвах на майка ти, че трябва да се върне в леглото — довърши вместо нея мъжът. — А вие двамата с Бен си облечете палтата. Отиваме в града.

— В града? — Аби вдигна поглед към Дилън. Той сякаш се забавляваше. Би трябвало да очаква подобно нещо.

— Трябва да се купят някои неща — нехайно подхвърли мъжът. И освен това трябваше да излезе, да се отдалечи от нея, за да дойде на себе си.

— Ще ми купиш ли дъвка? Без захар — добави Крис, спомнил си възраженията на майка си.

— Може би.

Крие остави чашата си на плота и хукна да извика брат си.

— Не си длъжен да ги вземеш — започна Аби.

— Те са приятна компания.

Напрежението постепенно се стопи.

— О, няма да те оставят на мира. Водил ли си някога две момчета в магазина?

— Казах ти — усмихна се той. — Обичам предизвикателствата.

— Да, каза ми — Аби се изправи и се постара да изглежда спокойна. — Ще се опитат да те предумат да купиш два пъти повече отколкото е нужно.

— Ще бъда непоклатим като скала.

— Само не казвай, че не съм те предупредила.

Бен и Крис влетяха в стаята, готови за следващото приключение.

Аби реши да направи компромис. Наистина имаше работа, но едва се държеше на краката си. За да отхвърли част от задълженията си и в същото време да събере сили, тя отнесе документите в леглото. Можеше поне да плати сметките и да сложи в ред счетоводните книги.

Тъй като в къщата цареше тишина, Аби включи радиото до леглото, преди да се залови за работа. Макар отдавна да бе възприела този процес като безкраен кръговрат, винаги изпитваше задоволство, когато плащаше сметките и намаляваше дълговете си.

На първо място беше къщата и това правило нямаше да се промени никога. Домът предоставяше сигурност на семейството ѝ и безспорно на самата нея. Още четиринайсет години и два месеца, помисли си тя и запечата плика.

Четиринайсет години. Синовете ѝ щяха да бъдат мъже. Искаше ѝ се те да обичат дома, в който са израснали. Той да е свързан с хубави спомени, смях и чувство за отговорност. Подобно нещо не можеше да се осигури с един подпис върху чека. И тя искаше синовете ѝ да проумеят това. Това, което имаш, не е толкова важно. Важно е какъв си. Аби познаваше хора, които никога нямаше да разберат тази проста истина.

Тя написа месечния чек на Гроувър Станхолц със смесица от благодарност и негодувание. Благодарност към мъжа заради заема и негодувание заради необходимостта от този заем. Негодуванието не помага, напомни си тя. Трябваше да върне дълга. Решението на този проблем бяха жребчетата. Ако успееше да ги продаде на уговорената цена, щеше да се освободи поне от един от дълговете си. Аби се облегна назад и написа кратката бележка, която винаги прикрепяше към чека.

Скъпи Гроувър,

Надявам се да си добре и всичко при теб да е наред. Децата са чудесни и всички с нетърпение очакваме края на зимата. Времето най-после започва да се затопля, макар че тук-там все още има сняг и лед. Искам отново да ти благодаря за поканата да дойдем при теб във Флорида. Зная, че децата биха се зарадвали на няколко дни почивка,

но просто не мога да оставя фермата, нито пък да ги откъсна от училище.

Две от кобилите скоро ще се ожребят. Пролетта обещава да бъде изпълнена с вълнения. Ако решиш да предприемеш пътешествие на север, заповядай на гости. Бих се радвала да видиш какво съм постигнала с твоя помощ.

Поздрави, Аби

Все ѝ се струваше недостатъчно. Аби сгъна писмото и въздъхна. Можеше да каже толкова малко. Можеше да спомене за Дилън. Бе обсъдила със Станхолц сътрудничеството за книгата и знаеше, че Дилън вече е разговарял с него. Това щеше да им помогне да избягват въпроса, докато всичко приключи. Станхолц обичаше Чък като свой син и скърбеше за него. Изглежда не би могла да направи нищо повече от това да му изпраща снимки на децата няколко пъти в годината и кратка бележка заедно с месечния чек.

Аби пропъди тъжните мисли и продължи да сортира сметките. Някои трябваше да плати веднага, други можеше да отложи за известно време. Когато свърши, резултатът бе дващсет и седем долара и четирийсет цента приход.

Значи трябваше да прибегне към резервния фонд. Та нали резервните фондове бяха за това. След месец момчетата щяха да имат нужда от нови обувки, а дващсет и седем долара бяха съвсем недостатъчни. Това само доказваше, че е взела правилно решение, като се съгласи книгата да бъде издадена. Тези пари щяха да ѝ помогнат да не затъва в нови дългове. А когато се родяха жребчетата...

Трябваше да спре. Аби решително затвори книгите и разчисти документите. Не биваше да мисли непрестанно за пари. Щеше да разполага с достатъчно средства. Увереността в това ѝ стигаше.

Аби се отпусна назад и се намръщи към тавана. Независимо дали искаше, или не, не смяташе, че ще ѝ стигнат силите да почисти кухненския под или да свърши всички домакински задачи за деня. Но не възнамеряваше и само да лежи. Кога за последен път бе имала свободна събота? Тази мисъл я накара да се надсмее над себе си. И колко пъти си бе пожелавала да се случи така, че да остана поне за

малко без никаква работа? Е, желанието ѝ се беше изпълнило. И ето че това ѝ беше неприятно.

Аби извърна глава и погледът ѝ падна на термометъра. Не пожела да го докосне. Но до него беше телефонът. Младата жена се поколеба, сетне посегна към слушалката. Току-що бе платила повечето сметки, нали? Какъв по-добър случай за малко екстравагантност?

Аби набра номера и нетърпеливо изчака три позвънявания.

— Ало.

Дочула познатия глас, тя се усмихна.

— Мади.

— Аби! — Мади заговори толкова бързо, сякаш искаше да отхвърли думите, за да успее да каже още нещо. — Страхотно. Тъкмо си мислех за теб. Трябва да е връзката между близнаците. Как си?

— Болна съм от грип и се самосъжалявам.

— Не е нужно. Аз ще те съжалявам. Почиваш ли си? Пиеш ли много течности? Сигурна съм, че не си глътнала нито едно хапче от онези мултивитамици, които ти изпратих?

— Напротив — беше изпила пет, преди да ги забута в дъното на шкафа. — Както и да е, днес се чувствам по-добре.

Мади се настани върху купчина списания.

— Как са чудовищата?

— Чудесно. Мразят училището, много често се мразят един друг, никога нищо не прибират и ме размиват поне по шест пъти на ден.

— Щастливка си ти.

— Зная. Разкажи ми за Ню Йорк, Мади. Искам да се поразсея малко.

— Миналата седмица валя сняг. Беше много красиво — Мади рядко забелязваше колко бързо снегът се превръща в сива киша. — В свободния си ден се разходих в Сентръл Парк. Беше като в приказка. Дори крадците бяха очаровани.

Нямаше смисъл да обяснява на Мади, че не трябва да се разхожда сама из приказките.

— Как върви представлението?

— Имам чувството, че ще го играем вечно. Знаеш ли, че мама и татко идваха миналия месец? Изнесоха няколко представления в Кетскилс и ги предумах да ги разведа из Манхатън. Татко се впусна в страхотен спор с хореографа.

— Не се съмнявам. Как са те?

— Колкото повече остаряваме ние, толкова повече се подмладяват те. Не разбирам как става това — паузата беше толкова кратка, че никой, освен сестра й, не би я забелязал. — Аби, придвижи ли въпроса с книгата?

— Да — тя се постара да не промени тона си. — Всъщност писателят е вече тук.

— Всичко наред ли е?

— Да, всичко е наред.

— Искане ми се да беше почакала, докато някой от нас успее да дойде при теб.

— Нямаше смисъл. Но наистина ми липсваш... а също и Шантел, мама, татко. И Трейс.

— Получих телеграма.

— От Трейс ли? Къде е?

— В Мароко. Пише, че показал снимката ми на някакъв шейх и получил предложение да ме продаде за дванайсет камили. Доста вълнуващо.

— Приел ли го е?

— Няма да се учудя. Аби, смятам да напусна трупата.

— Да напуснеш? Но нали току-що каза, че ще играете представлението цяла вечност.

— Точно за това. Става прекалено лесно. Вече цяла година повтарям тази роля — Мади хвърли поглед към масичката до себе си и зърна обеща, която бе сигурна, че е загубила завинаги. Несъзнателно я взе и защита клипса на ухото си. — Мисля, че е време да започна нещо друго. И ако изпълня намерението си, искаш ли компания за няколко дни?

— О, Мади, много ще се радвам.

— Чакай ме тогава, малката. Трябва да тръгвам. Сутрешно съботно представление. Целуни момчетата от мен.

— Ще ги целуна. Чао.

Аби се отпусна назад и си представи как Мади грабва чантата си, припряно търси ключовете, сетне изхвърча от апартамента си, вече закъсняла с десет минути за грима. Това беше точно в стила на Мади. Участваше в нашумял на Бродуей мюзикъл и смяташе да напусне, за

да се отпрати към следващото приключение. Това също бе в стила на Мади.

А в неин стил бе да се грижи за прането. Аби с въздишка стана от леглото.

Час по-късно вече бе доволна, че упражняваше контрол поне над част от живота си. Облечена в широк анцуг, тя понесе към стълбите първата партида чисто сгънато пране. В същия миг входната врата рязко се отвори и вътре се втурнаха две момчета и куче.

— Зигмунд! — Аби бързо се дръпна, преди кучето да успее да я събори на пода заедно с чистите чаршафи.

— Мамо, мамо! Имам ново камионче — Крис въодушевено размаха лъскав пикап, докато крещеше с пълна с дъвка уста.

— Ей, много е хубав — Аби остави кошницата с прането и внимателно разгледа камиончето от предницата до стоповете, както се очакваше от нея.

— Аз имам самолет — Бен заподскача, за да привлече вниманието ѝ. — Реактивен.

— Дай да видя — тя взе играчката и я подложи на обстоен оглед. — Изглежда доста бърз. А къде е...

Дилън влезе, понесъл две торби с продукти.

— В колата има още пакети, момчета.

— Отиваме! — двамата хукнаха навън, следвани по петите от кучето.

— Твърд като скала, а? — усмихна му се Аби, докато минаваше покрай нея.

— Не трябваше ли да си в леглото?

— Бях. Вече не съм — тя го последва в кухнята. — Дилън, много мило от твоя страна да купуваш играчки на момчетата, но не трябва да им позволяваш да ти оказват натиск.

— Лесно е да се каже — промърмори мъжът. Все още не бе готов да признае какво удоволствие му бе доставило да купи няколко пластмасови играчки. — Справих се доста добре в края на краищата. Мисля, че Бен искаше атомна бомба.

— Беше я включил и в списъка с коледните подаръци — тя надникна в едната торба и измъкна кутия с мънички ванилови сладкиши със сметанов пълнеж. — „Туинкис“?

— Случайно обичам „Туинкис“.

— Аха. И шоколадово сладоледени пръчки.

— И шоколадово сладоледени пръчки — кимна той и ги грабна от ръката ѝ.

— Останали ли са ти някакви зъби?

— Продължавай в същия дух и скоро ще разбереш.

— И познай какво друго? — Крис влетя в стаята с огромна книжна торба. Аби пое товара му, остави продуктите на плота и вдигна момчето на ръце.

— Какво друго?

— Имаме изненада — той обви крака около кръста ѝ и се засмя.

— Не трябваше да казваш — Бен влезе, понесъл последната торба.

— Разбирам. Е, всеки, който е работил толкова много, трябва да е изгладнял.

— Вече обядвахме — Бен остави торбата и хвърли поглед към кутията „Туинкис“. — Хамбургери.

— И пържени картофи — добави Крис.

— Изглежда сте прекарвали чудесен ден.

— Не беше лошо. Искам да сложа лепенки на самолета. Хайде, Крис.

Сякаш получил височайша заповед, Крис се измъкна от прегръдките на майка си и се втурна след брат си.

— Май предпочитат да летят като хали, вместо да ходят — подхвърли Дилън, докато разтоварваше продуктите.

— Трябва да си го разбрал още в магазина — Аби изпитателно се взря в Дилън. — Малко съм изненадана — започна тя. — Като че ли нямаш нужда от аспирин и продължителна почивка. Дори не изглеждаш изморен.

— А трябваше ли?

— Не зная. Всъщност изглеждаш така, като че ли си прекарал приятно.

— Така е — той затвори вратичката на шкафа и се обърна. — Изненадана ли си?

— Да — На Чък никога не му беше приятно. Децата го дразнеха, досаждаха му, отегчаваха го. Никога не му се беше случвало да се забавлява в тяхната компания. — Повечето мъже... неженените

мъже... не смятат, че е много забавно да пазаруват цял следобед заедно с деца.

— Говориш по принцип.

Тя сви рамене.

— Никога не съм те питала дали имаш деца.

— Нямам. Бившата ми съпруга беше манекенка. Не беше готова да отдели време за деца.

— Съжалявам.

— За какво?

— Разводът... обикновено е мъчително преживяване.

— В моя случай бракът беше мъчително преживяване. Продължи само година и половина.

Твърде кратко, помисли си Аби. Но всъщност той наистина приличаше на човек, който бързо би признал грешката си и би се справил с нея.

— И все пак разводът никога не е приятен.

— И бракът рядко е приятен.

Аби понечи да възрази, ала осъзна, че не разполага с оръжие.

— Но разводът е все едно да признаеш, че си се провалил.

Тя не говореше за него. Дилън пъкна кутия прясно мляко в хладилника и се зачуди дали младата жена съзнава колко е лесно да бъдат отгатнати мислите ѝ.

— Бракът ти се е провалил, а не ти.

Аби отново сви рамене и сгъна торбите, както някога бе виждал да прави майка му.

— Предполагам, че е по-лесно, когато няма деца.

— Няма как да зная това. Но смятам, че ако бракът е лош, няма никакъв смисъл да се преструваме, че е добър.

Тя вдигна очи и срещна погледа му. Заби ножа право в раната, помисли си, като умишлено намираше занимание на ръцете си.

— Е, мисля, че тук всичко е наред.

— Не още. Почти — Дилън приближи и притисна длан към челото ѝ. — Температурата е спаднала.

— Казах ти, че се чувствам по-добре.

— Хубаво. Защото искам да си възвърнеш силите, преди да започнем отново. Искам да играя честно, когато е възможно.

— А когато не е възможно?

— Тогава нищо не може да се направи. Вярваш ли в правилата, Аби?

— Разбира се.

— Не може „да се разбира“. Хората създават правилата, после ги използват, или ги пренебрегват. Умните хора не се обвързват с правила. Трябва да донеса още нещо от колата.

Недоволна от него и от ситуацията, Аби взе коша е прането и се качи по стълбите. Чу момчетата да тичат из стаята на Бен и влезе в своята спалня.

Докъде стигаха подозренията на Дилън относно брака ѝ. Не бе имала намерение да го представи като идиличен. Дали наистина беше така? Искаше да създаде илюзията за нормален брак. Беше сключила съгласие със себе си. Нямахте да споменава за сълзите и неспазените обещания, за лъжите и разбитите илюзии. Невъзможно бе да скрие изневерите, появили се в клюкарските вестници, но смяташе, че може да ги омаловажи. И никога, никога не ѝ мина през ум, че Дилън може да открие молбата за развод, попълнена седмици преди последното състезание на Чък.

Той сигурно не знае, каза си тя, приближи до прозореца и обхвана с поглед имението си. Няма причина да е разпитвал адвокатата ѝ. А дори да го е сторил, това не беше ли поверителна информация? Преди четири години се бе гърчила в агония как да каже на децата си, че ще се разведе с баща им. Наместо това се наложи да им съобщи, че баща им е мъртъв.

Крис не разбра. Той почти не познаваше баща си и изобщо не проумяваше смъртта. Но Бен осъзна думите ѝ. Двамата плакаха заедно и в онази нощ лежаха прегърнати в леглото, където бе прекарала толкова самотни нощи.

Сега се опитваше да даде на децата това, от което имаха нужда според нея, за да разберат баща си и себе си. Трябваше също да ги защити. Проблемът беше, че вече не бе сигурна дали може да постигне и двете.

— Мамо — Бен отвори вратата, без да почука. — Трябва да слезеш долу. Изненадата е готова.

Аби вдигна поглед. Момчето стоеше на прага, обзето от нетърпение, развълнувано и разрошено.

— Бен — тя пристъпи към него и силно го прегърна. — Обичам те.

Смутен и доволен, синът ѝ се засмя и тъй като наблизко нямаше никой, който да види, прегърна я колкото може по-силно.

— И аз те обичам, мамо.

После, тъй като го познаваше добре, тя го погъделичка по вратлето.

— Каква е изненадата?

— Няма да кажа.

— Мога да те накарам да говориш. Мога да те накарам да ме молиш да ми кажеш всичко, каквото поискам.

— Мамо, слизай! — нетърпеливо извика Крис от подножието на стълбите. — Дилън каза, че не можем да започнем, докато не дойдеш.

Дилън каза, помисли си Аби и въздъхна. Възползвал се от моментното ѝ разсейване, Бен се измъкна и хукна към стълбите.

— Побързай — нареди той, сетне затрополи надолу.

Развеселена, Аби го последва.

— Добре, къде сте всички? — тя ги откри в дневната, наведени над видеокасетофон. — Какво е това?

— Дилън го взе под наем. — Крис, опиянен от удоволствие, се покатери на канапето и заподскача. — На него се пускат касетки с филми.

— Зная — тя хвърли поглед към Дилън, който сръчно свързваше кабелите.

— Той каза, че като не можем да отидем на кино, ще донесем филмите вкъщи. Взехме „Войни в космоса“.

Аби хвана Крис във въздуха.

— „Войни в космоса“?

— Филмът бе подложен на гласуване и мнозинството спечели — поясни Дилън. — В задната стаичка имаше много интересни филми.

— Не се съмнявам.

— Взех и това — той ѝ подхвърли касетата.

— „Незаконен“ — промълви Аби. — Филмът, с който Шантел пожъна огромен успех. Наистина е ненадмината в този филм.

— Винаги съм го харесвал.

— Все още си спомням как седях в киното и я видях да се появява на екрана. Беше невероятно преживяване — касетата сякаш я

приблужи до сестра си и ѝ напомни, че никога не е съвсем сама. — Странно, преди няколко часа говорих с Мади, а сега...

— Може ли и ние да гледаме Шантел? — Бен почти не бе на себе си при мисълта за такова необикновено събитие. — Искам да видя като стреля по шапката на онзи мъж.

Аби се поколеба, борейки се с чувството си за дълг. И двете момчета я гледаха умолително. Дилън само повдигна вежда в очакване на решението ѝ. Тя се предаде, колкото заради себе си, толкова и заради останалите.

— Май трябва да си приготвим пуканки.

Мъжът се усмихна, отгатнал хода на мислите ѝ.

— Ще можеш ли да ги направиш?

— О, мисля, че ще се справя.

Двайсет минути по-късно четиримата се бяха разположили на канапето и гледаха първата серия от космическите битки с лазерни оръжия. Бен, както обикновено, симпатизираше на лошите. Малките пръстчета на Крис стискаха ръката на Аби. Тя се наведе към него и му прошепна нещо, което го накара да се засмее.

Всичко изглежда толкова естествено. Тази мисъл не ѝ даваше мира, докато звуците от филма изпълваха стаята. Да гледаш филм и да похапваш домашно приготвени пуканки в студения съботен следобед — изглеждаше толкова лесно достижимо, едва ли не нелепо лесно, но Аби никога не бе желала нищо повече. Успокоена, тя подпря ръка на облегалката на канапето. Пръстите ѝ докоснаха ръката на Дилън. Аби понечи да се отдръпне, сетне вдигна поглед към него.

Мъжът я наблюдаваше над главите на синовете ѝ. Въпросите, които изглежда винаги се четяха в очите му, бяха все още там, но Аби вече бе свикнала с тях. И с него също. Той бе сторил всичко това заради нея, заради децата ѝ. А вероятно и заради себе си. Може би само това имаше значение. Тя се усмихна и сплете пръсти с неговите.

Той не бе свикнал с такава непринуденост у жена. Аби просто се усмихна и стисна ръката му. В жеста нямаше флирт, нито изкусителни обещания. Ако бе склонен да приеме жеста за чиста монета, би казал, че е израз на обикновена благодарност.

Помисли си, че вероятно това означава да имаш семейство. Не тъй спокойни почивни дни с множество задължения и дневна, осеяна с играчки. Топла усмивка от жената, която е щастлива, че си до нея.

Хиляди въпроси, които изникват в ума на децата и настояват за отговори. И удовлетвореност. Но такава, която не изисква приглушена светлина и бърза музика.

Винаги бе искал да има семейство. Някога си бе казал, че по-силно желае Шенън — Шенън, която имаше прекрасно стройно тяло и бе необикновено привлекателна. Тя събуждаше у него дива страст — взривяваше я, бе по-точно казано. Сега, когато всичко бе отминало, му бе по-лесно да си спомня. Двамата се бяха срещнали, бяха се любили и оженили, заслепени от сексуалното привличане.

Струваше му се съвсем естествено. И двамата водеха бурен живот и това им харесваше. Ала бракът се бе оказал грешка. Тя искаше все повече и повече, повече пари, повече вълнения, повече блясък. Той искаше... Проклет да бъде, ако знаеше какво е искал.

Но ако можеше да повярва, че жената, седнала през две деца от него, е от плът и кръв, може би искаше нея.

СЕДМА ГЛАВА

Натрупалата се работа помогна на Аби да избягва Дилън цяла сутрин. Пищещата му машина тракаше, когато младата жена събуди децата за училище. Тракаше равномерно и рутинно, а не с продължителни паузи, както бе очаквала. Но може би за него бе рутинна процедура да проучва живота на хората и да го записва.

Звукът принудително ѝ напомни, че почивните дни са само отсрочка. Беше понеделник, тя бе оздравяла и въпросите отново щяха да започнат. Искаше ѝ се да възвърне увереността си отпреди седмица, да си внуши, че може да отговаря само на онези въпроси, които си избере и то както пожелае.

Все пак собствените ѝ всекидневни задължения я поуспокоиха — закуската, аромата на кафе, обичайното трескаво търсене на загубена ръкавица, преди да изпрати синовете си на училище. Проследи ги с поглед как тичат по алеята да хванат автобуса, както правеха всяка сутрин. Внезапно и неочаквано, както ѝ се случваше от време на време, я прониза мисълта, че тези деца са нейни. Нейни. Тези две малки момчета с плетени шапки, тичешком поели към училище, бяха нейни. Беше смайващо, прекрасно и малко страшничко.

Когато се скриха, тя остана загледана през прозореца. Каквото и да се случеше, какъвто и странен обрат да настъпеше в живота ѝ, никой не можеше да ѝ отнеме чудото на децата ѝ. Трудностите, които я очакваха през деня, вече не ѝ се струваха тъй непреодолими.

Когато няколко минути по-късно се отправи към обора, дочу шум на кола. Аби заобиколи постройката и зърна господин Петри да скача от кабината на камиона си. Прииска ѝ се да го разцелува.

— Госпожо — той ѝ се усмихна и изплю топче тютюн.

— Господин Петри, толкова се радвам да ви видя — тя премести кофата с яйца в другата си ръка и изпитателно се взря в мъжа. — Сигурен ли сте, че сте добре и можете да работите?

— Силен като дъжд.

Той наистина изглеждаше добре. Беше дребничък и набит. Под неколкодневната брада лицето му бе поруменяло и обрулено от вятъра. Не беше по-висок от Аби и не се отличаваше с добро телосложение, но бе необикновено як и чевръст. Носеше черни износени военни обувки, чийто връзки бяха стегнати около глезените.

— Щом сте получили разрешение от жена си да излезете от къщи, значи можете да поразхвърляте малко сено.

— Старата заядлилка — с обич подхвърли мъжът. — Цяла седмица ме налага със синапени лапи — малките му късогледни очи се присвиха. — Изглеждате ми отслабнала.

— Не, добре съм. Тъкмо щях да започна да почиствам обора.

— Как са дамите?

— Чудесно — двамата поеха към обора по леко изсъхналата земя. — Ветеринарят идва в петък и прегледа и двете. Изглежда Ева и Гладис ще станат майки преди края на седмицата.

Петри изплю ново топче тютюн.

— Йоргенсен отби ли се?

— Да, проявява голям интерес.

— Не позволявайте на стария крадец на коне да ви излъже. Искайте висока цена — Петри отвори вратата. Първата фаланга на безимения му пръст липсваше.

— На никого няма да позволя да ме измами — увери го Аби.

Той я познаваше от пет години, работеше за нея от две и й вярваше. Тя може да изглеждаше като излязла от списанията, които жена му държеше на масичката в дневната, но беше силна и непоколебима. Жена, която живееше сама, трябваше да притежава тези качества.

— Вие изведете конете и ги изчеткайте хубаво. Аз ще почистя отделенията.

— Но...

— Вече цяла седмица сама въртите вилата. Според мен имате нужда да постоите на слънце. Освен това трябва да изразходвам храната, с която жена ми ме натъпка, когато бях прекалено слаб, за да й попреча. Ето, миличка — той погали Ева по главата, щом тя надникна над вратичката на отделението. Грозните му мазолести ръце бяха нежни като на свирач на лютня. — Старият Петри се върна — мъжът измъкна от джоба си морков и й го подаде от ръката си.

Аби ценеше високо умението му да общува с конете, винаги се доверяваше на преценката му.

— Тъгуваше за вас.

— Не се съмнявам — той продължи към следващото отделение и възнагради другата кобила със същото внимание.

— Ще ви кажа нещо, госпожо Рокуел. Ако имах пари, щях да си купя точно такива кобили.

Аби отлично знаеше какво е финансовото му положение. Имаше представа какво означава да живееш от социална осигуровка и незначителен допълнителен доход. Отново съжали, че не може да му плаща повече.

— Нямахте да притежавам нито една от тях, ако вие не ми бяхте помогнали.

— О, щяхте да се справите чудесно... може би само щяхте да платите повече — той продължи към следващото отделение. — Тогава бяхте новачка, госпожо Рокуел, но мисля, че вече не сте толкова зелена.

Чуто от неговите уста, това бе невероятен комплимент. Безкрайно поласкана, Аби с удоволствие започна да извежда конете. Изчисти ги под слънчевите лъчи.

Дилън я наблюдаваше от прозореца си. Тя пееше. Не я чуваше, но съдеше по движенията ѝ. Проследи я как старателно изчисти копитата, разреса гривите и козината с чесалото. Досега не я бе виждал толкова ведра и жизнерадостна.

Ръкавиците ѝ бяха закачени на оградата и тя прокара длани по хълбоците на един от скопените коне. Изящни ръце, помисли си Дилън. Какво ли би изпитал, ако докоснеха неговата кожа? Ако в самозабрава се плъзнаха по тялото му — възбуждащи и тръпнещи от желание?

Ако беше разумен, щеше да стои настрана.

Лицето ѝ не беше бледо. Бе леко поруменяло от студения утринен въздух, слънцето и физическата работа. Лицето ѝ нямаше да бъде бледо, когато я любеше. Руменината щеше да се дължи на вълнението. Тялото ѝ щеше да се извива и тръпне в обятията му. Можеше да си представи какво ще изпита, когато кожата ѝ се плъзне по неговата. Почти усещаше вкуса на плътта ѝ, скрита под дебелиите зимни дрехи. Искаше да я разсъблича бавно, докато тя го гледа в очите,

желае го, чака го. Само при мисълта за това усещаше как сърцето му ускорява ритъма си.

Бе желал и други жени. Понякога желанието му биваше удовлетворено, понякога не. Страстта идваше и си отиваше. Изригваше и изчезваше. Дилън чудесно разбираше колко непостоянни са подобни влечения. Макар да копнееше за нея сега и желанието да разкъсваше тялото му, докато я наблюдаваше от прозореца, това не означаваше, че ще я желае и утре. Не може страстта да управлява живота ти — нито желанието за пари, нито желанието за власт, а най-малко желанието към някоя жена.

Но той продължи да я наблюдава, докато пишещата машина нетърпеливо чакаше зад гърба му.

Проследи я как въведе конете обратно в обора. Изчака я да излезе отново, без да се интересува колко време е минало. Сетне изведнъж, очевидно поддала се на внезапен порив, тя яхна големия скопен кон, когото наричаше Джуд. Изведе го от ограждението само с оглавника и препусна по тънката пътека, която водеше към хълмовете.

Прииска му се да отвори прозореца и да ѝ изкрещи да не постъпва толкова неразумно. Искаше да я наблюдава как язди. Забеляза как коленете ѝ се притискат плътно към хълбоците на животното, а ръката ѝ държи въжето на оглавника. Лицето ѝ изразяваше чувство на истинско удоволствие.

Тя остави коня да препуска надолу-нагоре по пътеката — десет минути, петнайсет... Дилън загуби представа за времето, гледката сякаш го бе хипнотизирала. Косите ѝ падаха върху лицето, ала тя не си правеше труда да ги отметне. Най-сетне със смях скочи на земята. Зарови лице в гривата на коня и отново го погали. Галеше, успокояваше, шепнеше. Дилън се зачуди какви ли нежни, хубави думи изрича.

Един мъж губеше почва под краката си, щом започнеше да ревнува от кон. Дилън чудесно знаеше това, но продължи да стои до прозореца, бореше се срещу слабостта си, а може би срещу неизбежното. Тя отново изчезна в обора и мъжът си каза, че трябва да се извърне, да се върне към работата си, ала продължи да чака.

Аби се върна с жребеца, държеше въжето близо до главата му, докато той пристъпяше нервно и нетърпеливо. Младата жена го завързва здраво за оградата и започна да разресва гривата му.

Животното беше красиво, с високо вдигната глава и арогантен поглед, който Дилън виждаше дори от прозореца. Но жребецът беше и доста плашлив. Когато Аби вдигна задния му крак да почисти копитото, конят рязко го дръпна два пъти, почти изскубвайки се от хватката ѝ, преди най-сетне да се успокои и да ѝ позволи да продължи работата си. Когато го пусна, Дилън затаи дъх, защото жребецът яростно ритна към нея. Аби избегна удара и спокойно се зае с другото копито. Мъжът почти я чуваше как нежно се кара на животното, както би смъмрила синовете си, ако проявяха непослушание.

По дяволите, що за жена си ти? Той притисна длан към стъклото, сякаш искаше да привлече погледа ѝ и да я накара да отговори. Каква, по дяволите, си ти? Ако си великодушна, защо лъжеш? Ако имаш морала и нравствените ценности, които изглежда, че имаш, как може да лъжеш?

И все пак тя лъже, напомни си Дилън. И щеше да продължи да лъже, ако не ѝ поставеше клопка. Днес, обеща си той, докато я наблюдаваше как прокарва чесалото по гладката тъмна козина на жребеца. Днес, Аби.

Дилън се извърна, седна пред пишещата машина и си наложи да забрави жената отвън.

Минаваше единайсет, когато я чу да се връща в къщата. Вече бе привършил с първите няколко години от кариерата на Рокуел като професионален състезател и с произхода му. Бе написал за срещата на Рокуел с Аби от нейна гледна точка, като я цитираше и разказваше случки от семейната ѝ история. Хората щяха да се заинтересуват от сестрата на една от изгряващите холивудски звезди, както и от сестрата на нашумяла актриса от Бродуей. Не бе пропуснал и факта, че произхождат от семейство на пътуващи актьори. Три сестри, три актриси. Но той имаше намерение да пренапише сценария на Аби.

Тя го чу да слиза, ала продължи да мие яйцата.

— Добро утро — не се извърна, радваше се, че ръцете ѝ са заети.
— Кафето е готово.

— Благодаря.

Щом мъжът приближи, тя вдигна поглед. Не се беше избръснал. Стомахът ѝ се сви, както винаги в подобен случай. Може би при

мисълта, че ще усети наболата брада да докосва бузата ѝ.

— Господин Петри се върна. Мислех, че няма да дойде още ден-два, но му домъчняло за конете.

— Свърши ли с обора?

— Засега. Трябва да наглеждам кобилите от време на време.

— Чудесно — той отнесе чашата си с кафе до плота, запали цигара и включи касетофона. — Кога двамата с Рокуел решихте да се разведете?

Едно яйце падна на пода и се счупи. Аби застина за миг, сетне безмълвно се наведе да почисти.

— Искаш ли да повторя въпроса?

— Не — гласът ѝ бе леко приглушен. — Не — повтори тя ясно. — Но ми е интересно да науча кой ти е казал подобно нещо.

— Лори Бруър.

— Разбирам — Аби избърса пода и се извърна да си измие ръцете.

— Тя е спяла със съпруга ти.

— Знам това — Аби старателно подсуши ръцете си. Не трепереха. Разчиташе на това.

— Тя не е първата.

— И това зная — тя приближи до печката и си наля кафе.

— Лед ли тече във вените ти? — спокойният ѝ поглед го подтикна да продължи. — Съпругът ти е спял с всяка жена, която е можела да се пъкне между чаршафите. Непрекъснато те е мамел. Лори Бруър е само една от многото.

Дали си мисли, че ми причинява болка, запита се Аби. Дали смята, че трябва да се чувствам предадена? Навремето бе изпитала всичко това, но отдавна бе преодоляла и болката, и предателството. Сега се питаше само каква ли е причината за гнева в очите на Дилън.

— Щом и двамата знаем, защо да говорим за това.

— Той имаше ли намерение да те изостави заради нея?

Аби отпи от кафето, за да успокои нервите си. Щеше да казва истината, докато това бе възможно.

— Чък никога не ме е молил за развод — тя отпи отново и горещата течност вля нови сили в тялото ѝ. — Макар вероятно да е казал на Лори Бруър точно обратното.

Това беше истина. Инстинктът му подсказваше, че този път Аби е напълно честна. Ала това само го обърка още повече.

— Тя не е глупава. И според нея двамата с Рокуел са щели да се оженят преди края на годината.

— Не мога да коментирам нейните мисли.

— А какво можеш да коментираш? — гневът му нарастваше. Може би гневът щеше да му помогне да пробие щита ѝ. — Какво изпитваше, като знаеше, че съпругът ти изневерява?

Тя бе сигурна, че ще ѝ бъде зададен такъв въпрос. Бе се подготвила за него. Ала ето че въпреки това се затрудни при отговора.

— Двамата с Чък... проявявахме разбиране един към друг — колко безчувствено звучеше, колко глупаво и надуто. — Аз... знаех, че той е под голямо напрежение. А да пътуваш непрестанно месец след месец...

— Ти дава разрешително да освобождаваш напрежението навсякъде, където ти хрумне?

Не беше толкова спокойна, колкото ѝ се искаше, но все още се владееше напълно.

— Не говоря за разрешение, нито за извинение, Дилън. Но това е причина.

— Смяташ, че като е бил далеч от теб, непрестанно на път и под напрежение заради нуждата да победи, е имал основателна причина за изневерите, алкохола, наркотиците?

— Наркотици? — Лицето ѝ внезапно пребледня.

Ако шокът ѝ е престорен, помисли си Дилън, тя трябва да замести сестра си в Холивуд.

— Не разбирам за какво говориш — додаде Аби.

— Става дума за кокаин. Чист кокаин — гласът му бе напълно безизразен, глас на професионален репортер.

— Не — в гласа ѝ се долавяше нотка на отчаяние. Дилън забеляза как кокалчетата ѝ побеляха, щом се вкопчи в плота. — Не, не вярвам.

— Аби, научих го от четири различни източника — тонът му се смекчи. Тя може и да го бе лъгала преди, но болката ѝ бе неподправена. — Не си знаела.

— Не можеш да напишеш това. Не можеш. Децата — тя покри очите си с длани. — О, Господи, какво направих?

Дилън я хвана за ръката. Не бе усетила кога е станал.

— Седни — тя поклати глава, ала мъжът я настани на стола. — Седни, Аби.

— Не можеш да напишеш това — повтори тя. Гласът ѝ трепереше. — Не можеш да бъдеш сигурен, че е вярно. Ако се опиташ да го включиш в книгата, ще оттегля разрешението си за публикуване. Ще съдя издателите.

— В момента най-добре е да се успокоиш.

— Да се успокоя? — Аби сплете пръсти, докато усети болка. Само решителността ѝ помагаше да не рухне, в очите ѝ се четеше отчаяние. — Току-що ми каза, че Чък... — тя преглътна мъчително и се овладя. — Изключи това — рече тихо и го изчака да спре касетофона. — Сега говорим неофициално, ясно ли е?

Очите ѝ бяха сухи, тонът не търпеше възражения. Дилън изведнъж си спомни как бе понесла куфара му нагоре по стълбите. Понсилна бе, отколкото изглеждаше.

— Добре, Аби. Говорим неофициално.

— Ако Чък... ако е използвал наркотици, нямам представа за това.

— Смяташ ли, че щеше да знаеш?

Тя затвори очи. Чувството, че се е провалила, се надигна в гърдите ѝ и я сграбчи за гърлото.

— Не.

— Съжалявам — той докосна ръката ѝ и се наруга, когато Аби се отдръпна. — Съжалявам. Майка му е знаела. Известно ми е, че е искала да го изпрати в клиника.

Истерична мисъл ѝ мина през ума.

— Последното състезание. Катастрофата.

— Чист е бил — долови облекчението ѝ, макар тя да не издаде нито звук. — Просто се е опитал да вземе завоя с голяма скорост.

Тя кимна и изправи рамене. Ако бе научила нещо през изминалите осем години, то бе да върви стъпка по стъпка. Да се справя с трудностите една по една и да продължава нататък.

— Дилън, не те моля за услуга, но искам да не забравяш, че са замесени две невинни деца. Те заслужават да получат някакво наследство от баща си. Ако се опиташ да напишеш нещо за това, ще

намеря начин да те спра, дори да се наложи да търся съдействие от Джанис.

— Каква част ще се опиташ да прикриеш, Аби?

Тя го погледна право в очите.

— По-добре щеше да е да ме попиташ какво бих направила, за да защита децата си.

Дилън усети угризения и се опита да ги потисне.

— Щом веднъж си търкулнал топката, трудно ще я спреш. Щеше да постъпиш по-разумно, ако изобщо не бе давала съгласието си за книгата.

— Нима сексът не ти е достатъчен? — извика тя, опитвайки се да стъпи на здрава почва. Нима можеше да направи дори една крачка, след като непрестанно затъваше в подвижни пясъци? — Нима трябва да пишеш за всички грозни неща? Не можеш ли да оставиш нещо на момчетата?

— Приказка ли искаш да напиша? — той я сграбчи за китките. Би трябвало да я намрази, задето го караше да се чувства отговорен, ала не можеше. Тя изглеждаше объркана и безпомощна. — Аби, твърде късно е да спреш книгата. Издателите ще те съдят, а не ти тях. Говори с мен, кажи ми истината.

— Да ти се доверя? — младата жена се втренчи в него. Искаше й се да проникне в душата му, да намери съчувствие, състрадание, разбиране. — Аз се доверих на себе си и обърках всичко — изправена пред неизбежното, тя престана да се съпротивлява на хватката му. — Нямам избор, нали?

— Нямам.

Аби почака, докато се увери, че е събрала достатъчно сили.

— Пусни касетофона.

Тя се отдръпна от него. На километри разстояние. Докато касетата се въртеше, Аби започна да говори отново. Ала нито веднъж не вдигна поглед към мъжа.

— Чък никога не е употребявал наркотици в мое присъствие. Бяхме женени четири години и никога не съм го виждала да употребява каквито и да било опиати. Моето мнение е, че никога не е използвал наркотици. Чък беше спортист и бе изключително дисциплиниран. Непрекъснато се поддържаше във форма.

— През по-голямата част от брака си сте живели заедно само за кратки периоди.

— Вярно е. И двамата имахме отговорности, които налагаха това.

— На мен ми се струва, че ти си имала отговорности, които са налагали да бъдете заедно.

Тя не обърна внимание на забележката. Нямаше намерение да изпитва отново вина и самосъжаление. Щом бе дошло време да се компрометира, така да бъде. Щеше да избере по-малкото зло.

— Да се върнем към предишния ти въпрос. Чък често бе самотен. Той бе привлекателен мъж, а жените се тълпяха на пистите.

— И ти си се примирявала с това?

— Примирих се с факта, че Чък не може да бъде верен. Осъзнах, че бракът е отговорност на двама души. В някои отношения, аз не можех да му дам това, от което имаше нужда.

— За какво говориш?

Гордостта да върви по дяволите. Пък и според Аби тя рядко можеше да й бъде от полза.

— Бях едва осемнайсетгодишна, когато се оженихме. Въпреки че бяхме актьори и непрестанно пътувахме, аз бях доста стеснителна. Бях девствена, когато се омъжих за Чък и той често казваше, че съм си останала такава. Не можех да му доставя удоволствие в леглото и той трябваше да го търси другаде. Може да е нередно, но е съвсем естествено.

— Престани да се унижаваш по този начин.

Аби долови в гласа му едва сдържан гняв и вдигна поглед.

— Нали искаше отговори. Давам ти ги. Чък спеше с други жени, защото съпругата му не можеше да го задоволи.

— Празни приказки — той завъртя стола й към себе си. — Трябва да си глупачка, та да вярваш на това.

— Дилън, зная какво ставаше в собствената ми спалня. Ти не знаеш.

— Но зная какво става вътре в теб.

— Попита ме дали във вените ми тече лед. Отговарям ти.

— Не, не ми отговаряш — Дилън я изправи и я привлече към себе си. — Но ще ми отговориш.

Той я притисна към тялото си. Устните му се впиха в нейните — ненаситни, алчни, преди дори да си помисли да се съпротивлява. Възбудата я завладя и се противопостави на силното ѝ чувство за самосъхранение. Опита се да устои. Имаше нещо диво и страшно в начина, по който я караше до болка да тръпне от желание. Ръцете, заровени в косата ѝ, не бяха нежни. Напротив, притискаха я грубо и гневно. Тя бавно се отпусна и се предаде на чувствата.

Цяла нощ желанието го изгаряше отвътре, но не бе очаквал да усети подобно нещо. Бе заслепен от страст. Чувстваше тялото ѝ като опъната тетива, усещаше как тя се бори срещу желанието, което бавно вземаше надмощие. Ръцете ѝ не отблъснаха раменете му, а се впиха в тях. Почти усещаше как сърцето ѝ блъска в гърдите — страх, възбуда, желание, нямаше значение. Щом той ги бе предизвикал.

И изведнъж напрежението изчезна. Устните ѝ се разтвориха и тялото ѝ откликна. Тя беше изцяло негова.

Дилън долови въздишката ѝ като лек шепот върху устните си. Зарови пръсти в косите ѝ, нежно, успокояващо, защото му се стори, че тя има нужда от това. Огънят на страстта бе изчезнал, но топлината бе останала. Имаше чувството, че жив ще изгори от нежност.

— Ела горе, Аби — прошепна той в ухото ѝ и отново я целуна. — Ела горе с мен.

Искаше ѝ се да се подчини. Осъзнаването на този факт я разтърси дълбоко. Вече бе приела, че я привлича неудържимо, но да го последва в леглото беше нещо съвсем друго.

— Дилън, аз...

— Желая те — устните му нежно докоснаха бузата ѝ. — Знаеш го.

— Да, зная. Моля те... — гласът ѝ трепереше. Краката ѝ се подкосиха. Не можеше да си позволи да се хвърли отново в пропастта със затворени очи. — Моля те, Дилън, просто не мога. Не съм готова.

— Ти също ме желаяш — мъжът плъзна ръце по бедрата ѝ, по хълбоците, погали гърдите ѝ. — Чувствам го всеки път, когато си поемаш въздух.

— Да, желая те — не можеше да отрече. — Но това не е достатъчно — тя хвана ръката му и я притисна към бузата си. — Имам нужда от малко време.

Дилън повдигна брадичката ѝ. Страните ѝ бяха поруменели точно както си бе представял. Очите ѝ бяха потъмнели и в тях се четеше несигурност, ала и зараждащо се доверие към него. Ако не бе срещнал погледа ѝ, вероятно щеше да пренебрегне възраженията ѝ и да я люби.

— Чудя се до каква степен са ти повлияли глупостите, които ти е наговорил.

— Не — тя поклати глава. — Това няма нищо общо със случилото се между мен и Чък.

— И двамата знаем, че не е вярно. Той е твоето мерило за мъжете. Рано или късно ще разбереш, че не можеш да ме сравняваш с него.

— Не мисля за Чък, когато те целувам. Изобщо не мисля.

Дилън плъзна пръсти по бузата ѝ.

— Аби, ако искаш време, по-добре внимавай.

Младата жена усети как енергията отново се изцежда от тялото ѝ.

— Не съм умела в игрите, Дилън. Това е причината така да объркам всичко навремето.

— Игрите не ме интересуват. Не ме интересува и вината, която си решила да поемеш. Хайде да сключим сделка.

Аби навлажни устни. Искаше ѝ се отново да се почувства сигурна в себе си.

— Каква сделка?

— Ще ми кажеш истината. Истината — повтори той и сложи ръце на раменете ѝ. — Аз ще я напиша обективно. После ще оставим вината да падне там, където ѝ е мястото.

Представено така, всичко изглеждаше толкова просто. Но той нямаше какво да губи.

— Не зная дали мога да направя това, Дилън. Трябва да мисля за децата си. Понякога истината причинява болка.

— Понякога пречиства — възрази мъжът. — Аби, аз ще узная всичко, което искам да науча, по един или друг начин — Дилън съзнаваше, че думите му крият заплаха, а щом срещна погледа на младата жена, разбра, че тя също си дава сметка за това. — Трябва добре да помислиш. Не смяташ ли, че ще бъде по-добре да го науча от теб? Не желая да причиня болка на децата.

Попаднала в капан, тя се взря изпитателно в мъжа.

— Сигурна съм в това. Но е възможно двамата с теб да не сме на едно мнение относно това кое е най-доброто за тях.

Той прокара ръка през лицето си и закри из кухнята. Не беше в негов стил да прави компромиси. Не му бяха по вкуса. И все пак бе принуден да намери приемлив компромис. Книгата? Започваше да смята, че книгата няма никакво значение. Искаше да чуе истината от Аби, истината за нея самата. И я искаше заради себе си. Може би и заради нея.

— Добре, ти ще ми разкажеш истинската история без никакви увъртания. Аз ще я напиша и после, преди да я изпратя за публикация, ще ти дам да я прочетеш. Ако има някакъв проблем, ще го разрешим заедно. И двамата трябва да бъдем доволни, преди ръкописът да бъде предаден в издателството.

Тя се поколеба.

— Сериозно ли говориш?

Дилън се извърна. Тя не бе готова да му се довери. Била е лъгана преди, помисли си, и то жестоко лъгана.

— Записано е — той кимна към касетофона. Лентата все още се въртеше.

Аби пристъпи напред, макар краката ѝ все още да трепереха.

— Добре.

Дилън протегна ръка и младата жена я пое. Нова сделка, помисли си тя, надявайки се, че ще я спази по-добре от онази, която бе сключила със себе си.

— Той ти е причинил болка.

Мъжът произнесе думите тихо, толкова тихо, че тя отвърна без колебание.

— Да.

Дилън усети да го обзема гняв. Не, по-скоро ярост. Нямаше обяснение за това, но знаеше, че яростта няма да му помогне да стигне до истината. А в продължение на години, може би на прекалено много години, откриването на истината бе амбицията, която го подтикваше към действие.

— Седни.

Тя кимна, отпусна се на стола и сплете пръсти в скута си. Лицето ѝ беше безизразно.

— Аби, двамата с Рокуел сте имали сериозни брачни проблеми.

— Точно така — беше толкова лесно да го признае. Точно както бе казал Дилън, пречистващо.

— Заради другите жени ли?

— Те бяха само част от проблема. В много отношения аз не можех да дам на Чък това, от което имаше нужда. Предполагам, той също не можеше да ми даде това, от което се нуждаех. Чък не беше лош човек — бързо добави тя. — Искам да разбереш това. Може би не беше добър съпруг, но не беше лош човек.

Дилън смяташе сам да прецени това.

— Защо престана да пътуваш с него?

— Забременях с Бен — тя въздъхна. — Не мога честно да кажа дали това беше удобно извинение, или истинската причина, но бях доста наедряла и ми беше трудно да пътувам. Живеехме с майка му в Чикаго. Отначало... отначало той успяваше доста често да се връща вкъщи. Мисля, че беше щастлив, може би малко поуплашен от мисълта, че ще стане баща. Във всеки случай, беше много внимателен, когато беше вкъщи и ме насърчаваше да остана в Чикаго и да се грижа за себе си. Опита се, наистина се опита да улесни обтегнатите отношения между мен и майка му. Имаше и периоди, когато дълго бяхме разделени.

Тя се върна назад в миналото, спомни си онези седмици, месеци в луксозната къща в Чикаго, дългите лениви сутрини, спокойните следобеди. Всичко изглеждаше като мечта с неясен фокус, ала с изненадващо остри очертания.

— Бях доволна от себе си. Украсих детската стая и започнах да плета... много лошо — тя се разсмя, спомняйки си несклопните си опити. — Смятах, че всичко е наред. И ето че една сутрин намерих на леглото си някакъв клюкарски вестник. Все се чудя дали Джанис го бе оставила там. Няма значение. Вътре бе поместена снимка на Чък с една красива жена, а отдолу имаше кратка долна статия.

Тя погледна през прозореца. Дърветата леко се огъваха под напорите на вятъра.

— Сediaх там, огромна и тромава, бременна в осмия месец. Бях съсипана. Чувствах се предадена и бях напълно сигурна, че е дошъл краят на света. Чък се върна вкъщи в края на седмицата. Хвърлих вестника в лицето му и поисках обяснение.

— И той ти даде обяснение.

— Ядоса се, че съм повярвала на подобна история. Нарече я боклук и хвърли вестника в огъня. Не започна да се оправдава и се наложи аз да се извинявам. Разбираш ли?

Той си я представи — самотна и уязвима. Гневът му нарасна.

— Да, разбирам.

— След месец щях да имам бебе и бях изплашена до смърт. Реших да му повярвам, но разбира се, съзнавах, че ме лъже. Всичко бе изписано на лицето му. Приех лъжата. Разбираш ли? — защо продължаваше да задава този въпрос? Защо това ѝ се струваше толкова важно? Притисна за момент пръсти към очите си и се закле да не пита повече. — Мисля, че като приех лъжата, само му причиних болка.

— Убедена си, че ако го беше разобличила, всичко това щеше да престане?

— Никога няма да разбере.

— А след това имаше и други жени.

— Да, имаше и други. Не забравяй, че двамата с Чък не живеехме заедно при нормални обстоятелства, пък и сексуалните ни отношения не бяха добри. Той бе мъж, който се нуждаеше от победи, но щом ги постигнеше, имаше нужда от нови. Още като дете е бил под невероятно напрежение в амбицията си да успее, да бъде най-добрият — да бъде номер едно — Аби уморено въздъхна. — Заради това се нуждаеше от непрестанни уверения, че е най-великият. Явно вече не му давах тази увереност. Във всеки случай, смятах — надявах се, — че след като се роди Бен, ще създадем дом. Но знаех, или би трябвало да зная още като се омъжих за Чък, че той не е готов да създаде дом. След това стана този грозен малък скандал с една от почитателките му. Тя ми пишеше писма, заплашваше, че ще се самоубие, ако Чък не се ожени за нея. Тогава купихме това място. Чък беше разстроен, защото нещата бяха извън контрол. Купуването на имението беше опит да се реабилитира пред мен, пред Бен, може би пред самия себе си. Сетне дойде ново състезание.

— Ти не отиде с него.

— Не. За известно време се посветих на задачата да създам дом. Чувствах, че Чък има нужда от това. Истината беше, че всъщност аз се нуждаех от дом — тя се втрени в дима от цигарата на Дилън. — Точно по това време, след като родих Бен и преди да забременея с

Крис, започнах да осъзнавам, че бракът ни не върви. Че всъщност двамата с Чък сме се престрували от самото начало. Той се върна вкъщи. Беше победил в Италия. Искаше да продаде фермата. Скарахме се жестоко. По време на скандала в стаята влезе Бен, който едва бе проходил. Чък побесня. Разкрещя се на Бен и той се разплака.

Аби прокара пръсти през косата си. Неприятният спомен изплува ясно в съзнанието ѝ.

— Бен беше едва на годинка. Избухнах и казах на Чък да се маха. Той се качи в колата и подкара бясно по пътя. Успокоих Бен и го приспах. Беше късно и аз също си легнах. Не очаквах Чък да се върне. Пък и не ме интересуваеше дали ще си дойде. Но той се върна.

Гласът ѝ се снижи до шепот. Докато я наблюдаваше, Дилън осъзна, че тя вече не говори на него, а прогонва призраците от миналото, които все още я измъчваха.

— Беше пиян. Той никога не пиеше много, защото бързо го хващаше, но този път бе пил доста. Качи се горе и отново се скарахме. Опитах се да го настаня да спи в една от стаите за гости, за да не събуди Бен. Беше твърде ядосан и прекалено пиян, за да се вслуша в доводите ми. Каза, че не съм била никаква съпруга, а още по-малко пък любовница. Че съм се интересувала единствено от Бен и от фермата. Господи, беше истина. Не от самото начало, разбира се, но сега беше прав и аз не можех да призная това. Каза, че било време да науча какво иска един мъж от жена си. Какво очаква един мъж и на какво има право. Блъсна ме на леглото... и ме изнасили — безизразно рече тя, докато Дилън изумено се взираше в нея. — После плака като дете. Замина преди разсъмване. Няколко седмици по-късно разбрах, че съм бременна.

Ръката ѝ трепереше, когато прокара пръсти през косата си.

— Говоря напълно честно, Дилън. Това е истината — тя вдигна поглед към него. — Трябва ли да кажа на Крис, че е заченат в нощта, когато баща му ме изнасили? Тази истина ли дължа на моя син?

Без да дочака отговор, тя бавно се изправи и излезе от стаята.

ОСМА ГЛАВА

Дилън бе неспособен да работи. Втренчи се едва ли не с омраза в пишещата машина. Не можеше да си наложи да напише думите върху хартия. Думите бяха тук, притиснати плътно в главата му. Чувството също бе тук, все още кипеше в него. Можеше да си спомни съвсем ясно, минута по минута, какво се бе случило следобед и вечерта.

Когато Аби излезе от кухнята, той остана втренчен в касетата, която продължаваше да се върти. Шокиран ли беше? Нима би могъл да каже, че е шокиран? Отдавна бе свалил розовите очила. Знаеше колко грозен може да бъде животът, колко насилие имаше в него, колко дребнавост. И друг път се бе ровил в живота на хората и бе откривал рани, белези и тайни. Те не го шокираха и отдавна бяха престанали да му въздействат по какъвто и да било начин.

Но Дилън остана дълго време в кухнята, където се долавяше ароматът на кафе. И чувстваше, че го боли. Защото не можеше да забрави колко бледо бе лицето ѝ, колко спокойно звучеше гласът ѝ, когато му разказваше. Сетне я остави сама, знаеше, че тя се нуждае от усамотение.

Отиде с колата до града. Разстоянието ще помогне, каза си. Журналистът се нуждае от разстояние също както се нуждае от интимност. Именно съчетанието на двете внасяше истина и сила на историята. А нали на първо място стоеше именно историята.

Вече бе по-топло, макар вятърът да приветстваше идването на март. Снегът бе само спомен, но земята бе все още подгизнала. Пролетта си пробиваше път. А когато отминеше, книгата трябваше да бъде завършена. Макар вече да нямаше представа как.

Когато се върна, децата се бяха прибрали от училище. Играеха в двора, тичаха заедно с кучето и се надбягваха. Загледан в момчетата, Дилън остана няколко минути в колата, докато Крис не дотича да го покани да поиграят на гоненица.

Дори сега, часове по-късно Дилън си спомняше ясно как грееше личицето на Крис, колко искрени бяха очите му. Малката ръчица

сграбчи неговата с пълно доверие и момченцето започна да разказва какво се е случило в училище. Някой на име Шон Паркър беше повърнал през междучасието. Голяма новина. Бен каза нещо по детски неприлично и Крис щеше да се пръсне от смях.

Бяха заобиколили отзад и се втурнаха в кухнята. Влязъл след тях, Дилън зърна Аби при печката. Когато младата жена се обърна, очите им се срещнаха. Сетне тя се зае със задачите преди вечеря спокойно и експедитивно, както и бе очаквал.

Бе очаквал да се появи напрежение, ала се бе излъгал. Вечерята премина спокойно, а после Аби седна да играе с децата и той също бе повикан да вземе участие. Съвсем обикновено ден, протекъл нормално. Тя изпрати децата да си легнат и се прибра в стаята си.

В собствената си спалня Дилън не можеше да се успокои. Какво щеше да прави? Държеше в ръката си хубава честна история. Романс, предателство, секс, насилие. И не беше измислица, беше съвсем истинска история. Негова работа бе да я напише и то честно, цялостно.

Спомни си колко доверчиво малката ръчица обхвана неговата.

Дилън изруга и стана от бюрото. Не можеше да го направи. Невъзможно бе да опише в черно и бяло това, което Аби му бе разказала днес следобед. Независимо как пишеше, независимо колко внимателно подбираше фразите, щеше да излезе грозно, кухо, непростимо. А детето бе тъй невинно и доверчиво.

Това не би трябвало да има значение. Инстинктът, който го бе водил през годините като репортер, талантът му, който придаваше на биографиите му достоверност, го подтикваха към истината. Но Дилън не можеше да забрави как момченцето се бе усмихнало и бе протегнало ръчички за прегръдка. Не можеше да забрави как Бен седеше самотен и умърлушен на леглото в стаята си, заобиколен от малките човечета. Не можеше да забрави как Аби бе сплела пръсти с неговите и го бе накарала да се почувства желан и нужен.

Бяха спечелили сърцето му. Дилън прокара пръсти през косата си. Нямаше смисъл да се заблуждава. Вътре в него те бяха започнали борба и той все още се съпротивляваше. Бе забравил най-важното правило, което бе научил още през първата си седмица като репортер: не намесвай лични чувства. Е, беше нарушил това правило и сега нямаше представа как да се измъкне.

Да върви по дяволите измъкването.

Без да си даде възможност да размисли, Дилън излезе от стаята си, прекоси коридора и почука на вратата на Аби.

— Да, влез.

Тя седеше зад малко писалище, довършваше писмо. Вдигна поглед и остави листа настрана, сякаш бе очаквала Дилън.

— Трябва да поговорим.

— Добре. Затвори вратата.

Той дръпна вратата, ала не заговори веднага. Сега помежду им нямаше бариери, нито касетофон, който да придаде професионализъм и етика. Каквото щеше да бъде изречено сега, щеше да бъде само между двамата. Или по-точно, за тях двамата. Не бе съвсем сигурен как се бе стигнало дотук. Като човек, поел по слабо осветен път, Дилън приближи и седна на леглото.

Стаята бе тиха, нежна, с ухание на жена — като самата Аби. Ако тук е имало насилие, отдавна е било изкоренено. Тя го е заключила далеч, осъзна той, защото не е искала то да унищожи нейния живот или живота на децата ѝ. Като му бе предоставила знанието, го бе направила отговорен. Състраданието го бе накарало да приеме отговорността.

— Аби, знаеш, че не мога да напиша това, което ми разказа днес следобед.

Заля я вълна на облекчение. Надявала се бе, дръзнала бе да се довери, но не беше сигурна.

— Благодаря ти.

— Не благодари — струваше му се, че по-лесно щеше да се справи с омразата ѝ. — Ще напиша доста неща, които няма да ти харесат.

— Започвам да мисля, че това няма такова значение, каквото му придавах някога — тя се загледа покрай него в мъничките фигури от цветя, които се повтаряха отново и отново върху тапетите. И животът представляваше фигурки, които се повтарят. Тя се бе опитала да ги промени, без да погледне цялата картина. — Знаеш ли, смятах, че децата имат нужда от образ, от който да се възхищават, да могат да кажат: „Това е моят баща.“ Колкото повече мисля за това, смятам, че е много по-важно да се гордеят със себе си.

— Защо ми каза?

Тя вдигна поглед към него — към мъжа, който най-сетне бе променил фигурките. Нима можеше да му обясни? Бе открила нежност в него — там, където не бе очаквала. Бе работил рамо до рамо с нея, без да бе длъжен да го стори. Беше сърдечен и щедър с децата ѝ. Беше се грижил за нея, когато беше болна. Бе открила нежност зад грубата външност и се бе влюбила в нея. Аби с въздишка взе химикалката и започна несъзнателно да я прехвърля в ръцете си.

— Не мога да ти кажа всички причини. Щом започнах да говоря, всичко се изля изведнъж. Може би съм имала нужда да го кажа на глас след всички тези години. Никога досега не съм била в състояние да го сторя.

До ръката ѝ имаше преспапие — бледорозови цветя затворени в стъкло. Крехко на вид, ала трудно чупливо.

— Не си ли казала на семейството си? — попита Дилън.

— Не. Може би трябваше. Аз преминах през всички стадии — срам, угризения на съвестта, ярост. Трябваше да ги преодолея.

— Защо, за Бога, остана с него? — той отново си помисли за парите, за жената с палтото от визон и диамантените бижута. Вече не искаше да повярва, че това е причината.

Тя сведе поглед към ръцете си. Венчалната халка отдавна беше изчезнала, а горчивината се бе стопила още преди това.

— След като... след като се случи това, Чък беше съсипан. Ужасно съжаляваше. Помислих си, че може да спасим нещо от тази ужасна нощ. За известно време почти успяхме. После се роди Крис. Чък не можеше да го погледне, без да си спомни. Гледаше бебето и го мразеше заради начина, по който се бе появило на този свят, защото Крис му напомняше за собствената му слабост, може би за това, че е смъртен.

— А ти? Как се чувстваше ти, като погледнеш Крис?

На устните ѝ бавно изгря усмивка.

— Той беше толкова красив. И още е красив.

— Ти си забележителна жена, Аби.

Тя го погледна изненадана.

— Не, не мисля така. Аз съм добра майка, но в това няма нищо забележително. Не бях добра съпруга. Чък имаше нужда от някой, който да скочи и да хукне на мига. Имаше нужда от някой, който да тича заедно с него. Аз бях прекалено бавна.

— А ти от какво имаше нужда?

Когато вдигна поглед, лицето ѝ беше безизразно. Никой, освен семейството ѝ, не ѝ бе задавал този въпрос. И готовият отговор не идваше.

— Не съм сигурна от какво имах нужда, но сега съм щастлива с това, което имам.

— Това ти е достатъчно? Децата, това имение? — той стана и приближи до нея. — Мислех, че имаш намерение да ми кажеш истината.

— Дилън — не трябваше да бъде толкова близо. Не бе способна да разсъждава, когато той бе толкова близо. — Не зная какво очакваш да ти кажа.

— Не знаеш ли? — Дилън я хвана за ръката и я изправи. Усети, че пръстите ѝ треперят и стегна хватката си. — Не искам да се страхуваш от мен.

— Не се страхувам.

— Не искам да се страхуваш от това, което съществува между нас.

— Безсилна съм срещу това. Дилън, недей — тя сложи ръка на рамото му. — Наистина не бих понесла да объркам отново всичко. Смятах... надявах се, че сме достигнали етап, на който можем да бъдем приятели.

— Отминали сме го — той вдигна ръката ѝ към устните си и зърна изненадата в очите ѝ. — Любил ли те е изобщо някой?

Паниката запълзя по гърба ѝ.

— Аз... аз имам две деца.

— Това не е отговор — обзет от любопитство, мъжът обърна ръката ѝ и притисна устни към дланта ѝ. Пръстите ѝ се свиха и напрегнаха. — Имало ли е някой друг, освен Чък?

— Не, аз...

Той я стрелна с поглед, пръстите му стегнаха хватката си.

— Никой?

Срамът я заля мигновено — цената на провала.

— Не. Не съм много страстна.

По колко ли още начини бе успял да я унижи Рокуел, зачуди се Дилън. Гневът отново го завладя, ала той го потисна. Никакви лични чувства? Отдавна бе прехвърлил границата. Искаше да ѝ докаже, че

всичко може да бъде много по-различно. Може би за първи път му се прииска сам да повярва в това.

— Защо не ми позволиш сам да се уверя?

— Дилън... — думите заседнаха в гърлото ѝ, когато той докосна с устни слепоочието ѝ.

— Не ме ли желаяш, Аби? — съблазняване. Никога досега съзнателно не бе съблазнявал жена. Винаги жените идваха при него — опитни, изкусни, очакващи. За миг той самият изпадна в паника. Дали ще успее да бъде внимателен, нежен, изкусен?

— Желая те — тя отметна глава и го погледна в очите. — Но нямам представа какво мога да ти дам.

— Остави на мен да се тревожа за това — с повече увереност, отколкото чувстваше, той обхвана лицето ѝ. — Засега само вземай.

Целуна я бавно и нежно. Тя вдигна ръце и обхвана китките му. Именно тези колебливи, издаващи уязвимост, движения го трогнаха така, както никога не бе очаквал, че може да бъде трогнат.

Тя усети в китките ускорения му пулс и стегна хватката си. Мъжът я желаяше, наистина я желаяше. Господи, тя бе уплашена до смърт, че ще разочарова и двамата им.

Дилън я привлече към себе си и усети как тялото ѝ се стегна.

— Спокойно — прошепна с търпение, което нямаше представа, че притежава. — Отпусни се, Аби.

Погали я нежно, докато усети, че напрежението се отцежда. Тя нерешително го прегърна през кръста. Стеснителният жест го накара да потръпне от удоволствие. Никога досега не бе търсил стеснителност, не бе я очаквал. Сега, когато я бе намерил, не искаше да я изгуби.

Бавно, нежно, внимателно той я любеше единственото с устните си. Вкусваше, съблазняваше, постепенно я възбуждаше. Усети как ръцете ѝ се впиват в гърба му, сетне се отпускат. Щом устните ѝ откликнаха, езикът му проникна по-дълбоко. Долови накъсаното ѝ дишане, тихия стон на учудване. За първи път от години и той самият почувства чудото.

Плъзна ръце под пуловера ѝ. Когато тя рязко се отдръпна, продължи да я гали и да шепне обещания, които се надяваше да спази. Кожата ѝ бе гладка и нежна. Страстта му бързо се разгоря, ала той я потисна.

Бавно, постепенно вдигаше пуловера, докато накрая го съблече и го пусна на пода.

Паниката се върна. Сега беше уязвима. Дишането ѝ бе учестено, замъгляваше мозъка ѝ. Не трябваше ли да мисли? Как би могла да се защити, как би могла да му даде това, което очакваше от нея, ако не бе в състояние да мисли? Но ръцете му така приятно галеха кожата ѝ. Силни, търпеливи, докосваха я точно там, където копнееше да бъде докосната. Може би когато започнат да стават настоятелни, ще застине, но сега усещаше как топлината бавно се разлива по тялото ѝ.

Сетне той я поведе към леглото. Страхът отново я завладя.

— Дилън...

— Легни до мен, Аби. Просто легни до мен.

Притисна се към него, щом се отпуснаха на леглото. Виждаше ясно всичко — фигурите от рози, които се повтаряха отново и отново по стените, тъмната спирала на стълба на леглото, белия квадрат на тавана. И лицето на мъжа. Нервите ѝ се изопнаха и напрегнаха, докато се уплаши, че няма да може да се движи. Опита да пропъди това усещане, напомняйки си, че не е младо неопитно момиче, а жена.

— Светлината.

— Искам да те гледам — той я целуна, очите му бяха впити в нейните. — Искам ти да ме гледаш. Ще те любя, Аби. Любовта не трябва да се прави на тъмно.

— Не... не очаквай твърде много.

Той обхвана шията ѝ, повдигна главата ѝ и принуди младата жена да го погледне.

— Не очаквай твърде малко — сетне я принуди да замълчи.

Целувката я замая. Вече обхванато от трескаво вълнение, тялото ѝ пламна от възбуда. Тя тихо изстена. Усети, както някога си бе представяла, наболата брада да одрасква бузата ѝ. Сякаш няколко сърца забиха в ритъм, който отекваше в главата ѝ.

Тя го подлудяваше. Не чувстваше ли? С тялото си, което се напрягаше, потръпваше, сетне се отпуснаше. С ръцете си, които се протягаха, колебаеха се, сетне галеха. Не си беше давал сметка, че я желае тъй силно. Не чак толкова силно. Едва сега разбираше, че трябва да достави удоволствие на нея, а после да мисли за себе си.

Ръцете му неуморно се плъзгаха по тялото ѝ, той усещаше пронизващите я тръпки, долавяше накъсаното ѝ дишане. Вдишваше

страстта, която се излъчваше от кожата ѝ, това мускусно упоително ухание, в което мъжът с наслада се потапяше. Изненада, удоволствие и желание бяха изписани на лицето ѝ. Нетърпелив да усети допира на кожата ѝ, Дилън бързо свали ризата си.

Мускулите му бяха твърди като желязо, но кожата му беше нежна и гладка. Аби плъзна пръсти по раменете му. Сила. Винаги бе имала нужда от сила, но я бе откривала само у себе си. Търпение. Навремето едва ли не бе плакала за търпение, но после бе престанала да го търси. Сега го бе открила. Страст. Бе я желала, бе жадувала за нея, сетне я бе отхвърлила, защото смяташе, че ще трябва да живее без нея. Ето че бе открила и нея. Тя я обгръщаше, покълваше в нея. Мъжът прошепна името ѝ и звукът я опияни.

Устните му се плъзнаха по гърдите ѝ. Мускулите на корема ѝ се свиха, когато усети ласката му. Несъзнателно притисна главата му към себе си и се изви под него. Със зъби, език и устни мъжът я подложи на сладостно мъчение. Аби безпаметно се остави на усещанията.

Дори не забеляза кога Дилън отвори ципа на джинсите ѝ. Чувстваше бавните движения на ръцете му, лекото плъзгане на панталоните по краката си. Тихо изстена, усетила езика му да се плъзга по бедрото ѝ.

Беше толкова красива. Тялото ѝ бе стройно, с дълги крака и тесен ханш. Като я гледаше, не можеше да повярва, че е родила две деца. Можеше да си я представи само недокосната. В следващия миг единствената му мисъл бе до какви недостъпни висини би могъл да я изведе.

Първата тръпка на удоволствието я разтърси с неподозирана сила. Безпомощна, замаяна, Аби нададе приглушен вик. Имаше чувството, че тялото ѝ се изпълва, пламва и се стопява в огъня. Опитвайки да се съвземе, тя протегна ръце към мъжа и потъна във водовъртежа на нов екстаз.

Задъхваше се, завладяна от усещания, които не бе изпитвала никога досега. Има ли определение за тях, трескаво се запита тя. Дали някой бе намерил подходящи думи, за да опише това изживяване? Кожата ѝ бе толкова чувствителна, че само едно докосване бе достатъчно, за да потъне в нова чувствена наслада.

Бе искал да я види точно така — окъпана в удоволствие. Когато проникна в нея, очите ѝ рязко се отвориха. Зърна в тях неизразимо

удоволствие, преди младата жена да протегна ръце и да го привлече към себе си.

Бедрата ѝ се движеха в сладостен ритъм, който помете мигновено контрола, който с толкова труд си бе наложил. Пръстите ѝ се впиха в гърба му, късите нокти одраха кожата му. Аби не съзнаваше какво прави. А скоро и той самият.

Никога досега не бе изпитвала подобно нещо. Никой не я бе карал да се чувства толкова пълноценна, толкова жива. Бяха се отворили врати, бяха се появили прозорци и въздухът, който нахлуваше, беше чудесен.

Искаше да му каже всичко това, ала се страхуваше, че ще я помисли за глупачка. Вместо това се задоволи да сложи длан върху гърдите му. Сърцето му биеше по-равномерно от нейното, ала твърде бързо.

Никога досега не бе изпитвал подобно нещо. Никой не го бе карал да се чувства толкова силен, толкова искрен. Тя бе запалила у него светлина, която блестеше ярко и силно. Искаше да ѝ каже всичко това, ала се страхуваше да не си помисли, че ѝ говори заучени фрази. Вместо това се задоволи да я привлече към себе си.

— Не си много страдна, а?

— Моля?

— Каза, че не си много страдна. Предполагам, не си искала да се хвалиш.

Тя извърна лице към рамото му и долови собственото си ухание. Беше странно и чудесно усещане да открие своя мирис по кожата му.

— Никога не съм имала умения в... в техническата част.

— Техническата част? — той не знаеше да се смее ли, или да ѝ се скара. — Какво значи това?

— Ами... — тя замълча смутена. — В секса — рече твърдо, напомняйки си, че е зряла жена.

— Не сме правили секс — рече той и я притисна с тяло. — Правихме любов.

— Въпрос на семантика.

— Именно. Не, не се отдръпвай — той сграбчи раменете ѝ. — Аз не съм Чък. Погледни ме, наистина ме погледни.

Тя се подчини.

— Зная, че не съм добра в тези работи.

— Какво искаш, Аби? Оценка?

— Не — бузите ѝ поруменяха. — Не, разбира се. Само...

— Чудиш се как е било за мен. Дали си правила каквото трябва, когато трябва — той седна и я привлече до себе си. Задържа ръце на раменете ѝ, дори когато тя се загърна в чаршафа. — Да ти е минавало някога през ума, че Чък Рокуел не е бил неудържимият страстен любовник, за каквото го провъзгласяваха вестниците? Хрумвало ли ти е, че това, което се е случвало, или не се е случвало, между двама ви в това легло, е по негова вина?

Не беше ѝ хрумвало. Разбира се, че не беше.

— Всички онези жени... — започна тя, сетне замълча.

— Нека ти кажа нещо. Лесно е да се боричкаш между чаршафите всяка нощ с нова жена — той изпита леко угризение, спомняйки си онези времена. — Не е необходимо да мислиш, не е необходимо да чувстваш. Не е необходимо да се тревожиш дали другият ще види звездите. Търсиш единствено удовлетворение за себе си. Много по-различно е, когато имаш партньор, някой, на когото си дал обещания, някой, когато се предполага, че искаш да зарадваш. Нужни са грижи, време и търпение, за да бъде всичко както трябва.

Аби се взря в него с широко отворени очи. Той протегна ръка и зарови пръсти в косите ѝ.

— Слушай, точно сега не ми се иска да слушам за Чък Рокуел, нито пък за някой друг. Съсредоточи се върху мен.

— Не мисля за никой друг — малко несигурно тя притисна длан към бузата му. — Ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало от доста дълго време — забеляза как изражението му се промени, усети ръката му да стяга хватката си в косата ѝ и бързо продължи: — Накара ме да се сблъскам с много неща, които смятах, че трябва да държа под ключ. Благодарна съм ти.

— Уморих се да ти повтарям да не ми благодариш — но ръката му охлаби хватката си и се плъзна към рамото ѝ.

— Това е за последен път — тя го прегърна и го притисна към себе си. Чувстваше се в безопасност в обятията му, както си бе представляла преди време, когато слънцето ги къпеше в лъчите си. — Не ми се подигравай.

Мъжът притисна устни към шията ѝ.

— Не съм в настроение за подигравки.

— Аз съм настроена да усъвършенствам много сложно и важно умение.

Той се засмя и си спечели лек удар по гърба.

— Обратен удар?

— Казах да не ми се подиграваш.

— Извинявай — повали я на леглото и я притисна с тяло. — За да усъвършенстваш нещо, трябва да се упражняваш. И то много.

— Май си прав — закачливостта беше нещо, което не бе опитвала преди. Допаднаше ѝ. Аби жадно притисна устни в неговите. — Дилън?

— Да?

— Наистина видях звездите.

Мъжът се усмихна. Аби не видя усмивката му, но я усети. А когато той се отдръпна да я погледне, се увери, че е била права.

— Аз също... — понечи да я целуне отново и в същото време чу ридание. — По дяволите, какво...

— Крис — Аби в миг скочи от леглото. Измъкна халата си от гардероба, нахлузи го и се втурна вън от стаята, преди мъжът да е успял да вземе джинсите си. — О, миличък — Аби влезе в стаята на Крис, където момчето се бе сгушило под завивките и плачеше. — Какво има?

— Бяха зелени и грозни — той се притисна към гърдите на майка си, доловил познатото ухание. — Приличаха на змии, съскаха и ме гонеха. Паднах в една дупка.

— Било е само лош сън — тя го залюля в прегръдките си, за да го успокои. — Но вече всичко е наред, нали? Аз съм тук.

Той подсмръкна, но се отпусна.

— Искаха да ме нарежат на малки парченца.

— Кошмар ли е сънувал? — Дилън се поколеба на прага. Не беше сигурен дали е уместно да влезе.

— Грозни зелени змии — рече Аби.

— Сигурно са били много страшни, а, тигре?

Крис подсмръкна отново, кимна и разтърка очи. Независимо дали бе уместно, или не, Дилън не можа да устои. Влезе и клекна пред момченцето.

— Следващия път сънувай, че си мангуста. Змиите са безсилни срещу мангустата.

— Мангуста — повтори Крис и се засмя. — Измисли ли я?

— Не. Утре ще я намерим на картинка. Живее в Индия.

— Трейс замина в Индия — спомни си Крис. — Получихме картичка — прозя се и се отпусна в скута на Аби. — Не си отивай още.

— Няма. Ще остана, докато заспиш.

— И Дилън ли ще остане?

Дилън погали момченцето по бузата.

— Разбира се.

Аби залюля отново детето и запя ирландска приспивна песничка. Дилън изпитваше необикновено удовлетворение. Съвсем различно от удоволствието, което бе изпитал с Аби в старото легло, но също толкова силно. Силно чувство за принадлежност, сякаш най-сетне бе достигнал мястото, към което бе вървял през целия си живот. Беше глупаво и той си каза, че ще премине. Но се излъга. Лампата в коридора осветяваше стаята и падаше върху куп камиончета, нахвърляни до стара спукана топка.

Аби внимателно настани момченцето в леглото и пъкна Мери под завивките до него. Целуна го по бузката и се изправи. Дилън остана още миг и лениво отмахна къдриците от челото на Крис.

— Неустоим е, нали? — прошепна Аби.

— Да, много е сладък — мъжът отдръпна ръката си и я пъкна в джоба. — Трудно ще се живее с него, когато осъзнае чара си.

— Много прилича на Трейс — истински чаровник. Според татко Трейс се научил да се възползва от чара си още преди да проходи — Аби непринудено хвана Дилън за ръката и го измъкна от стаята. — Искам да надникна и при Бен.

Тя отвори вратата и зърна хаоса, който цареше в стаята на сина й. Дрехи, книги и играчки се въргаляха омотани едни в други от стена до стена. Аби въздъхна и си обеща, че ще го накара да подреди всичко през почивните дни. Първородният й син бе проснат на леглото, завивките бяха омотани в краката му.

Аби влезе, претърколи момчето, измъкна една маратонка изпод възглавницата му, събра на нощното му шкафче армията от пластмасови човечета и го зави.

— Спи като заклан — подхвърли тя.

— Виждам.

Тя огледа отново стаята.

— Освен това е мърльо.

— Няма спор.

Аби тихо се засмя и се наведе да целуне сина си.

— Обичам те, малък разбойнико.

Тя умело заобиколи купчините в полумрака. Когато стигна до вратата, Дилън нежно плъзна длани по ръцете ѝ.

— Харесвам децата ти, Аби.

Трогната, тя се усмихна и го целуна по бузата.

— Ти си добър човек, Дилън.

— Мнозина не биха се съгласили с теб.

— Може би не са те виждали в такава светлина, в каквато те видях аз.

Беше вярно, но не би могъл да ѝ обясни защо. Нямаше представа.

— Да се връщаме в леглото.

Тя кимна и го прегърна през кръста.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Толкова много неща можеха да се случат за двайсет и четири часа. Аби посрещна утрото леко замаяна и изумена. Беше открила страст. Беше открила привързаност. И може би правеше първата стъпка към прекъсването на връзките и дълговете към миналото. Трябваше да благодари на Дилън за това, ала не смяташе, че той би се зарадвал да чуе отново тази фраза. Не можеше да изрази благодарността си, без да го раздразни. Не можеше да му каже, че го обича, без да рискува да загуби това, което едва бе започнало. Затова нямаше да каже нищо и щеше да се надява, че ще ѝ бъде достатъчно само да бъдат заедно.

Аби изпрати момчетата на училище, приключи със сутрешните си задачи, остави бележка на Дилън на бара и се качи в колата си. Имаше енергия за десет души.

Бе планирала да прекара сутринта в чистене, търкане и лъскане на къщата на госпожа Кътърман и да спечели добра сума за продукти. Помисли си колко хубаво бе, че превъзмогна грипа и може да се върне към почасовата си работа, която ѝ помагаше да балансира счетоводството си, докато продаде жребчетата. Утре пък беше денят, в който два пъти месечно почистваше къщата на семейство Смит. Мислено прехвърли предстоящите задачи и пресметна, че ще има време за всичко, включително и за пазарна експедиция за обувки в края на седмицата.

Аби си каза, че трябва да се съсредоточи върху работата и да не мисли прекалено много за случилото се снощи. Сигурно бе, че двамата с Дилън не го възприемат по един и същ начин. Но той ѝ бе дал нещо, което никога досега не бе получавала от мъж: уважение, привързаност, страст. Все още се наслаждаваше на всичко това. Тя включи радиото и излезе на пътя.

Когато слезе долу, Дилън се насочи направо към кафеварката. Обикновено не се чувстваше отпаднал дори след безсънна нощ, но

явно бе по-уморително да лежиш буден в леглото, отколкото да работиш. Нямаше представа защо бе толкова неспокоен. Аби спеше до него безметежно като синовете си.

Тялото му бе отпуснато, обладано от пълно физическо облекчение. Но умът му бе напрегнат и трескаво работеше. Случилото се помежду им не бе нещо обичайно. Част от него искаше да бъде точно обратното, докато друга част — която не бе изследвал от години — се радваше, че е така. Той не обичаше контрастите. А над всички противоречия стоеше загадката на жената, която лежеше до него.

Започна да анализира мнението, което си бе съставил за нея, преди да я срещне, и да го сравнява с чувствата, които изпитваше към нея сега. Нищо не съвпаднаше. Какво общо имаше жената в палтото от визон, която се смееше на въртенето на рулетката, с жената, която тръпнеше в обятията му? Бяха ли и двете истински... или и двете бяха роля?

Кръвта му все още се смразяваше от ужас при мисълта за това, което му бе разказала. За първи път през живота му желанието да защитава бе по-силно от всички други нужди. Прекрасно съзнаваше, че не бива да позволява на чувствата си да дават отражение върху фактите и се опита да бъде обективен. Ако е била физически и емоционално насилвана, защо бе останала? Чък Рокуел публично бе нарушил брачната си клетва, така че разводът би бил съвсем лесноосъществим. Но тя бе останала. Не можеше да разреши противоречията нито вън, нито вътре в себе си.

Желаеше я също тъй силно, както и преди — не, дори повече. Копнееше да я вкуси, да я гали, да я люби отново. Ала имаше и нещо друго. Можеше да затвори очи и да чуе как тя се надсмива над себе си, спокойно и без злоба. Представяше си как работи, сръчно и без горчивина. Прекрасно се отнасяше към децата — с твърда ръка и безмерна любов.

Необикновена жена. Прекрасно знаеше, че само глупак би повярвал в нещо толкова фантастично като необикновена жена. Е, може да бе оглупял.

Той погледна през прозореца и се зачуди дали Аби е в обора и храни конете. Щеше да я изчака, да вземе касетофона и да се заловят за работа. Дилън си представи как вдига кофата с фураж или пък нова

бала сено. Поклати глава, извърна се и посегна към палтото си. Тогава забеляза бележката.

Дилън,

Цяла сутрин ще бъда у госпожа Кътърман. Ако има някакъв проблем, можеш да откриеш номера ѝ в указателя. Трябва да отида и до града да купя някои продукти, преди да се върна вкъщи. Ще се видим около един.

Аби

Дилън се почувства нелепо потиснат. Тя не беше вкъщи и нямаше да се появи още часове наред. Искаше да я види, да я погледне сутринта, да зърне лицето ѝ след нощта, която бяха прекарвали заедно. Искаше да говори с нея, спокойно, логично, докато това, което знаеше, и това, което изпитваше, най-сетне се слееха в едно. Искаше да я люби на дневна светлина в голямата празна къща.

Искаше да бъде с нея.

Дилън тръсна глава, за да пропъди тези мисли, наля си втора чаша кафе и се качи в стаята си. Чакаше го работа.

Когато Аби спря пред къщата, небето отново бе притъмняло. Тя промърмори недоволно към облаците, докато внасяше хляба и млякото в къщата. Дъжд, помисли си възмутено. А прогнозата обещаваеше ясно време. Нито едно от момчетата не си беше взело ботушите. Е, и без това имаха нужда от нови обувки, напомни си тя и отвори вратата. По пътя към кухнята вдигна две камиончета, две пластмасови човечета и един чорап.

Щом си свали палтото, тя включи радиото и се залови с телешкото, което сутринта бе извадила да се размразява.

— Здравей.

Тя подскочи и едва не изпусна тигана. Дилън беше само на две крачки.

— Господи, толкова си безшумен. Не те чух да влизаш.

— Винаги си усилаваш докрай радиото.

— О — тя машинално намали звука. Чувстваше се неловко, но така и бе очаквала да бъде. — Трябваше да купя мляко. Момчетата го

изпиват толкова бързо, че се изкушавам да купя крава — тя се извърна към печката и се почувства малко по-спокойна. — Работеше ли?

— Да — чувстваше се неловко. Не бе очаквал да бъде така. Косата ѝ бе опъната и стегната с кърпа. Искаше му се да я разпусне, да усети да се разсипва в ръцете му както през нощта. — Добре ли прекара?

— Моля?

— Добре ли прекара? — месото започна да цвърти. — С приятелката си.

— С приятел... о, госпожа Кътърман: Тя е много мила — Аби си спомни за множеството мебели, които бе излъскала. Пропъди тази мисъл и започна да търси доматиеното пюре. — Ще завали — подхвърли. — Мисля, че момчетата няма да успеят да се приберат преди дъжда.

— Търсиха те по телефона.

— О, така ли?

— Някоя си Бети.

— От пекарната — Аби въздъхна и отвори консервата с доматиено пюре. Жуженето на електрическата отварачка за консерви звучеше като земетресение. Колко ли дълго ще успее да се прикрива зад готвенето? — Тарталети ли поръча?

— Три дузини. Знаела, че може да разчита на теб.

— Добрата стара Аби — рече тя без сарказъм, но леко подигравателно. — За кога ѝ трябва?

— За следващата сряда.

— Добре — настъпи мълчание, докато тя разреждаше пюрето и добавяше подправки. Спагетите са любимото ястие на Бен, помисли си Аби. Може да изяде цяла тенджерата. В момента не бе сигурна дали изобщо някога ще може да яде. — Предполагам, би искал да ми зададеш още въпроси.

— Няколко.

— Свършвам след минута. Ако може да поговорим, докато пера... — гласът ѝ заглъхна, когато мъжът я докосна по рамото. Тъй като не знаеше какво да очаква, тя бавно се извърна. Дилън изпитателно се взираше в нея. Искаше ѝ се да разбере какво търси той.

Сетне мъжът я целуна и сърцето ѝ се разтопи от нежност.

— О, Дилън — Аби въздъхна и го прегърна. — Боях се, че ще съжаляваш.

— За какво? — Господи, беше толкова хубаво да я държи в прегръдките си. Беше си казал, че няма значение, ала не беше така. Имаше огромно значение.

— За снощи.

— Не, не съжалявам — тя ухаеше на сапун. — Замаян съм.

— Наистина ли? — не му вярваше напълно и се отдръпна да го погледне.

— Да, наистина — той се усмихна и я целуна отново. — Липсваше ми.

— О, колко хубаво — Аби плъзна ръце по гърба му и го привлече към себе си. — Това е прекрасно.

— Искаш ли да избягаш от училище?

Тя се засмя и отметна глава.

— Да избягам от училище?

— Точно така. Приличаш на човек, който не е бягал достатъчно от училище.

— Толкова често сменях училищата, та не бе необходимо да бягам. Освен това ще вали. Нима е забавно да избягаш от училище, когато вали?

— Ела горе, ще ти покажа.

Аби се разсмя отново, но очите ѝ се разшириха, когато осъзна, че той говори сериозно.

— Дилън, децата ще се върнат след няколко часа.

— Можеш да събереш цял ден в няколко часа — той поривисто я грабна и я понесе. Беше толкова приятно да чуе тихия ѝ смях, да се взре в разширените ѝ от учудване очи.

Сърцето ѝ заби учестено, когато я изнесе от стаята. Беше вълнуващо, забранено. Аби зарови лице във врата му и прошепна:

— Никой няма да има чисти чорапи.

— А само ти и аз ще знаем защо.

Любиха се бързо, отчаяно, в дива самозабрава. Дрехите бяха разхвърляни из спалнята. Завесите бяха широко разтворени, така че меката дневна светлина да се промъкне в стаята. Той я отведе на невиджани места, където би се страхувала да отиде с някой друг.

Дъхът ѝ секна като дете, качило се за първи път на стремително спускащо се влакче, ала нетърпеливо да опита пак.

Чувстваше се свободен, толкова невероятно свободен. Пламналото ѝ тяло откликваше на всяка ласка, следваше смело движенията на неговото. Тя бе гъвкава и силна. И беше негова. Пометена от вълните на чувственото удоволствие, тя се изви назад. Мъжът я последва. Телата им се притиснаха, опънати като тетива на лък, застинаха и се отпуснаха.

Започна да вали, бавно и равномерно капките заудряха по прозорците.

Любиха се бавно, щом страстта отстъпи на копнежа. Тихи въздишки, нежни движения заместиха трескавите ласки. Не бе необходимо да бързат. Леглото бе широко и меко, дъждът — тих и успокояващ. Изпиваха един от друг всички сладостни, прости неща, които любовниците си даряваха.

Той вкушваше кожата ѝ, затоплена от екстаза, влажна от вълнение. Не познаваше по-опияняващ вкус.

Пръстите ѝ се плъзгаха по гърба му, докосваха мускулите, които се напрягаха, сетне бавно се отпуснаха. Нямаше представа, че силата сама по себе си може да бъде толкова възбуждаща.

Двамата потънаха в свой собствен свят, където дъждът не можеше да бъде чул. Тя откри това, което имаше нужда да открие — нежност, състрадание.

В нея имаше толкова много пластове — спокойствие, мъдрост, страст. Дилън се зачуди дали някога ще открие всички. Погледнеше ли я от една страна, виждаше упорита жена, която бе захвърлила предпазливостта, изоставила семейството си и познатите неща, за да грабне нещо толкова неуловимо като любовта. Погледнеше ли я от друга страна, виждаше уязвимост и контрол. Чувстваше се обречен да я опознае, да събере всички парченца от мозайката, Аби се превръщаше в негова мания. Но когато ги завладяваше желанието, когато ги понасяше вихърът от чувства, единственото, което имаше значение, бе, че тя е с него.

Ръцете, които преди време се колебаеха, сега се плъзгаха по тялото му, сякаш го познаваха от цяла вечност. Устните, които бяха несигурни, се впираха в неговите, сякаш тя не познаваше друг вкус, от който да се нуждае. Стройното ѝ тяло откликваше на неговото без

задръжки. Ръцете и бедрата ѝ го обвиваха като мека коприна. Страстта ги поглъщаше, помиташе ги. И вече нищо друго нямаше значение.

Аби слизаше по стълбите, когато входната врата рязко се отвори.

— Избършете си краката — машинално извика тя, сетне се засмя и забърза да прегърне мокрите си синове.

— Вали дъжд — осведоми я Крис.

— Наистина ли?

— Учебниците ми се намокриха — Бен свали подгизналата си шапка и я пусна на пода.

— Нямаше да се измокрят, ако носеше чантата си.

— Чантите са за момичетата — той вдигна шапката си, защото майка му не откъсваше поглед от нея, сетне ѝ подаде мокър, смачкан лист.

— Шестица! — Аби притисна ръка към сърцето си, сякаш не можеше да преживее шока. — Господи, Бенджамин, някой е написал името ти върху своето контролно.

Той смутено се засмя.

— Не, мое си е.

— Контролното по правопис, упражнение трийсет и първо, без нито една грешка е на Бенджамин Франсис Рокуел? Моят Бенджамин Франсис Рокуел?

Момчето набръчка носле както винаги, когато му напомняха второто име.

— Да.

Аби сложи ръка на рамото му.

— Знаеш ли какво означава това? — сериозно попита тя.

— Какво?

— Горещ шоколад за всички.

Широка усмивка изгря на лицето му.

— Мога ли да получа и бонбони?

— Разбира се.

— Горещ шоколад ли чух? — попита Дилън и слезе по стълбите.

Аби прегърна Бен през раменете.

— Празнуваме шестица на упражнение трийсет и първо. Двайсет ужасно трудни думи са написани правилно — тя подаде на Дилън

листа, където се виждаше малка златна звездичка.

— Изключително постижение — Дилън разроши косата на Крис и подаде ръка на Бен. — Поздравления.

— Не е кой знае какво — промърмори момчето, но изглежда тайно се зарадва на ръкостискането. — Може ли да получа три бонбона?

— Момчето знае как да се възползва от ситуацията — отбеляза Аби. — Да вървим. Закачете палтата си — машинално добави тя, щом влязоха в кухнята.

През следващите двацет минути момчета разказваха приключенията, които бяха преживели в училище. Сетне натъпкани до пръсване с шоколад, навлякоха палтата и отидоха да се погрижат за животните.

— Обзалагам се, че от двацет години не съм ял такова нещо — промърмори Дилън, загледан в празната си чаша.

— Спомени ли събужда?

— Майка ми обичаше да прави горещ шоколад — Аби се облегна на плота срещу него и се усмихна. Мъжът продължи: — Тя беше прекрасна готвачка. Все още смятам, че правеше най-вкусния сладкиш с яйчен крем в Ню Джързи.

— Ходиш ли да виждаш често родителите си?

— Няколко пъти в годината — той сви рамене, почувствал познатото угризение. — Все не остава време.

— Зная — Аби хвърли поглед през рамо към прозореца. Щеше да дойде време, когато синовете ѝ щяха да напуснат дома. Тя трябваше да ги остави да го напуснат. Това бе цената да бъдеш родител. — И аз не виждам моите много често. Те никога не се задържат дълго на едно място.

— Все още ли играят в клубовете?

— Те винаги ще играят в клубовете — в гласа ѝ се долавяше обич — дълбока и непринудена. — И двама души да има в стаята, те са готови да ги забавляват. Ако вярваш в теорията на баща ми, това ти е в кръвта. Той е невероятно горд с Шантел и Мади, задето са продължили традицията в грандиозен стил. Все още е ядосан на Трейс, че не е в шоубизнеса.

— С какво се занимава брат ти?

— Пътува. Всъщност никой в семейството ни не знае какво точно прави Трейс — тя си взе нова бисквита и предложи на Дилън. — Татко твърди, че и самият Трейс не знае.

— Ами ти? Сърдят ли се, че не пееш, за да си изкараш прехраната?

— О, не — тя се усмихна. — Аз ги дарих с Бен и Крис — похубаво от главна роля. Родителите ти трябва да се гордеят с теб.

— Баща ми би предпочел да бях останал във фермата да доя крави — той дръпна от цигарата. — Но майка ми казва, че е прочел всяка дума, която съм написал.

— Не е ли странно как...

— Мамо! — Крис се втурна през вратата мокър и с кални обувки. Аби го пресрещна наскре стаята и го огледа дали няма рани.

— Какво има? Какво се е случило?

— Ева. Болна е. Лежи и е цялата изпотена.

Аби вече бе грабнала палтото си. Не си даде труд да нахлузва ботушите и хукна с маратонки. Когато влезе в обора, намери Бен, седнал до кобилата. Бореше се със сълзите и я галеше.

— Ще умре ли?

Аби клекна до него и сложи ръка на корема на кобилата.

— Не, не, разбира се, че не — тя прегърна Бен и го притисна към себе си. — Само ще си има бебе. Нали си спомняш, че говорихме за това.

— Изглежда много болна.

— Когато идват бебетата, малко боли. Но тя ще се оправи — Аби се надяваше, че не дава обещания, които не може да спази. — Има контракции — добави тя и успокояващо погали кобилата — тялото ѝ помага на бебето да излезе.

Бен виждаше само, че кобилата трепери. Козината ѝ бе мокра от пот и миризмата се смесваше с аромата на свежо сено.

— Защо трябва да боли?

— Защото животът причинява болка, Бен. Но си струва — една от котките измяука състрадателно, когато Ева изпръхтя от болка. — Бен, искам да отидеш в къщата и да се обадиш на ветеринаря. Първо му кажи кой си, ясно ли е?

— Ясно — подсмръкна момчето.

— После му кажи, че Ева ражда — тя го целуна по бузата. — Бягай. И се върни. Сигурна съм, че ще искаш да видиш това.

Той хукна навън, посъвзел се и доволен от отговорната задача, която му бе поставена. Аби приседна върху сеното и придърпа главата на Ева в скута си.

— Можем ли да направим нещо?

Младата жена вдигна поглед и зърна Дилън на прага на отделението. До него стоеше Крис с разширени от удивление очи и стискаше силно ръката му. Аби се усмихна.

— И друг път съм помагала на ветеринаря при раждане. Не можеш да направиш почти нищо повече, освен да я ободряваш. Тук Ева е в главната роля — кобилата жално изпръхтя и Аби се наведе да я успокои. — Зная, че боли, миличка — потта на кобилата се пренесе върху собствената ѝ кожа. На Аби ѝ се прииска да може така лесно да поеме и част от болката.

Крис преглътна шумно. Никога досега не бе виждал подобно нещо. Една от котките имаше котенца веднъж, спомни си той. Но когато бе отишъл в обора, те се бяха сгушили до майка си, чистички и голи.

— Болеше ли, когато аз се родих?

— Ти беше бавен — кобилата бе притворила очи и дишаше тежко. Сложила ръка на корема ѝ, Аби усети силата на контракциите. — За известно време си помислих, че си се отказал да се появиш. Лекарят бе пуснал музика. Свиреха „Нека да бъде“, когато ти се роди.

— Дали Ева ще се зарадва на музика?

— Сигурно.

Нетърпелив да помогне, Крис се спусна към радиото и го включи. Звучите на позната балада изпълниха обора.

— Ветеринарят каза, че ще дойде колкото може по-скоро, но да не се тревожим, защото Ева е наистина силна — Бен се втурна в обора и застана до брат си.

— Разбира се, че е силна.

Но минутите се точеха, контракциите се усилваха и Аби започна да се безпокои. Знаеше как да се справи с обикновено раждане, независимо дали присъстваше ветеринар. Тъй като живееше сама и сама отглеждаше децата си, бе придобила самоувереност. Но ако имаше усложнения... Тя тръсна глава, за да прогони тази мисъл.

Каквото и да се случеше, щеше да направи за Ева всичко, което беше по силите ѝ. Кобилата бе нещо повече, нещо много повече от средство за печалба. Ева бе същество от плът и кръв, Аби се бе грижила за нея ден след ден повече от година. Когато болката прониза кобилата, разтърси и тялото на младата жена. Дилън приклепна до нея.

— Справя се добре — увери я той. — Не съм израждал кобили, но съм помагал при кравите.

Аби облегна глава на рамото му и жестът привлече вниманието на Бен.

— Благодаря ти.

Но когато раждането започна, Аби се втурна да помага на жребчето да излезе на бял свят, преди Дилън да успее да реагира. Потта ѝ се смеси с тази на кобилата и тя извиси глас, окуражавайки животното. Кръвта, съпътстваща новия живот, опръска ръцете ѝ. Надеждата, съпътстваща новия живот, проблесна в очите ѝ.

Тя изглежда прекрасно, помисли си Дилън, докато я наблюдаваше. Той хвърли поглед към децата. Зяпнали от удивление, двете момчета внимателно следяха раждането на жребчето.

— Невероятно, нали?

Бен го погледна и направи гримаса.

— Малко е гадно — сетне зърна тънички крачета, малка главичка и телце. — Кон е. Истински кон.

Двамата с Крис се втурнаха да погледнат по-отблизо.

— Колко е голям! — Заинтригуван, Крис се взираше в жребчето. — Той как се е побирал вътре?

— Тя — поправи го Аби, обляна в сълзи. — Нали е много красива?

— Малко е мръсна — отбеляза Бен и Ева веднага се захвана да почисти бебето си.

— Добра работа. — Дилън погали Аби по косата и я целуна. — Наистина добра работа.

Крис протегна ръчичка да докосне жребчето.

— Може ли да си играем с нея?

— Не още... но можеш да я пипнеш. Много е мека, нали?

Момченцето рязко отдръпна ръка, когато жребчето потрепери и за първи път изпробва тънките си крачета.

— Тя се изправи! — Крис смаяно се втренчи в майка си. — Тя веднага се изправи! Малката сестричка на Кати Джексън не можа да се изправи месеци и месеци — беше много доволен, че конят превъзхожда сестричката. — Как ще я кръстим?

— Не можем да я кръстим, миличък. Господин Йоргенсен ще я купи и той ще иска да я кръсти.

— Не можем ли да я задържим?

— Крис... — Аби погледна двамата си сина. — Знаете, че не можем. Говорили сме за това.

— Не си продала мен и Бен.

— Конете растат по-бързо — отбеляза Дилън. — Един ден вие ще имате собствени къщи. А жребчето ще е готово да си има своя къща само след няколко месеца.

— Ще ходим да я виждаме — Бен предизвикателно вирна брадичка и зачака някой да възрази.

— Разбира се — усмихна му се Аби. Нейното бебе вече беше пораснало. — Господин Йоргенсен е много мил човек.

— Може ли да гледаме и когато Гладис ще има бебе? — Бен за първи път протегна ръка да докосне ушите на жребчето.

— Ако не сте на училище — тя чу навън да спира кола и сведе поглед към ръцете си. Едва сега забеляза, че са опръскани с кръв. — Това трябва да е ветеринарят. Отивам да се измия.

Вълнението не утихна до късно. Аби разреши на момчета да кажат лека нощ на жребчето дълго след като вече трябваше да са в леглото. Приятно уморена, тя се настани пред огъня в дневната.

— Невероятен ден — прошепна Дилън и седна до нея.

— Да, страхотен. Толкова се радвам, че момчетата бяха тук. Това е нещо, което никога няма да забравят. Нещо, което аз никога няма да забравя — изпълни я трепет, който не бе усещала много отдавна. Прекрасно знаеше какво е да чувстваш как в теб се заражда нов живот, какво изпитваш при първото му съприкосновение с този несъвършен свят. Дали някога щеше да носи друго дете? Тя въздъхна и си напомни, че има двама красиви здрави синове.

— Уморена ли си?

— Малко.

— Мислите ти блуждаят.

Тя подвиг крака под себе си и се загледа в танцуващите пламъци.

— Струва ми се, че прекалено лесно отгатваш мислите ми.

— Странно, според мен не мога да разгадая почти нищо.

Аби потисна желанията и копнежите и се изправи пред реалността.

— Утре ще имаш още въпроси и ще очакваш да ти отговоря.

— За това съм тук, Аби — но вече не бе сигурен, че това е истината.

— Зная — тя го прие за истина. Принудена бе да го стори. — Дала съм си няколко обещания, Дилън. Ще се опитам да ги спазя.

Той докосна косите ѝ. Искаше му се да съществуваха други начини да получи от нея това, от което имаше нужда.

— Сега няма никакви въпроси.

Тя затвори очи за миг. Желанието и копнежът отново я завладяха.

— За тази вечер, само за тази вечер, искам да се престоря, че няма никаква книга, че няма никакви въпроси.

Дилън знаеше, че може да я притисне. Разбираше, че в този момент тя е предразположена да му каже всичко. Ако натиснеше правилното копче, отговорите просто щяха да се излеят. Бе длъжен да го стори. Той обгърна раменете ѝ и също се взря в огъня.

— У дома имахме голяма каменна камина. Майка ми обичаше да казва, че в нея може да се изпече цял вол.

Аби се отпусна в прегръдките му, сякаш това бе най-естественото нещо на земята.

— Щастлив ли беше?

— Да. Никога не ми е било особено приятно да доя кравите преди изгрев-слънце, но бях щастлив. Имахме поточе и голям дъб. Седях под него, слушах водата и четях книги. Можех да отида навсякъде.

Аби се усмихна, представяйки си го като дете.

— И реши да станеш писател.

— Реших сам, без чужда помощ, да разпространявам истината. Предполагам, затова станах първо репортер. В главата ми беше само Първата поправка — подхвърли той, без да съзнава, че Аби го е научила да се надсмива над себе си. — Разбрах, че се налага да пълзиш сред голяма мръсотия, за да постигнеш целта си.

— Истината — младата жена затвори очи. Искаше ѝ се думата да няма толкова остри ръбове. — Тя е много важна за теб.

— Без нея всичко е празна обвивка. Само извинения.

Аби осъзна, че и тя бе изрекла множество извинения.

— Защо избра да пишеш биографии?

— Защото е невероятно интересно да проучваш живота на един човек, да откриваш как е въздействал върху живота на толкова други хора, какви следи е оставил, какви грешки е направил.

— Понякога грешките са прекалено лични.

— Точно затова никога не съм писал биография, за която не ми е предоставено разрешение.

— Ами ако един ден някой напише твоята?

Явно въпросът го развесели. Аби чу тихия му смях, когато потърка буза в косите ѝ. Нямаше как да знае колко сериозна е тя.

— Може би сам ще го сторя... с всичките му лоши страни.

— Направил ли си някога нещо, от което истински се срамуваш?

Той не мисли дълго. Всеки мъж, прехвърлил трийсетте, имаше от какво да се срамува.

— И аз съм правил грешки.

— И ще напишеш за тях, без значение какво ще си помислят хората след това?

— Не можеш да се пазариш с истината, Аби — спомни си какво му бе разказала тя за зачеването на Крис и добави: — Понякога, когато е изключително важно, можеш да се престориш, че не си я чул.

Загледана в огъня, тя дълго размишлява над думите му.

Тъй като искаше да започне рано, Дилън слезе в кухнята, преди момчетата да са приключили със закуската. Главната тема, както се очакваше, беше жребчето. Момчетата спореха дали Гладис ще обърка нещата и ще роди, когато са на училище. Натрупали опит, те вече бяха готови да действат като акушерки. За да докажат храбростта си, всеки от тях имаше цветна снимка на новото попълнение, която да покаже на класа.

— Днес има хамбургери за обяд — напомни Бен и с очакване загледа майка си.

Аби прибра буркана с фъстъчено масло в шкафа.

— Дай ми чантата.

— А на мен? — попита Крис, олял с мляко брадичката си.

— И на теб — тя отвори чантата си и изсипа съдържанието ѝ. Заедно с портфейла, измъкна от купчината чифт гумени ръкавици в найлонов плик и ги сложи на плата. — Ето. Внимавайте да не ги загубите.

— Няма да ги загубим — Крис навлече палтото си и пъкна парите в джоба на джинсите си. — Мамо, зная, че бебетата излизат от корема.

Тя кимна и си наля втора чаша кафе.

— Но как влизат там?

— О — Аби разля кафето по плата и зърна усмивката на Дилън, когато се извърна към Крис. Кръглото му лице бе вдигнато към нея. Но той е само на шест, помисли си тя и се зачуди какво трябва да му каже. Коленичи пред него и се запита как да обясни на шестгодишно момченце как се появяват бебетата в двете минути, които му оставаха, докато се втурне да хване автобуса за училище. — Любовта ги слага там — рече му и го целуна по бузите. — Силната истинска любов.

— О — доволно от отговора, момченцето енергично я прегърна и хукна към вратата. — Хайде, Бен — зърнал, че брат му още не си е облякъл палтото, Крис се ухили. — Този път ще те надбягам — и се втурна навън.

Бен навлече набързо палтото си и без да го закопчава, хукна след брат си.

— Довиждане, Бен — промълви Аби, поклати глава и се зае да попие разляното кафе.

Дилън седна и я загледа как с усмивка почиства плата.

— Допада ми вашият стил, госпожо.

— О? — тя се разсмя и подръпна анцуга си. — Днес е на особена висота, нали?

— Говоря за отговора ти на един много важен и щекотлив въпрос, зададен от шестгодишно дете. Някои хора биха му изнесли урок по биология, а други биха го отпратили. Ти му даде точно отговора, от който имаше нужда. И все пак... — Дилън допи кафето си. — Прииска ми се фотоапаратът да беше в ръцете ми, когато ти зададе въпроса. Хората биха платили да зърнат изражението ти в този момент.

— Сигурно — тя се наведе да обуе ботушите си.

— Харесва ми как изглеждаш сутрин.

Тя застина и вдигна поглед към мъжа.

— Опърпана?

— Свежа — усмивката ѝ се стопи. — Нежна — той снижи глас.

— Искане ми се да мога да лежа до теб сутрин, да видя как се събуждаш, заспиваш отново и да знам, че когато пак се събудиш, ще мога да те любя.

Сърцето ѝ заби тъй силно, та тя се зачуди дали Дилън не го чува.

— И аз бих искала. Но децата...

— Разбирам. Но представата за това е доста вълнуваща.

И възбуждаща, помисли си Аби и най-сетне нахлузи ботушите си.

— Както вече си забелязал, сутрин няма много време за излежаване в леглото. Струва ми се, ще знам, че децата са пораснали, когато започнат да стават след седем. — Тя приближи да почисти плота от съдовете за закуска.

— Остави на мен — рече Дилън и я хвана за ръката.

— Не ме затруднява.

— Аби... — той плъзна палец по китката ѝ. — Никога ли не си чувала за равноправието на жените?

Тя вдигна вежда. Според нея тя бе равноправна, откакто за първи път си бе поела дъх. Родителите ѝ се бяха погрижили за това.

— Чувала съм, разбира се. Нали затова момчетата се редуват да мият чиниите, да прибират дрехите си и знаят как да боравят с прахосмукачката. Жените им ще ми бъдат благодарни. А междувременно някой трябва да натиска греблата.

— Греблата обикновено са две.

Тя отметна глава, усмихна се и кимна.

— Добре. Ти почисти кухнята, аз ще нахраня животните. Ще ми спестиш малко време.

— Чудесно. Ще започнем, като се върнеш.

— Не мога — тя започна да прибира съдържанието на чантата си от плота. — Тази сутрин трябва да отида у семейство Смит. Ще се върна около обяд.

Той понечи да възрази, ала се разколеба. Тя си имаше собствен живот. Загледа я как отново пълни чантата си.

— Винаги ли носиш със себе си гумени ръкавици?

— Моля? О — тя се засмя и ги пусна вътре. — Винаги, когато ходя у семейство Смит. Жената много държи на амонияка.

— На какво?

— На амонияка — Аби затвори ципа на чантата и се зачуди дали в хладилника са останали достатъчно спагети за вечеря. — Чист амонияк. Госпожа Смит фанатично държи всички подове да се чистят с амонияк.

Той се намръщи, опитвайки се да проследи мисълта ѝ.

— Ти ли ги чистиш?

— Два пъти в месеца — замислена за десетки други неща, Аби посегна към палтото си.

— Това някаква доброволна работа ли е?

Младата жена се разсмя и се обърна.

— Нищо подобно. Изкарвам по шест долара на час. Виж какво, не пускай миялната. Мисля, че...

— Работиш като прислужница?

— Като икономка — тя се усмихна и взе кърпата от закачалката, за да прибере косата си. — Малко натруфено определение, но винаги съм си представяла прислужницата с къса черна поличка и... — гласът ѝ заглъхна, когато мъжът стана и приближи към нея. Погледът му я накара да преглътне мъчително. Гневът винаги я стъписваше.

— Защо, по дяволите, лазиш на четири крака и търкаш чужди подове?

Тя вирна брадичка.

— Това е честна работа.

— Защо?

— Защото единственото друго нещо, в което ме бива, е да пея в трио. Не се търси много, а и заплащането е мизерно.

Без да обръща внимание на увъртанията ѝ, той премина към съществения въпрос.

— Защо вдовицата на Чък Рокуел е принудена да мие подове за шест долара на час?

Тя пребледня като платно. В гласа му се долавяше съмнение и подигравка.

— Нямам време, нито намерение да обсъждам финансовото си положение с теб — Аби отвори вратата, ала Дилън я затръшна обратно.

— Зададох ти въпрос.

— И аз ти отговорих, както смятам за правилно — в очите ѝ проблеснаха пламъци. — Не съм длъжна да търпя това от теб, или от когото и да било другиго, Дилън. Не съм длъжна да търпя да ме гледаш така, сякаш съм непълноценен човек само защото мия подовете на хората и почиствам праха от мебелите им срещу заплащане. Ако го правех с благотворителна цел, щях да съм героиня, но аз го правя за пари.

— Искам да знам защо изобщо го правиш.

— Правя точно това, което трябва — Аби дръпна отново вратата и излезе.

Дилън понечи да я последва, ала сетне, зареден с не по-малка решителност, затръшна вратата. Време беше да се върне към работата си. И към истината.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Движен от разяждаща го ярост, Дилън написа двацет страници. Чък Рокуел се бе превърнал в нещо повече от име, ала изграденият образ бе позагубил блясъка си. Сега вече го познаваше като човек, с множество недостатъци, нерешителен, погълнат в себе си, невъздържан. Не можеха да се пренебрегнат уменията му на състезател, нито пък дързостта, която някои биха нарекли героизъм. Той бе получил всичко наготово и все пак не бе пожелал да се наслаждава безучастно на богатството, бе отказал да заеме длъжност в семейния конгломерат. Наместо това бе предпочел със собствени сили да достигне славата и успеха. Трябваше да се отдаде дължимото на това.

Чък Рокуел бе постигнал завиден успех и си бе извоювал уважение. Колегите му го смятаха за един от най-добрите професионалисти, макар да не го харесваха като личност. Пресата го славословеше както на пистата, така и извън нея. Почитателите му го бяха превърнали в знаменитост още през първата му състезателна година като професионалист. В добавка той имаше вярна съпруга и двама сина.

И сетне се бе заел — съвсем систематично, според Дилън — да унищожи всичко.

Бе загубил финансовия си поддръжник, бе настроил против себе си повечето от колегите си и бе нанесъл непоправими щети върху брака си. И все пак преди време Аби го бе описала като рицар на бял кон. И бе останала с него в продължение на четири години. Защо?

Чък бе съсипал брака им, бе я изнасилил, бе я оставил сама да се грижи за децата им, докато той се е втурвал към следващото състезание и е преследвал следващата жена. Но Аби му бе създала дом.

Защо?

Докато тя сама не му кажеше, докато не я притиснеше отново към стената и не измъкнеше отговорите от нея, всичко, което пишеше, бяха думи, лишени от съдържание.

Докато тя сама не му кажеше, докато не му се довереше с истината, не можеше да признае чувствата си към нея.

Колко дълго би могъл да отрича? Дилън ядно смачка цигарата си. Колко дълго би могъл да живее в една къща с Аби, да я наблюдава, да я желае и да отрича, че си е загубил ума по нея? Загубил си е ума. С подигравателен смях, той прокара ръце по лицето си. Беше по-лесно да се обяви за обезумял, отколкото да признае, че е загубил сърцето си. Беше влюбен.

Но винаги бе смятал, че да се влюбиш, означава да се препънеш, да паднеш, защото не си внимавал за камъните по пътя или пък не си забелязал края на пропастта. И беше прав. Чувстваше се така, сякаш се бе препънал в един от тези камъни и през глава се бе хвърлил в пропастта. Най-вероятно това щеше да съсипе книгата, способността му за обективна преценка и живота му.

Господи, искаше му се тя да се върне вкъщи.

Ето още един проблем, помисли си той. Беше във фермата само от три седмици и вече мислеше за нея като за свой дом. Беше с Аби само от три седмици и вече я мислеше за своя. А момчетата... Дилън стана и закрачи из стаята. Е, добре, беше луд по тях. Не беше направен от камък, нали?

Не би трябвало да има никакво значение. Беше положил невероятни усилия, за да подреди живота си така, както му харесваше. Единственият човек, пред когото носеше отговорност, беше той самият. Единственият човек, чиито изисквания трябваше да удовлетвори, беше той самият. Единственият човек, от чието одобрение се интересуваше, бе Дилън Кросби.

Може да не тънеше в пари, но изкарваше достатъчно. Ако утре пожелаеше да замине за три седмици за Южните морета, нямаше с кого да се съобразява. Егоист ли беше? Дилън сви рамене. И какво ако беше? Имаше право на това. Бе доил крави, докато отиде в колежа. Бе учил упорито и се бе утвърдил и професионално, и като личност. Годишите, когато бе работил като репортер, бяха сурови, но вече бяха зад гърба му. Семейният му живот не беше идилия, но той бе направил всичко, което бе по силите му. Сега беше свободен, без ангажименти, без солидни връзки. Сам си определяше задачите, сам си поставяше изисквания. Нямаше да обърне живота си с главата надолу, само защото харесваше фермата и бе обикнал две деца. Бе преминал през

един брак, Аби също. Би трябвало да бъдат разумни и да не слагат отново венчални халки.

Кога ли щеше да се върне вкъщи тя?

В мига, в който чу шума на приближаваща кола, той се спусна към прозореца. Ала пред къщата спря не очуканото комби на Аби, а металносива лимузина.

— О, свеж въздух. Провинциален въздух — Франк О'Хърли изскочи от колата, сякаш започваше първо действие, първа картина. — Прояснява ума. Пречиства душата. Всички да дишат дълбоко — той изпълни съвета си и направи гримаса. — Господи помилуй! Каква е тая миризма?

— На конски тор, предполагам — Мади застана до него и се озърна с любопитство. За нея нямаше значение дали се намира на някоя нийоркска улица, или в затътената провинция. — Мамо, чантата ми вътре ли остана?

— Ето я — Моли, стройна и красива, пое протегнатата ръка на шофьора, слезе от колата и засенчи очи. Слънцето причиняваше бръчки. Не че беше суетна, но като актриса трябваше да пази лицето си. — О — наполовина доволна, наполовина обърквана, тя се втренчи в къщата.

— Какво място. Не мога да си представя нашата Аби тук.

— Къде ли сгрешихме? — попита я Франк и си спечели лек удар по рамото от най-малката си дъщеря.

— Престани, татко. Аби е влюбена в това място.

Дилън застана на прага тъкмо когато Шантел О'Хърли слезе от колата. Мина му през ум, че Аби има същите дълги и стройни крака като Шантел. Холивудската звезда пое ръката на шофьора и му отправи усмивка, от която мъжете сигурно се разтапяха. — Благодаря, Доналд — гласът ѝ бе като дим и сякаш обвиваше слушателите ѝ в чувственост. — Отнеси багажа ни на верандата и това е всичко за днес.

— Толкова добре го правиш — прошепна Мади, щом шофьорът отвори багажника.

— Миличка, та аз съм родена за това — Шантел се разсмя и прегърна сестра си. В същия миг зърна Дилън. — Виж ти, кой бил тук.

— Трябва да е писателят — Мади му хвърли изпитателен преценяващ поглед. — Бъди любезна.

— Мади, не забравяй имиджа ми — Шантел плъзна огромните тъмни очила надолу по носа си и продължи да се взира в Дилън. — Любезността съвсем не се връзва с него.

Дилън се възползва от мълчанието на двете жени, за да огледа групата. Едната сестра бе облечена в широки панталони и огромно сако, чиито контрастиращи нюанси на зелено и синьо би трябвало да избождат очите. Наместо това шарките бяха ярки и весели като разрошената ѝ червеникаво руса коса. До нея бе олицетворението на хладния блясък — от дългата сребристо руса грива до върховете на високите обувки от крокодилска кожа. До тях бе застанала дребничка хубава жена около петдесетте и жилав мъж, който театрално ръкомахаше към обора.

Мади първа пристъпи напред.

— Здравейте, ние сме семейството на Аби.

Тя бързо изкачи стълбите с енергичната походка на роден оптимист. Сестра ѝ я последва с бавните съблазнителни движения на родена сирена.

— Дилън Кросби — Шантел протегна върховете на пръстите си. — Познаваме се.

— Госпожица О'Хърли — ако някога бе срещал жена, която да иска да забие нож в тялото му — и в същото време да знае точно къде да го насочи — това бе Шантел. Дилън се обърна към Мади.

— Вие сте писателят — тя стрелна с развеселен поглед сестра си. — Аби ни каза, че ще бъдете тук. Това са родителите ни.

— Франк и Моли О'Хърли — Франк сърдечно разтърси ръката на Дилън.

— Моли и Франк — с усмивка го поправи жена му.

Аби е наследила външността на майка си, помисли си Дилън.

— Винаги се притеснява за афишите — Франк целуна жена си по бузата, преди да се обърне отново към Дилън. — Къде е моето момиче?

— Аби трябваше да свърши някои задачи — Дилън вярваше на първото впечатление и дребничкият енергичен мъж със сърдечна усмивка и школуван глас му допадна веднага.

— Задачи — Франк прегърна жена си я притисна към себе си. — Типично за нашата Аби.

— И съвсем нетипично за всички останали от семейството. Здравейте — Моли не протегна ръка, но се усмихна на Дилън. — Вие трябва да сте писателят. Аби ни каза, че е решила да даде разрешение за публикуването на книгата.

— Да, така е — не бе необходимо тя да казва нищо повече, за да покаже неодобрението си. И въпреки това Дилън усети, че то е насочено по-скоро към проекта, отколкото към него самия. Не всеки умееше да изрази тъй ясно едно толкова недоловимо разграничение. — Не зная кога точно ще се върне Аби, но...

— Няма проблеми — Франк го тупна приятелски по рамото, мина покрай него и влезе в къщата. Стори го тъй непринудено, че на Дилън му трябваше известно време, докато осъзнае, че Франк не обърна никакво внимание на купчината багаж.

Мади грабна два сака и намигна на Дилън.

— Много е хитър, нали? Хайде, Шантел, като в доброто старо време.

Шантел изгледа преценяващо купчината, спря, сетне избра малка кожена торба.

— Взема пример от баща си — подхвърли Моли и хвана дръжката на голям куфар.

— Оставете на мен — рече Дилън, ала тя само се разсмя и понесе куфара.

— Мъкна багаж, откакто съм се изправила на краката си. Не се притеснявайте за мен, вземете останалите чанти, защото мога да ви уверя, че няма да се върнат за тях. Франк, направи кафе — извика тя, сетне пое нагоре по стълбите, без да се обръща назад.

Дилън сви рамене, взе останалите сакове и я последва. Очертаваше се интересен следобед.

Аби реши, че няма никакъв смисъл да се ядосва. Може да ѝ се струваше справедливо, може гневът да ѝ бе донесъл известно удовлетворение, но по този начин нямаше да постигне нищо. Дилън не ѝ вярваше. Ако искаше да бъде честна, трябваше да признае, че не му бе дала основания за това. Макар да не го бе лъгала, не беше и напълно честна. Дилън Кросби бе човек, който искаше голата неподправена истина.

Беше ѝ причинил болка. Съмненията и подигравката му я бяха обидили. Бе вярвала, че са започнали да се разбират. Бе се надявала, че са станали достатъчно близки, за да може той да я приеме такава каквата е.

Бе искала твърде много. Бедата бе, че копнееше за повече. Искаше той да ѝ се довери, макар тя самата да не бе в състояние да го стори. Искаше подкрепата му, макар да се боеше да предложи своята. И повече от всичко искаше любовта му, въпреки че не можеше да признае своите чувства към него.

Гневът ѝ бе донесъл само временно удовлетворение. Сега се чувстваше неспокойна и нещастна. Може би беше време да постави чувствата си на карта и да даде на Дилън това, което изглеждаше най-важно за него. Честност. Ако му кажеше всичко и той все пак я изоставеше, нямаше да има за какво да се упреква.

Когато Аби спря пред къщата, бе решила да каже на Дилън всичко — за грешките, за разкаянието, за компромисите. Без доверие, любов бе само още една празна дума. Щеше да остави живота си в ръцете му и да му се довери.

Щом отвори вратата, нервите ѝ се изопнаха. Трябваше да говори с него и то бързо, преди да е размислила и да се е отказала. Зърна го да идва откъм кухнята. Остана до вратата и се опита да събере решителност.

— Дилън — тя премести чантата в другата си ръка. — Трябва да поговорим.

— Права си — Дилън бе взел същото решение тази сутрин. — Но ще се наложи да отложим малко разговора.

— Не може. Аз... — с крайчеца на окото си Аби долови движение и се извърна към стълбите. Мади стоеше там боса, пъхнала ръце дълбоко в джобовете на широките си панталони. Усмихна се така, сякаш знаеше всички тайни на земята и бе готова да ги сподели с тях.

— Мади! — Аби се втурна към стълбите и се хвърли в прегръдките на сестра си. Двете се разсмяха и заговориха едновременно. Незнайно как в потока от думи успяха да си зададат и да отговорят на десетки въпроси.

— Вие двете винаги си застъпвате репликите — подхвърли Шантел от стълбите.

Дилън забеляза, че изглежда също толкова хладна и елегантна, както когато слезе от лимузината. Сетне е радостен вик затрополи по стълбите и се спусна към сестрите си.

— И двете сте тук — Аби прегърна сестрите си и ги притисна към себе си. Едната ухаеше свежо и леко, другата съблазнително и загадъчно. — Как успяхте?

— Аз се измъкнах от пиесата — през смях рече Мади. Едва когато го стори, разбра колко силно се е нуждаела от промяна. — Дубльорката ми е готова да ми издигне паметник.

— Миналата седмица заснехме последните сцени от филма — сви рамене Шантел. — Оставих изпълнителя на главната роля да страда неутешимо — тя отстъпи назад и обхвана лицето на Аби. Обърна я на едната страна, сетне на другата, присви очи — невероятно — промълви. — Никакъв грим. Ето затова те мразя.

Аби отново прегърна сестрите си.

— О, Господи, толкова се радвам, че сте тук.

В гласа ѝ се прокрадна едва доловима нотка на отчаяние. Ала това бе достатъчно. Шантел стрелна с поглед Дилън над главата на Аби. Очите ѝ бяха тъмносини и пронизваха като стрели.

Чувствителна към смяната на настроението, Мади долови напрежението. Според нея най-добрият начин да се справиш с него, бе като го заобиколиш.

— Мразя да използвам заучени фрази — непринудено рече тя, — но още нищо не си видяла. Ела в кухнята. Ще пийнеш ли кафе с нас, Дилън?

Тя го изгледа тъй приятелски, та мъжът се запита дали не си е въобразил посланието зад думите. Очите ѝ не бяха яркосини като на Шантел, нито пък тъмнозелени като на Аби. Бяха с топлия нюанс на отлежало бренди. Но отправяха предизвикателство. Осъзнал това, Дилън последва трите сестри в кухнята.

— Мамо. Татко — Аби смаяно се взря в родителите си, които се бяха настанили удобно до бара.

— Време беше да се прибереш вкъщи, момичето ми — Франк се завъртя на стола и се ухили. Разтвори ръце с широк подканящ жест, който винаги я бе трогвал. — Дай целувка.

— Какво правите тук? — тя прегърна родителите си и вдъхна познатите аромати. Ментови бонбони и „Шанел“. Баща ѝ не можеше

да изкара деня без ментови бонбони, а майка ѝ би се лишила от обувки, но не и от любимия си парфюм. — Тук няма театър в радиус от трийсет километра.

— Почивка — баща ѝ отново я целуна. — Избирахме между това място и Париж.

Моли изсумтя и отпи от кафето си.

— Къде са момчетата?

— На училище. Ще се върнат малко след три.

— Цял ден лепнати за книгите. — Франк поклати глава. — Та това е трагедия.

— Само не им го казвай — предупреди го Аби. — С радост ще се съгласят с теб.

— Какво е това? — Франк се пресегна и попи една сълза от ресниците ѝ.

— Аби има право да се вълнува — Мади приближи до печката да си налее още кафе. — Чуди се как ще изхрани още четирима души цели три дни. Аби, някаква хитрина ли има за този котлон? Не мога да го запала.

— Натисни копчето и тогава завърти. Наистина ли можете да останете? — тя погледна първо майка си, защото знаеше кой всъщност владее положението.

— Имаме почивка между два ангажимента — рече Моли и я потупа по рамото. — Така че ако можеш да ни настаниш, ще останем до края на седмицата.

— Разбира се, че мога да ви настаня — тя прегърна Моли отново. Все още ѝ бе трудно да повярва, че семейството ѝ е на едно място по едно и също време. — Иска ми се само и Трейс да беше тук.

— Това момче — процеди Франк. — Няма никакво чувство за отговорност, никакви амбиции. Не мога да си представя как отгледах толкова некадърен син.

— Това е загадка — сухо подхвърли Шантел.

— Той има талант — Франк удари с юмрук по бара. — Научих го на всичко, което знам. От десет години не е излизал на сцена.

— Казах ли ви, че Крис участва в коледната пиеса в училище? — Аби знаеше как да отвлича вниманието и да успокоява. — Играеше овца.

Франк изпъчи гърди.

— Е, човек все трябва да започне отнякъде.

— Добро попадение, Аби — прошепна Мади.

— Упражнявам се от години — тя видя, че Дилън стои малко настрана — наблюдава и поглъща информацията — нещо, което умееше да прави. Прииска ѝ се да може да прецени дали усмивката му изразява неподправено веселие, или презрение. — Кафе? — покани го тя.

Той само кимна.

— Дилън, момчето ми — Франк отново се изпъчи, спомнил си, че има публика. — Ела, седни тук. Нека ти разкажа за времето, когато играехме в Рейдио Сити.

Шантел не си даде труд да потисне стона си и Франк я изгледа гневно.

— Имай малко уважение.

— Франк, Дилън може да не се интересува от шоубизнес.

Франк изгледа жена си така, сякаш ѝ бяха пораснали рога.

— Няма жив човек, който да не се интересува от шоубизнес — той добави две лъжички захар към кафето си, поколеба се, сетне сипа и трета. — Освен това човекът е писател. Това означава, че обича историите.

— История е точно казано — Шантел шумно целуна баща си по бузата. — Пълна със самохвалство.

Франк вирна брадичка.

— Седни, Дилън. Не обръщай внимание на семейството. Успях да ги науча на танцовите стъпки, но не и на маниери.

Франк разказа историята си, прекъсван със забележки от трите си дъщери и от тихия смях на жена си. Дилън така и не разбра дали е истина, или измислица, но бе сигурен, че Франк О'Хърли вярва на всяка своя дума.

Аби се поуспокои. Дилън усети, как напрежението, което се излъчваше от нея при пристигането ѝ, постепенно се отцеди и изчезна. Тя сякаш се сля с чудноватата смесица от хора, които бяха нейното семейство. Макар да бе съвсем различна от тях, Аби се вместише като парченце от пъзел, което си е намерило мястото.

Допадаха му. Бяха шумни, говореха един през друг, подхвърляха си шеги. Всеки имаше навика да привлече прожектора и да остане за момент в осветения кръг, преди да го насочи към друг. Историите им

бяха преувеличени и драматични. И все пак, макар и абсурдни, се придържаха към истината. Дилън инстинктивно започна да си води бележки наум. За всеки от семейство О'Хърли можеше да се напише страхотна книга, както и за всички заедно.

Не е в моя стил, напомни си Дилън. Не беше в негов стил, разбира се. Но той продължаваше да си прави изводи.

Когато момчетата се върнаха вкъщи, настъпи пълен хаос. Обикновен наблюдател би помислил, че всички от семейство О'Хърли се състезават за вниманието на новите зрители. Дилън видя нещо много повече: безмерната им любов един към друг. Бен и Крис бяха част от Аби и следователно, част от самите тях. Имаше прегръдки, възклицания, шегички и подаръци. Някои деца щяха да бъдат смазани от внезапното внимание. Дилън забеляза, че Бен и Крис просто го поглъщаха, сякаш бе нещо, което им се падаше по право. От дочутото Дилън бе сигурен, че момчетата не виждат често баба си, дядо си и лелите, но не долови у децата никаква стеснителност. В един момент Крис се настани в скута на Дилън, сякаш това беше обичайното му място и започна да бомбардира дядо си с истории от училище. Дилън несъзнателно прегърна момчето през кръста, за да не падне. Седяха така близо час, огънят пукаше в камината, носеше се аромат на кафе, гласовете отекваха в уютната кухня.

В мига, в който Аби се залови да приготвя вечерята. Франк скочи на крака. Хвана за ръце внуците си и поиска да го заведат горе и да му покажат най-хубавите си играчки.

Мади ги проследи с поглед и поклати глава.

— Бърз е както винаги.

— Хубавото при баща ти е, че не смята готвенето за женска работа, както не смята и смяната на гума за мъжка работа — Моли се облегна назад и се усмихна. — За него и двете са работа и ги избягва на всяка цена. Какво да ти помогна, мила?

— Нищо. Боя се, че вечерята ще бъде непретенциозна.

— Руло Стефани.

Шантел приближи и седна на стола. Полата се надипли около краката ѝ.

— Предполагам, ще искаш да обеля картофите или нещо такова.

Аби сведе поглед към изящните ръце на сестра си и безупречния ѝ маникюр. Носеше прекрасен пръстен с диаманти и сапфири на едната ръка и фин златен часовник с кехлибарен циферблат около китката си. Аби се усмихна, извади торба с картофи от килера и ги сложи на плота.

— Петнайсетина ще стигнат.

Шантел с въздишка взе ножа за белене.

— Май трябва да се науча да си държа устата затворена. Приемаш всичко буквално.

Макар да му бе забавно да наблюдава как една от холивудските принцеси бели картофи, Дилън стана.

— Ще нахраня животните.

— Но момчетата...

— Извънредни обстоятелства — Дилън грабна сакото си от закачалката.

— Ще ти помогна — Мади стана и го последва. — Предпочитам да си поиграя с конете, отколкото да беля картофи — щом хладният въздух я блъсна в лицето, тя отметна глава. — Надявам се, можеш да се оправяш в обора. Аз не мога.

— Ще се справя.

Зигмунд излезе иззад къщата и скочи към Мади, изплезил език. Тя го избегна с ловкостта на жена, свикнала с оживените градски улици. Наведе се и енергично разроши козината му.

— Не зная какво да мисля за теб, Дилън — все още наведена над кучето, тя извърна глава и вдигна поглед към мъжа. — Почти бях решила, че не те харесвам, преди да те видя с момчетата. Смятам, че децата най-добре преценяват хората, а момчетата те харесват — тъй като той не каза нищо, тя се изправи и го погледна право в очите. — Дойдох да видя Аби най-вече заради теб.

Дилън реши, че животните могат да почакаат и извади цигара.

— Не те разбирам.

— Когато преди около седмица говорих с Аби, тя ми се стори разстроена. Аби трудно се разстройва — Мади пъхна ръце в джобовете си, но не отмести поглед от Дилън. — Тя преживя много. Невинаги съм била до нея. Шантел също. Не беше възможно да ѝ осигурим подкрепа, когато най-много се нуждаеше от нея. Ето защо сме тук сега.

Дилън дръпна от цигарата и издуха дима.

— Струва ми се, че Аби може да се грижи за себе си.

— Разбира се — тя прокара пръсти през косата си, ала вятърът отново я разроши. — Погледни това място. Тя го обича и независимо дали ти е казала, или не, всичко е направила сама. Всичко. Нямам представа какво ти е казала, или може да ти каже за Чък Рокуел, но всичко тук е на Аби.

— Ти не си го харесвала.

— Колкото и да е необичайно за актриса, аз трудно скривам чувствата си. Не, не го харесвах и бих признала това пред твърде малко хора. Но моите чувства са си мои, Аби си има нейни. Няма обаче да позволя отново да получи плесница — Мади се усмихна, ала тонът ѝ остана твърд. — Работата е там, че смятах да застана между теб и Аби е вдигнати юмруци. Смятам, че няма да се наложи.

— Ти изобщо не ме познаваш.

— Мисля, че Аби те познава — отвърна младата жена. — Щом тя държи на теб, значи има причина. Смятам, че това е достатъчно — тя го хвана под ръка тъй непринудено, сякаш се познаваха от години. — Хайде да нахраним конете.

По време на вечерята всички бърбеха безспир. Ястието може да беше обикновено, ала се изяде до последния залък. Когато дойде време да се измият чиниите. Франк избяга с банджото си. Тъй като забавляваше децата, Аби не каза нищо и сама се зае със задачата. Достатъчна награда бе да чуе гласа на баща си сред звъна на порцелана и сребърните прибори.

— Остави на мен.

— Мамо, ти си на почивка.

— Знаеш ли кога за последен път съм мила съдове? — Моли подреждаше чиниите бързо и сръчно с опита на бивша сервитьорка — Господи, дори не си спомням. Навремето смятах, че е много успокояващо.

Мади сбърчи носле и грабна няколко чаши.

— Искане ми се да дойдеш в моя апартамент и да си починеш. Хайде, Шантел, вземи подноса.

— Аз белих картофи — тя критично огледа ръцете си. — Нищо няма да сложа в миялната, освен ако не ми дадеш хирургически

ръкавици.

— Суета — подхвърли Аби и подреди още съдове в миялната. — Винаги си толкова суетна.

— Суета е само ако нямаш право да си суетна — Шантел се усмихна и стана. — Ще отида да помогна на татко.

Дилън също се включи в разтребването на масата.

— Смятам, че за днес си свършила достатъчно домакинска работа — рече той на Аби. — Защо не отидеш да седнеш при баща си?

Един поглед бе достатъчен, за да ѝ напомни за острите думи, които ѝ бе казал тази сутрин. Тъй като не искаше да предизвиква скандал пред цялото семейство, Аби отстъпи.

— Изглежда държиш всичко под контрол.

Три гласа запяха в пълна хармония в дневната.

— Франк ще бъде на седмото небе — подхвърли Моли. — Момичетата му пеят отново с него. Върви, Мади, почти свършихме.

Мади не чака да я подканят отново и се измъкна от кухнята, за да отиде под светлината на прожектора. След секунди към гласовете се присъедини още един. Франк наложи ритъма с банджото и премина към следващия номер. Моли започна да си тананика, докато почистваше плота.

— Сигурно съм сантиментална, но душата ми пее, като ги слушам.

— Имате прекрасно семейство, госпожо О'Хърли.

— О, Господи, не ме наричай така. Напомняш ми, че съм прекалено стара, за да пътувам из страната и да се гримирам. Моли, простичко обикновено Моли.

Дилън затвори вратичката на миялната и се взря в жената. Тя беше хубава, с нежни изящни черти и пълни чувствени устни. Бръчките нямаха никакво значение, абсолютно никакво значение.

— Бих казал необикновена Моли.

Тя бурно се разсмя.

— Ти си умен мъж и знаеш да си служиш с думите. Четох във влака последната ти книга, онази за актрисата. — Моли остави кърпата до умивалника.

Дилън мълчаливо зачака. Сигурен бе, че ще последва още нещо, макар да не бе уверен, че ще бъде комплимент.

— Ти си суров човек. Виждаш неща, които е по-добре да бъдат оставени на мира. Но си честен — когато се извърна да го погледне отново, той забеляза, че очите ѝ са като тези на Аби — дълбоки и уязвими. — Бъди честен с момичето ми, Дилън. Само това искам. Тя е силна. Понякога дори се плаша от силата ѝ. Когато е наранена, тя не моли за помощ, а сама превързва раните си. Не искам повече да ѝ се налага да прави превръзки.

— Не съм дошъл тук, за да я нараня.

— Но накрая може неволно да я нараниш — Моли въздъхна. Децата ѝ бяха пораснали. Предприемаха самостоятелни стъпки вече години наред. — Можеш ли да пееш? — внезапно попита тя.

Дилън я погледна объркан, сетне се разсмя.

— Не.

— Значи е време да се научиш. — Хвана го за ръка и го заведе при останалите.

Минаваше полунощ, когато къщата най-последно утихна. Аби си помисли, че Мади и Шантел сигурно още си говорят и се смеят в стаята си. Родителите ѝ щяха да спят удобно в непознатото легло, както им се бе случвало години наред. Тя беше неспокойна, твърде неспокойна, да заспи, твърде неспокойна, за да се присъедини към сестрите си. Наместо това навлече палтото си върху халата и се отправи към обора. Жребчето, което толкова я бе зарадвало, спеше, сгушено в сеното, а майка му го пазеше. Гладис беше будна, може би твърде скоро щеше да ражда и не можеше да спи. Аби я погали с надеждата да успокои и себе си, и кобилата.

— Имаш нужда от сън.

Пръстите ѝ се вкопчиха в гривата на кобилата, сетне бавно се отпуснаха и Аби се обърна към Дилън.

— Не те чух да влизаш. Мислех, че всички са в леглото.

— Ти би трябвало да си в леглото. Изглеждаш уморена — той пристъпи към нея, но се страхуваше да приближи достатъчно, за да я докосне. — Видях те да излизаш. Стоях до прозореца.

— Реших да нагледам Гладис — Аби притисна буза към челото на кобилата. Сутрешният спор ѝ се струваше толкова далечен. Сякаш бяха минали години откакто бе лежала до мъжа и бе усещала

нарастващата възбуда. — Тъй като семейството ми е тук, ще бъде трудно да работим заедно през следващите няколко дни.

— Имам достатъчно работа, която трябва да свърша сам. Аби... — желаше я, искаше да я притисне в прегръдките си и да се престори, че нещата са толкова прости като да седиш в дневната и да пееш. Искаше да ѝ предложи безрезервната подкрепа, каквато ѝ предлагаше семейството ѝ, ала между тях сякаш имаше стена. — Искам да поговорим за тази сутрин.

Знаеше, че този разговор предстои. За момент продължи да гали Гладис.

— Добре. Искаш ли да влезем в къщата.

— Не — хвана я за раменете, когато тя се обърна. Хвана я, преди да си даде възможност да си спомни, че трябва да запази определено разстояние. — Искам да си сама. По дяволите, Аби, искам някои отговори. Подлудяваш ме.

— Иска ми се да можех да ти дам отговорите, които искаш — тя пое дълбоко въздух и сложи ръце върху неговите. — Дилън, докато се връщах към къщи, реших да ти кажа всичко, да бъда напълно откровена с теб. Може да не ти дам отговорите, които искаш, но ще ти се доверя и ще ти кажа истината.

Това бе всичко, което искаше от нея, или поне така си казваше. Взря се в очите ѝ на мъждивата светлина на лампата.

— Защо?

Можеше да избегне отговора, а може би дори трябваше да го избегне, но честността все трябваше да започне отнякъде.

— Защото съм влюбена в теб.

Той не отстъпи назад, ала ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и сетне се отдръпнаха. Аби усети лека болка.

— Казах ти, че отговорът може да не е такъв, какъвто искаш.

— Почакай. Почакай — повтори той, когато младата жена се извърна настрана. Въпреки собствения си шок, бе зърнал болката в очите ѝ. — Не може да очакваш да ми кажеш такова нещо и аз да не съм поне малко изумен — когато Аби се обърна, той не посегна към нея, защото го бе уплашила до смърт. — Не зная какво да ти кажа.

— Не е необходимо да казваш нищо — гласът ѝ бе спокоен и тих, а очите ѝ весело проблясваха. — Аз нося отговорност за собствените си чувства, Дилън. Научих това много отдавна. Отговорих на въпроса

ти честно, защото реших, че избягването му, както и избягването на останалите ти въпроси само ще ме хвърли в яма, от която никога няма да мога да се измъкна. За тази сутрин...

— Тази сутрин да върви по дяволите — той обхвана лицето ѝ и се втренчи в нея, сякаш я виждаше за първи път. — Не зная какво да правя с теб. По дяволите, не зная какво да направя за теб.

Щеше да бъде толкова лесно да пристъпи напред и да се сгуши в обятията му. Да помоли да я прегърне. Знаеше, че няма да ѝ откаже. Аби поклати глава и не помръдна.

— Не мога да ти помогна за разрешаването на този проблем.

Тя беше по-близо, но той дори не осъзнаваше, че сам е скъсил разстоянието.

— Не искам да се обвързвам. Имах един брак, който се провали. Имам кариера, която ми налага да бъда егоист.

— Не те моля да се обвързваш, Дилън. Не те моля за нищо.

— Точно това е проблемът, по дяволите. Ако беше помолила, можех да ти кажа, че е невъзможно — или поне се надяваше да е така. — Ако беше помолила, можех да ти дам две дузини причини защо нищо няма да излезе — тя го гледаше спокойно. Той я наруга, наруга и себе си, сетне я привлече в обятията си. — Желая те. Изглежда нищо не мога да направя срещу това.

— Не е необходимо да правиш нищо.

— Млъкни — прошепна той и впи устни в нейните. Сякаш този ден никога не бе съществувал. Топлината, страстта, огънят бяха толкова силни, колкото и преди. Тя се отпусна в обятията му, сякаш бе предугадила желанието му. Устните ѝ жадно откликнаха. На мъждивата светлина в обора, той видя как ресниците ѝ трепнаха и се спуснаха, докато целувките ставаха все по-страстни. Миризмата на животни, сено и кожа беше силна, но когато жената обви ръце около кръста му, той вдъхваше само свежото ухание на сапун от кожата ѝ.

— Не искам да говоря — той плъзна устни по бузата ѝ. — Не искам и да мисля.

— Не — Аби сплете пръсти с неговите. — Не тази вечер. Ще ти дам всички отговори, Дилън. Обещавам.

Той кимна, ала се зачуди дали вече не му ги беше дала.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Настъпи истинска лудница, когато Гладис започна да ражда. Аби правеше сутрешната си проверка, баща ѝ крачеше до нея. Земята отново бе замръзнала и едва започваше да показва признаци на нов живот. Обувките на Франк потропваха по пътеката в обичайния си жизнерадостен ритъм. На Аби никога не ѝ омръзваше да слуша историите за живота му като пътуващ актьор. Макар да бе прекарала с него повече от половината си живот, Аби съумяваше да забрави реалността и да си внуши, че всичко е блясък, вълнение и премиери.

— Казвам ти, Аби, чудесно е да се живее така. Град след град, селище след селище. Какъв прекрасен начин да обиколиш света.

Той никога не споменаваше за неугледните заведения, пълните с дим и мирис на алкохол помещения, нито пък за напълно безразличните зрители. В света на Франк О'Хърли нямаше такива неща. Аби му бе благодарна за това.

— Вегас, какъв град. Неоновы реклами, звън на игрални автомати. Хората танцуват, облечени в елегантни дрехи в осем часа сутринта. О, какво ли не бих дал да играя отново във Вегас.

— Ще играеш, татко — може би не в най-първокласния театър, може би името му няма да бъде изписано с — огромни букви на афиша, но той щеше да играе отново във Вегас. Както щеше да играе и в десетки други градове. Човек като Франк О'Хърли не можеше да спре да играе, както не можеше да спре да диша. „В кръвта е“ — често ѝ бе казал той и бе прав. Защото кръвта на О'Хърли кипеше и Франк бе станал преди осем часа и вървеше през двора с дъщеря си, като всъщност смяташе, че дори дванайсет на обяд не е приличен час за ставане. Това караше Аби да го обича още повече.

— Това място — той спря, но внимаваше да не поема дълбоко въздух. — Доволна си, предполагам. Трябва да си се метнала на баба си. Никога нямаше да напусне онази ферма в Ирландия — Франк потъна за миг в спомените, които бяха по-скоро мечти. — Щастлива ли си, Аби?

Тя размисли над въпроса, защото чувстваше, че отговорът е много важен. Фермата ѝ носеше удовлетворение. Децата... Аби се усмихна, спомнила си оплакванията им, че ги изпраща на училище, когато е много по-вълнуващо да останат вкъщи. Децата ѝ даваха корените, гордостта и любовта, които не бе в състояние да опише. И Дилън. Той ѝ бе донесъл страст, огън и спокойствие в същото време. Дилън бе допълнил това, което липсваше в живота ѝ. Макар да знаеше, че е само временно, струваше ѝ се достатъчно.

— Отдавна не съм била по-щастлива — беше вярно. — Доволна съм от всичко направено тук. За мен то е много важно.

За Франк бе непонятно как някой може да бъде щастлив, закотвен на едно място. Но той винаги бе искал децата му да получат това, което желаят най-много. Нямаше значение какво е то, щом го имаха.

— Този писател... — това бе непозната земя и той опипа почвата. — Е, Аби, човек трябва да е сляп, та да не види как гледаш писателя.

— Влюбена съм в него — странно колко лесно бе да изрече думите сега, когато не бяха белязани от сянка на съжаление или страх.

— Разбирам — той тихо подсвирна. — Трябва ли да поговоря с него?

За момент тя остана като вцепенена. После избухна в смях.

— О, не, татко, не. Не е необходимо да говориш с него — Аби спря и целуна баща си по гладко избръснатата буза. — Обичам те.

— Така и трябва — той я ощипа по брадичката. — Сега мога да призная, че с майка ти се тревожихме за теб, задето живееш сама тук и за всичко разчиташ единствено на себе си. — Той се усмихна и подръпна косата ѝ. — Всъщност майка ти твърдеше, че няма никаква причина за тревога, но аз въпреки това се тревожих.

— Наистина няма причина за тревога. С момчетата живеем добре. Точно както бихме искали.

— Лесно е да се каже, но един баща смята, че да се тревожи за дъщерите си е сериозна работа. Шантел... е, тя ми създаде доста тревоги като беше по-малка, така че предполагам, сега сме превъзмогнали този етап. А Мади може да се справи с приказки с всяко нещо под слънцето.

— Също като баща си.

— Също като баща си — ухили се мъжът. — Но ти беше различна. Не съм имал никакви проблеми с теб като дете, а после... — той замълча. Не беше честно, нито редно да ѝ каже за часовете, които бе прекарал в агония, премисляйки какво бе преживяла. Макар да бе състрадателен човек, той не скърбеше за зет си. Молеше се единствено дъщеря му да намери душевно спокойствие. — Но сега като знам, че ще имаш мъж до себе си, добър стабилен мъж, ако съм преценил правилно, ще бъда спокоен.

Ранният утринен вятър прошепна в косата ѝ. Беше топъл, почти целебен. Какво значение имаха няколко седмици.

— Дилън няма да остане тук, татко.

— Но ти току-що каза...

— Зная какво казах — тя ритна малко камъче от пътечката и си пожела да можеше да се отърве също той лесно и от други пречки. — Той няма да остане, татко. Този живот не е за него. А аз не мога да замина, защото това е животът, който искам за себе си.

— Никога не съм чувал такива глупости.

Тя отвори вратата на обора и макар Франк да не възнамеряваше да влиза, видя се принуден да последва дъщеря си. Той бе водил семейството си през цялата страна. Нима не бе способен да отведе своята Аби там, където тя вече искаше да отиде?

— Влюбените хора правят някои корекции, не жертви — Аби знаеше, че баща ѝ не вярва в жертвите. — Компромиси и други такива неща, Аби. Нямахме такова нещо с другия... — той не можа да изрече името на покойния ѝ съпруг. Гърлото му просто се стегна. — Защото трябва да се направи компромис. Ако само единият се нагажда, все едно да разтегляш гумен пръстен. Или ще отхвъркне, или ще се скъса.

Тя се вгледа изпитателно в него. Той не беше красив мъж, но бе интригуващ, със стройно тяло и одушевено лице. Често играеше клоун, защото смяташе, че е създаден да носи смях. Но не беше глупак.

— Ти си много мъдър, татко — Аби го целуна отново и си спомни всички пъти, когато той се бе озовавал до нея, щом тя се спънеше. — Дилън не е като Чък. И започвам да осъзнавам, че аз не съм като жената, омъжила се за онзи безотговорен човек.

— Какво изпитва този мъж към теб?

— Не зная — тя запали лампите. — Предполагам, не искам да зная, защото това може да усложни ситуацията. Не се тревожи — Аби сложи ръце на раменете му. — Казах ти, че съм щастлива тук. Не търся мъж, който да се грижи за мен, татко. Това вече съм го правила преди.

— И той не се справи.

Аби се разсмя и пак го целуна. Когато Франк О'Хърли се ядосаше, това бе забележително представление.

— Той не съумя да се грижи за мен, а аз просто не можах да се грижа за него. Знаеш много добре, че бракът не е за това. Съпрузите са екип, както вие двамата с мама.

— Двете момчета имат нужда от мъж около себе си.

— Зная — непрекъснато я измъчваше чувство на вина за това. — Не мога да им дам всичко.

Той замълча, защото усети в гласа ѝ лекото разкаяние, очевидната вина. Хвана ръцете ѝ и ги стисна.

— Възпитала си ги прекрасно. Всеки, който твърди обратното, ще си има работа с Франк О'Хърли.

Аби се разсмя, спомнила си няколко улични скандала. Той може да беше дребен, но умееше да се бие.

— Защо вместо това не ми помогнеш да нахраня конете?

Той се отдръпна леко, застанал нащрек.

— Не съм сигурен, че ще мога, Аби, аз съм градско момче.

— Хайде, ела, ще видиш жребчето.

Тя се насочи към първото отделение, когато инстинктът я накара да отиде до това на Гладис. Бързо отвори вратата и се натъкна на раждащата кобила.

— Какво има? Какво става? — баща ѝ буквално подскочаше зад нея. — Болна ли е? Заразно ли е?

Аби се разсмя, докато оглеждаше кобилата.

— Да имаш бебета не е заразна болест, татко. Иди в кухнята, намери в указателя телефонния номер на ветеринаря и му се обади.

Франк изстреля серия от ирландски и американски ругатни.

— Трябва ли ти вода? Гореща вода?

— Просто се обади на ветеринаря, татко. И не се тревожи. Вече съм опитна в тези работи.

Той забърза навън и не се върна. Аби и не очакваше. Бе изпратил Дилън, а за изненада на Аби и Шантел надникна зад него.

— Да се подготвим ли да припадаме?

— След малко. Татко обади ли се на ветеринаря?

— Аз се обадох — Дилън застана до нея. — Франк се втурна в кухнята да иска вряла вода. Мисля, че майка ти го успокоява. Как е Гладис?

— Добре — Аби вдигна поглед към сестра си. Шантел бе хладна и елегантна както винаги, облечена в широк панталон и копринена блуза. — Рано си станала.

Шантел само сви рамене, без да си дава труда да обяснява, че когато животът ти се върти около телефонни обаждания в шест часа сутринта, развиваш навика да ставаш рано.

— Не можеш да пропусна най-интересната част — обзета от състрадание към кобилата, тя приклепна. — Мога ли да направя нещо?

— Почти е готово — обяви Аби.

И двамата с Дилън изродиха второто жребче, помагайки си един на друг. Шантел присви очи. Може пък да беше сгрешила в преценката си за него, помисли си тя. Но не бе свикнала да греши в преценките си за мъжете.

— Какво става?

С разрошена от съня коса, облечена в гащеризон, в който се губеше, Мади пристъпи в обора.

— Трябва да донесе съобщение на фронта. Ветеринарят изглежда е отишъл на адрес. От службата му се опитват да се свържат с него, но вероятно ще отнеме време — тя се прозя широко. — Татко сложи тенджери с вода на всички котлони. Ако ветеринарят не се появи скоро, заплаши, че ще повика бърза помощ. Не можеш дори до чаша кафе да се добереш в кухнята.

— Готови сме да изплетем четири малки розови терличета — рече Шантел и се изправи.

— Само погледни — Мади сънено се взря в жребчето. — Ей, чакайте, никой да не мърда. Ще отида да си взема фотоапарата. В курса по танци няма да повярват — тя се втурна навън.

— Е, след като интересната част свърши, мисля да се върна в къщата и да накарам татко да изхвърли част от тенджерите с вряла вода. Умирам за кафе — Шантел излезе, оставяйки след себе си изкусителния аромат на парфюма си.

— Семейството ти е невероятно — прошепна Дилън.

— Да. — Аби изтри потта от челото си. — Зная.

Когато Мади предложи да поездят, Аби пренареди задачите си за деня и оседла Джуд. Дилън работеше, а родителите ѝ не проявиха интерес, така че щяха да бъдат само трите, както често се бе случвало в миналото. Загледа се как Мади уверено нагласява стремето и се обърна към Шантел.

— Имаш ли нужда от помощ?

— О, смятам, че ще се справя — Шантел пристегна ремъците на малката кобила.

— Мисля, че никога не си яздила — Аби внимателно провери седлото. — Но Матилда е кротка.

Шантел оправи яката на блузата си.

— Ние само ще повървим.

Щом излязоха навън, Мади се метна на седлото с пъргавината на опитна ездачка. Шантел се поколеба, засуети се и най-сетне успя да яхне кобилата. Аби реши да язди близо до сестра си.

— Можем да тръгнем по този път. Върви покрай източната страна на имението, където след няколко седмици ще засеем овес.

— Ще засеете овес? — кобилата на Шантел стоеше неподвижно, докато младата жена лениво се оглеждаше. — Колко провинциално.

Мади се засмя.

— Хайде, госпожице Холивуд, нека да поездим.

Шантел се понамести върху седлото.

— Не, госпожице Нью Йорк, нека се надбягваме.

Аби зяпна, когато Шантел пришпори с пети кобилата и се втурна напред. Мади започна да крещи предупредително, сетне осъзна, че не е необходимо. Шантел се смееше и яздеше прекрасно.

— Винаги пълна с изненади — подхвърли Мади.

Аби пришпори Джуд.

— Какво чакаме?

В продължение на километър тя препуска волно, с лекота спазвайки ритъма на Мади. Врълетяха я спомени от детството. Шантел и тогава беше водачката. Въпреки бъркотията от разписания на влакове, автобуси и еднокдневни ангажименти, трите се караха и

играеха като всички останали деца. Бяха заедно още отпреди раждането си. Нищо не бе в състояние да промени това.

Спряха, засмени и задъхани, на върха на хълма, където ги чакаше Шантел.

— Къде си се научила да яздиш така? — попита Мади.

Шантел изпъчи гърди.

— Миличка, като гълташ витамини и тичаш по петнайсет километра на ден, това не означава, че си единствената О'Хърли със спортни възможности — Мади изсумтя и тя се ухили. Холивудската актриса изчезна и Шантел се превърна в обикновена жена, която се забавлява от шегата. — Тъкмо приключихме снимките за уестърн, Уайоминг около хиляда осемстотин и седемдесета — тя отметна глава и извъртя очи. — Кълна се, прекарах на седлото повече време, отколкото който и да е конекрадец. Бедрата ми отслабнаха с два сантиметра.

Аби дръпна юздите на Джуд, който отстъпваше настрана.

— Не всичко е бляскави премиери и обеда в „Ма Мезон“, нали?

— Не — тя сви рамене. — Но човек прави това, в което е най-добър. Нали и с вас е така?

Аби огледа земята, която толкова упорито се бе борила да задържи.

— Да отглеждам децата си и да сея овес. Да, мисля, че това правя най-добре.

— Не мога да кажа, че ти завиждам, но ти се възхищавам.

Трите подкара конете ходом. Шантел бе в средата, Аби отляво и Мади отдясно. Както бяха свикнали да излизат на сцената.

Мади подръпна юздите, за да изравни коня с тези на сестрите си.

— Спомняте ли си, когато играехме в онова малко заведение точно извън Мемфис?

— Където всички клиенти пиеха чист бърбън и изглеждаха така, сякаш могат да сдъвчат сурово месо? — Аби отметна глава и се загледа в небето. — Господи, трудно е да се повярва, че сме преживели това.

— Да сме го преживели? — повтори Шантел и потърка нокти във велуреното си яке. — Миличка, та ние имахме невероятен успех.

— Да, онази нощ бяха счупени шест бутилки, доколкото си спомням.

Мади се разсмя при спомена.

— На премиера винаги си представям, че излизам да играя в заведението „При Мици“ в Мемфис. Казвам си, че каквото и да се случи, не може да е чак толкова лошо.

— Какво ще правиш, като се върнеш? — попита Аби. — Наистина ли напускаш „Парка на Сузана“? Изглежда ще се играе дълго на Бродуей.

— Повече от година все едни и същи танци, едни и същи реплики — Мади дръпна юздите на коня, щом животното прояви интерес към храстите отстрани на пътя. — Искях нещо ново и както се оказа, една пиеса е в процес на работа. Ако намерят продуцент, ще започнем репетиции след няколко месеца. Аз съм стриптийзьорка.

— Какво? — попитаха в един глас Аби и Шантел.

— Стриптийзьорка. Събличам се. Образът е великолепен, жена със свободен дух и морал, която среща мъжа на своите мечти и се преструва на библиотекарка. И не, няма да разголям целия си талант на сцената. Искаме да привлечем и семейства сред публиката.

— А ти, Шантел? Ще си починеш ли? — попита Аби.

— Кой може да издържи това? След десет дни започват снимките на една минисерия. Чели ли сте „Непознати“?

— Господи, да, чудесна е. Мислех... — Мади изведнъж млъкна и се ококори. — Ще играеш Хейли. О, Шантел, каква чудесна роля. Аби, ти чела ли си книгата?

— Не, вече не ми остава много време да чета — рече простичко, без злоба.

— Говори се за тази...

— Мади — Шантел я прекъсна, докато минаваха под голям клонест бряст. — Не ѝ разказвай цялата книга. След няколко месеца ще можеш да гледаш филма, удобно разположена пред телевизора.

Вече не ѝ се струваше необичайно да се сгуши на канапето в дневната и да гледа сестра си на екрана на телевизора.

— Мислех си, че няма да се снимаш повече в телевизията — подхвърли Аби.

— И аз така мислех, но сценарият е толкова добър. Пък и би било интересно да се върна — тя рядко признаваше, че обича предизвикателствата. Толкова трудно бе изградила образа на хладна и недостъпна жена. — Не съм работила за телевизията откакто заснех

рекламите за шампоана за чувствителна кожа и вълшебната паста за зъби.

Вече се бяха отдалечили доста от къщата и Аби изглеждаше спокойна. Мади и Шантел се спогледаха. За съгласието не бяха нужни думи.

— Ами ти, Аби? — Шантел дръпна юздите и отстъпи встрани, поставяйки Аби в центъра. — Каква е историята за теб и Дилън Кросби?

— Историята е това, което Дилън е дошъл да напише — отвърна Аби. — Аз трябва да му я разкажа, или поне части от нея.

— Това, което изпитваш към него, улеснява ли нещата?

Аби се замисли над въпроса на Мади. Не бе необходимо да казва на сестрите си, че е влюбена. Те го чувстваха почти толкова силно, колкото и тя.

— В известен смисъл. Възнамерявах да... Е, смятах да реконструирам фактите. Това не се харесва на Дилън, защото само като ме погледне, разбира дали съм откровена с него. Така че трябва да му кажа истината.

Шантел усети, че я обзема гняв.

— Каза ли му каква кучка е Джанис Рокуел? Как се отнасяше с теб и момчетата след смъртта на Чък?

— Това няма никаква връзка.

— Аз пък бих искала да го прочета черно на бяло — обади се Мади. — Това, което направи тя, беше престъпление.

— Това, което направи тя, си беше съвсем законно — поправи я Аби. — Само защото не беше редно, не означава, че е било незаконно. Както и да е, стана по-добре, че се магнах от пътя ѝ. Влязох във форма.

— Мисля, че той трябва да знае всичко — настоя Шантел. — Всички подробности, всички гледни точки. Богатата майка на автомобилния състезател оставя вдовицата и децата на произвола на съдбата.

— О, Шантел, не беше чак толкова лошо. Не сме били без пукната пара.

— Точно толкова лошо беше — поправи я сестра ѝ. — Аби, ако имаш намерение да му се довериш, трябва да му кажеш абсолютно всичко.

— Права е — Мади замълча за момент. Слънцето грееше приятно, долавяше се мирисът на свежата трева, но тя усещаше, че сестра ѝ се измъчва. — Мислех, че цялата идея е грешка, но след като ще бъде изпълнена, трябва да бъде изпълнена както трябва. Виж какво, зная, че има много неща, които не си ни казала. Не си длъжна да го сториш. Но не мислиш ли, че ще се почувстваш по-добре, по-свободна, ако накрая излееш всичко?

— Не мисля за себе си. Свикнала съм да живея с това. Мисля за децата.

— Смяташ ли, че те не знаят? — тихо попита Шантел.

— Не — тя сведе поглед към ръцете си, изричайки това, което бе избягвала от дълго време. — Те знаят, не подробностите, но усещат настроението. А рано или късно ще научат и това, което не знаят. Просто искам Дилън да го напише с достатъчно състрадание, така че като пораснат, да могат да приемат всичко.

— А той изпитва ли съчувствие? — попита Шантел.

— Да — усмихна се Аби и отново се отпусна.

— А какви са чувствата му към теб? — продължи Шантел.

— Държи на мен — по негласно споразумение те обърнаха конете и поеха към къщата. — И не само на мен, и на децата. Но това няма да има значение, щом ангажиментът му приключи. Той ще си отиде.

— Тогава трябва да го накараш да остане.

Аби се усмихна на Мади.

— Ти си взела целия оптимизъм. Шантел — цялото коварство.

— Много благодаря — Шантел подкара коня по-бързо.

— Мади просто може да вярва силно, че някои неща ще се случат. Ти ги предизвикваш да се случат. Аз само размесвам картите, които са ми били раздадени, докато получа най-хубавата възможна ръка. Не мога да накарам Дилън да остане, защото ако той ме помоли, не съм в състояние да тръгна след него. Вече не съм импулсивното осемнайсетгодишно момиче. Имам две деца.

Шантел изложи лице на вятъра. Завладя я усещане за пълна свобода, каквото не можеше често да си позволи.

— На първо място, не виждам защо трябва да го караш да остане. Някои жени придават твърде голямо значение на мъжа, който

трябва да запълни живота им. Хубаво е сами да си го запълнят, тогава мъжът може да се окаже приятна добавка.

— Говориш като жена, която разбива мъжките сърца — отбеляза Мади.

— Аз не разбивам сърца — усмихна се бавно Шантел. — Само оставям по някоя и друга синина.

— Както и да е — продължи Мади, — само защото двете е теб не сме готови за семеен живот, това не означава, че Аби няма право да мие мръсни чинии и някой да ѝ изхвърля боклука.

— Интересно определение за сериозна връзка — промърмори Аби. — Като единствената от нас, която някога е била омъжена, се чувствам упълномощена да заявя, че в съпругеските отношения има нещо много повече.

— Почакай, Аби — Шантел разтревожено дръпна юздите и забави кобилата. — Кой говори за брак? Не казвам, че не трябва да прекарваш добре с него, да се наслаждаваш на връзката ви, но не може сериозно да смяташ да наденеш отново оковите.

— Още едно интересно определение — отбеляза Мади и накара Аби да се разсмее.

— Ако смятах, че можем да опитаме и да намерим добра опорна точка за компромиси, сама щях да му предложа.

— Тогава действай — слънцето заигра в рошавите коси на Мади. — Ако го обичаш, ако той е човекът, когото искаш, защо очакваш проблеми?

Шантел тихо се разсмя.

— Огромният опит на тази жена с мъжете се ограничава до танцьорите, които по цял ден стоят пред огледалата и се възхищават от себе си.

— Дилън не е танцьор — изтъкна Мади, без да се обиди.

— А актьорите, с които ти си прекарваш времето, не могат да осъзнаят кои са всъщност след цял ден, прекаран на снимачната площадка.

Аби поклати глава и едва успя да потисне смеха си.

— Май е по-добре и трите да останем неомъжени.

— Амин — рече Шантел.

— Пък и кой има време за романси? — подхвърли Мади. — Между уроците по танци, репетициите и сутрешните представления

съм прекалено уморена за вечеря на свещи и рози. Кой има нужда от мъже?

— Миличка, зависи дали говориш за постоянни спътници, или временни придружители.

— Започнала си да вярваш на клюките за себе си — рече Аби, щом зърнаха къщата.

— Че защо да не вярвам? — повдигна вежди Шантел. — Всички останали вярват — тя със смях пришпори кобилата и полетя напред.

— Проклетата да съм, ако ме победи отново! — Мади се стрелна като куршум след нея.

Аби се забави за миг, колкото да се усмихне, преди да смушка Джуд, знаейки, че силният кон скоро ще я изведе пред сестрите ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лунната светлина струеше през прозореца и огряваше леглото. Къщата, макар притихнала, сякаш звънеше от екота на гласове и смях, музика — музиката, която семейството ѝ създаваше, където и да отидеше. Майка ѝ свиреше на банджото, баща ѝ танцуваше. Баща ѝ свиреше, всички останали пееха. Утре щяха да си отидат, но Аби бе сигурна, че щеше да мине много време, преди ехото да отзвучи напълно.

Спокойна, но неспособна да заспи, тя склони глава на рамото на Дилън и се заслуша.

Глураво бе да се чувства така, сякаш крадеше миговете, които прекарваха заедно. Докато семейството ѝ беше в къщата, да бъде с него, беше все едно да стъпва по тънък лед. Той явно също усещаше това. Идваше при нея късно вечер, когато всички други спяха и си отиваше рано, още на разсъмване.

Не обсъждаха това. Дилън явно разбираше, че тя се чувства неловко. Беше зряла жена, вдовица, майка на двама сина, но се притесняваше от родителите си, когато бяха под един и същ покрив.

По-късно можеха да се посмеят над това, но сега отекващата тишина бе толкова приятна.

Дилън бе заслушан в звуците, които отекваха в самия него. Телефонните разговори, които бе провел, докато Аби бе заета със семейството си, бяха добавили още парченца към пъзела. Не всички му харесваха. Когато семейството ѝ си заминете, въпросите щяха да започнат отново, но той вече разполагаше с някои отговори.

Сега за него бе по-важно тя му каже неща, които вече знаеше, да му довери тайни, които му бяха известни. Когато го стореше, ако го стореше, можеха да оставят вчерашния ден зад себе си и да се заемат с утрешния.

— Спиш ли?

— Не — той притисна устни в косата ѝ. Тази вечер бе последната нощ на преструвки и Дилън искаше да ѝ даде това, от

което тя имаше нужда. — Мислех за родителите ти. Никога не съм срещал хора като тях.

— Не съм сигурна, че има като тях — това ѝ доставяше удоволствие. Аби остана със затворени очи, когато спомените нахлуха в съзнанието ѝ.

— Единственото нещо, което ме плаши, е, че баща ти много настоява да ме научи да танцувам степ.

— Истината е, че баща ми може да научи всекиго да танцува. Аз съм живо доказателство — тя се прозя и се сгуши в прегръдките му.

— Ще вземат лимузината до автобусната спирка и ще заминат за Чикаго.

— За тридневен ангажимент — тя се усмихна, представяйки си как репетира в мизерна мотелска стаичка. — Шантел искаше да им купи билет за самолет, първа класа. Те не пожелаха и да чуят за това. Мама каза, че петдесет години е успявала да стигне там, където е искала, без да вдига крака от земята и не вижда причина да започне отсега.

— Майка ти е разумна жена.

— Зная. Изтъкана от противоречия, нали? Мисля си, че ако някога се озове в къща в предградията с градинка и ограда, ще полудее. Намерила е идеалния партньор, когато се е омъжила за татко.

— Откога са заедно?

— Вече трийсет и пет години.

Той замълча за момент.

— Подобно нещо повишава доверието в брака като институция.

— Мисля, че една от причините да се омъжа толкова бързо бе, че татко и мама го правеха да изглежда тъй лесно. И за тях наистина е така. Ще ми липсват.

Той долови тъга в гласа ѝ и я притисна към себе си.

— Нито миг скука. Помислих, че ще бъдеш лишена от няколко лампи, когато Франк реши да научи момчетата да жонглират.

Аби притисна буза към рамото му и се засмя.

— Нито една ябълка няма да става за ядене, докато Бен не се откаже от упражненията.

— По-добре, отколкото да ги хвърля по Крис.

— Всеки път — тя вдигна глава и се взря в очите на Дилън. — Радвам се, че беше тук, за да се запознаеш с родителите ми. Някой ден

може да минеш през малко забутано градче и да видиш имената им на рекламен афиш. Ще си спомниш за мен.

По навик, който създаваше, че ще му бъде трудно да забрави, Дилън прокара пръсти през косата ѝ.

— Мислиш ли, че ще ми е нужен рекламен афиш?

— Няма да навреди — тя притисна устни към неговите.

— Искане ми се да мисля, че ще запомниш това — Аби зарови пръсти в косата му и плъзна устни по слепоочието му. — И това.

— Имам добра памет, Аби — той хвана китките ѝ и усети забързаните удари на сърцето ѝ. — Много добра памет.

Без да я изпуска от прегръдките си, той я претърколи и я притисна с тяло. Впи устни в нейните, без да освободи ръцете ѝ. Не още. Даваше си сметка, че докосне ли го тя, ще полудее и трескаво ще вземе това, на което искаше бавно да се наслади. Имаха на разположение цяла нощ, години. Разполагаха с вечността. Затова остана пленник, като държеше и нея пленница, а устните му галеха, възбуждаха, изкушаваха.

Пое езика ѝ дълбоко в устата си и потръпна, усетил дъха ѝ. Все още притиснал китките ѝ, той плъзна устни по шията ѝ. Долови пулса ѝ, усети вкуса на кожата ѝ. Би могъл да прекара часове, изследвайки всяко местенце от тялото ѝ, където кръвта пулсираше. Чувстваше се у дома. Тялото ѝ му предлагаше едновременно мир и спокойствие, страст и възбуда. Трябваше само да вземе това, от което най-много се нуждаеше.

Тя го обичаше. Мисълта бе дива и плашеща. И все пак, когато освободи китките на младата жена, ръцете ѝ го обгърнаха тъй естествено — ръце, които галеха и носеха сладостно мъчение. Тя не молеше за нищо и по този начин молеше за много повече, отколкото той смяташе, че би могъл да даде.

Той беше толкова нежен. Аби се зачуди дали някога ще привикне към тихата нежност, скрита под жаравата. Ръцете му галеха, възбуждаха.

Винаги, когато доловеше накъсаното му дишане, я изпълваше удивление. Опияняваше я усещането как мускулите му се стягат под дланите ѝ. Всичко това беше заради нея, от нея, с нея. Никога досега, дори в мечтите ѝ, не бе съществувал мъж, който да изпитва такава остра нужда от нея.

И все пак тя се чудеше дали той го съзнава. Дори когато се любеха страстно и бързо, чувствайки как жаравата пълзи под кожата ѝ, тя се чудеше дали той си дава сметка, че отвъд желанието, отвъд страстта, е нуждата му да я има в живота си.

Ако не съзнаваше това, връзката им щеше да приключи, щом той получише отговорите си.

— Дилън — завладя я непоколебима увереност, че той ще се изплъзне между пръстите ѝ точно когато се бе научила да държи здраво. Тя не умееше да играе игри, не знаеше тайни начини да привърже един мъж към себе си. Можеше само да му даде сърцето си и да се надява, че това ще бъде достатъчно и за двама им.

Той чу името си. Долови въздишката ѝ. Впи устни в нейните, защото чувстваше, че тя има нужда от това, и я остави да вземе каквото желае.

— Бавно — той проникна в нея и заглуши с устни стона ѝ. — Искам да видя как удоволствието те поглъща, Аби.

Страстта, удоволствието, удивлението, които се изписваха на лицето ѝ, го възбуждаха повече, отколкото си бе представял, че е възможно. Не се смяташе способен да дава, ала с нея копнееше да го стори. В продължение на години бе вземал, понякога безгрижно, твърде често егоистично. Никога не бе изпитвал това, което чувстваше с Аби. Тази мисъл го разтърсваше, изпълваше го с удивление.

Заради събирането на багажа, последните доуточнения и мултипликационните филми, в събота сутрин всички в къщата бяха заети. Шантел чакаше благоприятен момент. Когато Дилън излезе да помогне на момчетата в храненето на животните, тя изчака няколко минути, сетне се измъкна да се присъедини към тях. Беше топло за март според стандартите на Източния бряг, но тя потрепери и реши, че с радост ще се върне в Южна Калифорния. Преди това обаче трябваше да свърши нещо.

Повечето от конете бяха в заграждението. Шантел се подпря на оградата. Той щеше да излезе рано или късно. Можеше да почака.

Дилън изведе двата скопени коня и я забеляза. От няколко дни знаеше, че тя има да му каже нещо. Явно моментът бе настъпил. Той пусна конете и внимателно затвори вратата зад себе си. Безмълвно

приблужи към младата жена. Тя взе цигарата, която ѝ предложи. Шантел рядко пушеше; всичко беше въпрос на настроение. Тя вдиша дълбоко и издуха дима. Заговори, загледана в конете.

— Не съм решила дали те харесвам. Това не е важно. Важни са чувствата на Аби.

Дилън реши, че тя няма представа колко близо са думите ѝ до тези на Мади. Това беше част от връзката между близнаците. Двамата се загледаха в жребчето на Ева, което започна да суче. Кобилата се нагоди към ритъма и застина неподвижно.

— Мога да ти кажа, че не те харесах, когато дойде да ме интервюираш за Милисънт Дрискол за последната си книга. Отношението ми се дължеше отчасти на случилото ми се тогава, отчасти на твоето държание. Реших, че си суров, без капка съчувствие, затова не бях съвсем откровена с теб. Ако ти бях казала цялата истина, може би щеше да намериш място за съчувствие в книгата си. Но Аби е моя сестра.

Тя за първи път се обърна и го изгледа. Дори на силната слънчева светлина лицето ѝ бе невероятно красиво. Класическа овална форма, леко изпъкнали скули, безупречна кожа. Погледнеше ли това лице, един мъж би забравил за всичко друго в жената. Но вниманието на Дилън бе привлечено от очите ѝ. Представи си, че безмилостно бяха пронизвали твърде много мъже.

— Смятам, че държиш на Аби, но не съм сигурна, че си достатъчно силен, за да си позволиш да отдадеш значение на това. Искам да ти разкажа за Чък Рокуел така, както Аби не би могла — тя отново дръпна от цигарата и се наслади на вкуса. — Това е неофициално, Дилън. Ако Аби се съгласи, можеш да напишеш всяка моя дума. Ако тя не даде съгласието си, нямал си късмет. Съгласен ли си?

— Съгласен съм. Разкажи ми.

— Когато Чък за първи път дойде в клуба, той лудо се увлече по нея. Може би за известно време дори се влюби в нея. Не зная с какви жени се бе занимавал дотогава, но мисля, че мога да си представя. Аби изглеждаше недокосната, дори със съблазнителния си костюм и грима. Лековерна е тежка дума, освен ако не познаваш човека, а Аби беше и продължава да бъде лековерна — Шантел се усмихна. Не ледено, както

бе свикнала, а простичко и очарователно. — Тя вярва в любовта, верността, докато смъртта ни раздели. Омъжи се със звезди в очите.

Дилън можеше да си представи Аби тогава, откровена, невинна, доверчива.

— А Рокуел?

— Той я обичаше, струва ми се, както можеше и докато можеше. Някои хора казват, че слабостта не прави човека лош — нещо проблесна в очите ѝ, ала бе мигновено потиснато. — Не съм съгласна с това. Чък бе емоционално слаб. Мога да го извиня, като знам, че е отгледан от невероятно деспотична майка и баща работохолик. Ала не обичам много извиненията — тя хвърли поглед към него, очаквайки коментар.

— Продължавай — Дилън вече бе проучил семейната среда на Рокуел.

— Имаха проблеми още от самото начало. Тя ги прикриваше, но е трудно да скриеш нещо от близначката си. Пътуваше с него в Париж, Лондон, носеше красиви дрехи, беше ѝ осигурен стил на живот, за който много жени мечтаят. Не и Аби — Шантел поклати глава и забарабани с пръсти по оградата. — Не казвам, че в началото не ѝ е било приятно, но Аби винаги е търсила корени. Членовете на семейство О'Хърли трудно пускат корени.

— Ето защо е поискала това място.

Шантел пусна цигарата си на земята и я остави да угасне.

— Чък ѝ го купи след особено отвратителна афера с младо и лекомислено момиче. Ала веднага щом го купи, се отегчи от него. Даде на Аби ясно да разбере, че ако иска да го запази и поддържа, трябва да се справи сама.

— Тя ли ти каза това?

— Не. Чък ми го каза — тя го изгледа с насмешка, насочена към нея самата. — Отбил се в Лос Анджелис и решил, че може да се окаже интересно да пофлиртува със сестрата на жена си. Очарователно. Дай ми още една цигара.

Докато Дилън ѝ палеше цигарата, Шантел се овладя.

— Не беше мой тип, пък и макар моралът ми често да се подлага на съмнение, аз също имам изисквания. Наистина успя да ме предума за едно питие и да ми разкаже за всички проблеми, които има с малката си женичка вкъщи. Тя била скучна — Шантел яростно издуха

дима. — Била твърде обикновена, от средната класа. Била се закопала в тази ферма и не искала да помръдне, а той искал да прави по-хубави неща с парите си. Ако искала да поправи проклетия покрив, трябвало сама да се погрижи за това. Ако искала водопроводната инсталация да стигне стандарта на двайсети век, трябвало да намери начин да го постигне сама. Той не се интересувал. Продължи с това как ѝ била хрумнала безумната идея да отглежда коне. Присмя ѝ се — Шантел стисна устни. Осъзнала, че говори прекалено бързо, тя замълча за миг, сетне продължи по-спокойно. — Не го изхвърлих, защото исках да чуя всичко. Докато тя бе преживяла всичко това, аз бях заета с кариерата си. Твърде заета, както разбираш, за да обърна внимание, макар инстинктивно да усещах, че нещата при Аби не вървят.

А дали той обърна внимание през изминалите седмици? Мисълта го жегна. Бе очаквал от нея честност и доверие — изисквал ги бе — а бе дал само въпроси.

Бе я наблюдавал, бе я слушал и инстинктивно бе съзнавал, че всичките му предубеждения са погрешни. И все пак защо бе останала с Рокуел? И защо той се мразеше, задето искаше да узнае?

Той насочи вниманието си към разговора.

— Според теб защо ти е казал всичко това? — попита безизразно.

Тя го прониза с поглед. Беше изумително колко бързо се променяше изражението ѝ, ставаше хладно и сдържано, без да е помръднала и мускулче дори.

— Очевидно смяташе, че аз ще се забавлявам като него — тя се усмихна отново и дръпна по-спокойно от цигарата. — Както и да е, отървах се от него, сетне се обадох на Аби и дойдохме тук. Сестра ми живееше в къща, която всеки момент щеше да се събори върху главата ѝ. Чък не ѝ даваше нито цент, така че тя работеше почасово на места, където можеше да взима Бен със себе си. Зарадва се да ни види, но не бе готова да чуе нито един съвет, който намекваше за развод.

— Защо? — Дилън я докосна за първи път, просто сложи ръка на рамото ѝ, но младата жена усети силата на чувствата му. — Защо остана с него?

Ето къде бил проблемът, осъзна Шантел. Той обичаше сестра ѝ и Шантел не можеше да изпитва неприязън към него.

— Мисля, че трябва да получиш този отговор от нея, но мога да ти кажа едно. Аби притежава неизчерпаеми запаси от надежда и продължаваше да вярва, че Чък ще се върне. Междувременно пред нея стоеше проблемът да направи къщата обитаема. Отидохме в Ричмънд и продадохме бижутата ѝ. Чък беше изключително щедър през първите шест или осем месеца от брака им, така че ѝ донесоха достатъчно пари, за да преживява. Купих от нея палтото ѝ от визон — не спомена, че тогава не можеше да позволи такава покупка. — По-късно тя се шегуваше, че ме видяла на снимка да нося нейния покрив.

— Продала е палтото, за да ремонтира покрива — промълви Дилън.

— Имаше много ремонти. Навремето се изумявах колко упорито се е вкопчила в това място. Но когато я виждам сега, разбирам колко е подходящо за нея и децата. След това нещата малко се поуспокоиха. Тя забременя с Крис. Имам собствена теория по този въпрос, но нека я оставим настрана.

Той я погледна и осъзна, че тя разбира много повече, отколкото Аби предполага.

— Оставена е настрана.

— Може би наистина те харесвам — тя се поотпусна и хвърли цигарата си. — След като се роди Крис, положението се влоши още повече. Чък стана безочлив и нагъл в любовните си афери. Не смятам, че това е в негова полза, но ми се струва, че искаше да подтикне Аби към развод за нейно собствено добро. Когато тя го направи, когато най-сетне го направи, мисля, че той осъзна колко много ще загуби.

— Да не искаш да кажеш, че Аби е подала молба за развод?

— Точно така. Можеше да го съсипе — аз със сигурност щях да го сторя — но тя не го обвини в изневяра и не поиска издръжка. Искаше само фермата и някаква приемлива сума за децата. По това време той ходеше с Лори Бруър и двамата шумно бяха отпразнували събитието. Някъде по това време трябва да е осъзнал всичко. Компенсираше загубата на вълнението от състезанията с други неща. Имаше жена и две прекрасни деца, които бе заменил за стил на живот, който водеше само към по-голямо нещастие. Зная как се чувстваше, защото ми се обади няколко дни преди онова последно състезание. Господ знае защо. Не изпитвах никакво съчувствие. Каза, че се обадил на Аби и я помолил да размисли за развода, но тя отказала. Искаше да

се застъпя за него. Казах му да порасне. Няколко дни по-късно той катастрофира.

— И тя се почувства виновна, задето е искала да се разведе с него.

— Точно така — тя забарабани с безупречния си маникюр по оградата. — Беше безсмислено да ѝ повтаряме, че няма вина, че не трябва да се наказва.

Дилън имаше достатъчно проблеми със своето чувство за вина, но се съсредоточи върху последните думи на Шантел.

— Какво имаш предвид? Как да се наказва?

— Замислял ли си се колко трудно се поддържа имение като това, колко трудно се възпитават деца? Не говоря във физически и емоционален аспект, а чисто финансово.

— Рокуел имаше много пари.

— Рокуел имаше... Джанис Рокуел също и все още има. Аби нямаше нито цент — тя поклати глава, преди мъжът да успее да я прекъсне. Всеки път, като си помислеше за това, имаше чувството, че вкухва отрова. — Джанис Рокуел се погрижи Аби да не получи нищо от парите на Чък, които бяха под попечителство. Нито за нея, нито за фермата, нито за децата.

Докато Шантел имаше усещането, че вкухва отрова, Дилън почувства разяждаща киселина в гърлото си. С невероятна яснота си спомни всичко, което бе казал на Аби от първия дъждовен ден в кухнята до сутринта, когато я бе видял да пуска гумените ръкавици в чантата си. И Дилън осъзна, че трябва да живее с този спомен.

— Как успя да задържи фермата?

— Взе заем.

Усещаше в устата си горчив вкус, който нямаше нищо общо с тютюна. Не ѝ бе вярвал, не се бе доверил и на чувствата си. Аби бе прекалено горда, за да му каже това, което сега бе научил от Шантел.

Да върви по дяволите гордостта ѝ, помисли си внезапно, яростно. Нима той нямаше право да знае? Нямаше ли право... Унесен в мислите си, той зарея поглед към хълмовете. Не, неговата гордост бе наранена. Мъжката му гордост и гордостта му на репортер. Аби знаеше какво мисли той за нея и бе приела мнението му — бе приела и него самия.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото някой трябва да убеди Аби, че вината не е нейна, че не е можела да предотврати нищо от случилото се. Мисля, че ти си този, който трябва да го стори. Мисля, че ако имаш смелостта, ти си мъжът, който би могъл да я направи щастлива.

Шантел вирна брадичка, очите ѝ потъмняха, щом му отправи предизвикателството. Дилън неволно се усмихна.

— Ти си невероятна жена. Първия път това ми убягна.

Тя откликна на усмивката му.

— Да. И на мен ми убягнаха някои неща за теб.

Мади излезе през задния вход и извика:

— Шантел, лимузината пристигна.

— Идвам — тя отстъпи назад и отново го прониза с поглед. —
Още нещо, Дилън. Ако причиниш болка на Аби, ще си имаш работа с мен.

— Честна сделка.

Той протегна ръка. Шантел с готовност я пое.

— Пожелавам ти успех.

— Благодаря.

Сбогуването беше дълго, сълзливо и шумно. Мади приближи към Дилън и го прегърна сърдечно.

— Имаш късмет. Смятам, че си подходящ за нея — прошепна тя в ухото му. Сетне се отдръпна с усмивка. — Добре дошъл в семейството, Дилън.

Всички се връщаха по два пъти в къщата, преди да се настанят в колата. Крис и Бен трябваше да бъдат насила измъкнати навън, след като разкриха всички тайни копчета и бутони в колата. След като вдигнаха и спуснаха прозорците десетина пъти, усилиха докрай радиото и малкия портативен телевизор, Аби ги издърпа навън, та да могат да се качат останалите от семейството. Лимузината потегли бавно като презокеански параход.

— Ще карам кола — реши Крис веднага. — Ще нося хубава шапка като тази на господин Доналд и ще се возя на предната седалка.

— Аз предпочитам да се возя отзад при телевизора.

Аби се разсмя и разроши косата на Бен.

— Това момче е истински О’Хърли. Не знам за теб, но аз искам нещо студено, преди да се заловя с бъркотията в кухнята.

— Може ли да отидем да поиграем с кончетата? — попита Бен, вече излязъл на верандата.

— Само внимателно — извика след тях Аби. Въздъхна и пое към къщата. — Вече ми липсват.

— Невероятно семейство.

— Най-меко казано. Искаш ли сода?

— Не — той неспокойно закри из кухнята. Думите на Шантел все още го тормозеха. Както и всичко, което бе научил през последните няколко дни. Фактът, че тъй дълбоко се бе излъгал в преценката за Аби, го правеше несигурен. — Аби, това място, фермата, е много важно за теб.

— Като изключим момчетата, то е най-важното — тя си напълни чаша с лед.

— Ти не си глупачка — той произнесе думите тъй ожесточено, че Аби се обърна и го погледна.

— Смятам, че не съм.

— Тогава защо си позволила на Рокуел да се разпорежда с теб? Защо си позволила на майка му да те лиши от всичко, на което имаш право.

— Почакай — бе се надявала да мине ден, поне няколко часа, преди всичко това да започне отново. — Джанис действително няма нищо общо с останалото, нищо общо с биографията на Чък.

— Биографията да върви по дяволите — той я хвана за ръцете. Едва в този момент осъзна, че от известно време книгата няма никакво значение. Важна бе Аби. Виждаше единствено какво е преживяла тя, какво е направила, какво ѝ е било причинено. Ако тя не можеше да мрази, той щеше да мрази вместо нея. — Тя се е погрижила да не получиш нито цент от парите на Чък, които са били под попечителство. С тези пари можеше да купиш фермата и да си спокойна. Ти имаш право на тях, децата ти имат право на тях. Защо си позволила това?

— Нямам представа откъде си се сдобил с информацията — тя се постара да овладее гласа си. Навремето бе преглътнала горчивината. Нямахше желание да я опита отново. — Джанис контролира тези пари.

Чък трябваше да ги наследи, когато навършеше трийсет и пет години, но той не доживя тази възраст. Парите бяха нейни.

— Наистина ли мислиш, че това ще бъде прието в съда?

— Нямам никакво желание да ходя в съд. Чък ни остави малко пари.

— Каквото е останало, след като е пропилял по-голямата част.

Аби кимна, гласът ѝ остана спокоен. Това беше стар спор, който бе водила и със себе си преди години.

— Достатъчно, за да съм сигурна, че ще мога да изпратя децата в колеж.

— А междувременно трябва да вземеш заем, за да задържиш покрива над главите им.

Това я унижаваше. Той не би могъл да знае колко унижително бе за нея да моли за пари, колко неловко се чувстваше, че това му е известно.

— Дилън, това не е твоя грижа.

— Става моя грижа. Ти си моя грижа. Знаеш ли какво чувствам, като знам, че търкаш чужди подове?

— Какво значение има чии подове търкам?

— За мен има голямо значение, защото не искам ти... не мога да понеса ти... — той изруга и опита отново: — Можеше да бъдеш честна с мен, ако не в началото, то поне после, когато станахме по-близки.

Тя поне бе откровена, когато изразяваше чувствата си. Аби взе кафеарката от печката, отнесе я до умивалника и я напълни със сапунена вода.

— Бях честна колкото можех. Ако беше само заради мен, можех да ти кажа всичко, но трябва да мисля и за момчетата.

— Няма да направя нищо, с което да ги нараня. Не бих могъл.

— Дилън, какво значение има всичко това? — не беше спокойна. По дяволите, никак не беше спокойна. Чувстваше как гневът яростно пулсира в тялото ѝ. — Та това са само пари. Не може ли просто да ги отменим?

— Не е само за парите. Не, не можем да отменим този въпрос. Ти също не си го отминала, защото в противен случай щеше да ми кажеш — завладя го разочарование, вина, гняв. И изведнъж в съзнанието му изплува снимката, на която Аби бе като принцеса, облечена в бялото

кожено палто. — Продала си това проклето бяло палто, за да ремонтираш покрива.

Тя объркано поклати глава.

— Какво значение има? С визона едва ли бих могла да нахраня животните.

— Знаеше какво е мнението ми за теб — ядът, който Дилън изпитваше към себе си, го правеше само по-несправедлив към нея. — Не си направи труд да го промениш. Дори когато се влюбих в теб, ти не ми се довери напълно. Извъртаня и хитрувания, Аби. Така и не ми каза, че си възнамерявала да се разведеш с него, не ми каза колко трудно ти е било да печелиш за храната. Имаш ли представа как се чувствах, като трябваше да научавам всичко това парченце по парченце?

— А знаеш ли как се чувствам аз? — тя извиси глас, за да го надвика. — Знаеш ли как се чувствам, като си спомня как се провалих?

— Това е абсурдно. Би трябвало да знаеш колко глупаво е подобно твърдение.

— Зная колко глупава бях аз.

— Аби — тонът му стана по-груб. — Той се е провалил. Предал е теб, децата си, а накрая и себе си — Дилън леко я разтърси, отчаяно опитвайки се да я накара да проумее колко много е направила и колко я уважава той за това. — Ти си причината нещата да потръгнат. Ти си създала дом, дала си живот на две деца.

— Престани да крещиш на мама.

Напрегнат и бледен, Бен стоеше на прага на кухнята. Дълбоко разстроена, Аби само се втренчи в него.

— Бен...

— Пусни майка ми — долната му устна затрепери, но той непоколебимо се втренчи в Дилън. — Пусни я и си върви. Не те искаме тук.

Отвратен от себе си, Дилън пусна Аби и се обърна към момчето.

— Нямаше да нараня майка ти, Бен.

— Нали те видях.

— Бен — Аби бързо пристъпи между двамата. — Не си разбрал. Бяхме ядосани един на друг. Когато са ядосани, хората понякога си крещят.

Момчето бе стиснало челюст и напомни на Аби за баща му, когато изпаднаше в ярост.

— Не искам да ти крещи. Няма да му позволя да те нарани.

— Миличък, аз също креших — нежно рече тя и го погали по главата. — И той не ми причиняваше болка.

В очите му проблесна смесица между унижение и гняв.

— Сигурно го обичаш повече от мен.

— Не, бебето ми...

— Не съм бебе! — лицето му почервения, когато я отблъсна. — Ще ти покажа!

Аби все още бе коленичила на пода, когато задната врата се затръшна.

— О, Господи — младата жена бавно се изправи. — Не се справих много добре.

— Вината беше моя — Дилън прокара пръсти през косата си. Искаше да им предложи да се грижи за тях, да им даде всичко от себе си. А наместо това бе успял да причини болка на Аби и да настрои Бен против себе си. — Нека да поговоря с него.

— Не зная. Може би трябва аз... О, Господи! Бен, Бен, спри! — тя се втурна през задната врата, преди Дилън да успее да извика. Настигна я в миг и я задмина. Бен беше яхнал Ураган и своенравният кон яростно риташе.

Сърцето на Аби бясно заблъска в гърдите ѝ, когато момчето се вкопчи във врата на жребеца. За момент ѝ се стори, че Бен ще успее да укроти животното и да слезе, но сетне Ураган се изправи на задните си крака и за момент жребецът и момчето се сляха в едно — силуетът се очерта на фона на небето. После Бен бе отхвърлен като муха.

Викът му се сля с пронизителното цвилене на животното. Като в забавен каданс тя наблюдаваше как копитата на коня танцуват около телцето на Бен и по чудо го избягват. Усети лапите на страха да сграбчат сърцето ѝ, когато се втурна към падналото момче.

— Бен. О, Бен — искаше ѝ се да се разплаче, но заедно с Дилън започна да опипва безчувственото тяло за признаци на живот.

— Добре е, но е в безсъзнание. Мисля, че ръката му е счупена — собствените му ръце трепереха. Ако беше малко по-бърз, само няколко секунди... — Аби, можеш ли да докараш колата?

Бен лежеше неподвижно, лицето му бе бяло като платно. Искаше да покрие тялото му със своето и да се разплаче.

— Да — тя вдигна поглед и зърна Крис до себе си. Момченцето трепереше като лист. — Хайде, Крис — хвана го за ръка и го поведе със себе си. — Трябва да откараме Бен в болницата.

— Той добре ли е? Ще се оправи ли?

— Ще се оправи — прошепна тя и забърза към колата.

— Можеш ли да караш? — попита Дилън, когато тя се върна. — Не знам пътя.

Тя кимна и му помогна да настани първородния ѝ син в скута си. Стисна зъби и потегли по алеята, уплашена, че ще раздруска момчето, като минава по бабуните. В мига, в който излезе на магистралата, натисна докрай педала на газта.

Когато Бен се размърда, Аби усети как очите ѝ се пълнят със сълзи и ги потисна. Момчето изстена, щом дойде в съзнание. Тя започна да му говори, безсмислици, всичко, каквото ѝ идваше наум. От задната седалка Крис се наведе напред и погали крака на Бен. Тъй като не знаеше какво друго да направи, Дилън нежно отмахна косата от челото му.

— Почти пристигнахме, Бен — прошепна. — Дръж се.

— Боли.

— Да, зная — когато момчето зарови лице в ризата му, Дилън за първи път през живота си разбра какво означава да усетиш чужда болка.

Аби паркира до тротоара пред спешното отделение и изскочи от колата да помогне на Дилън и Бен.

Сякаш минаха часове. Зъбите ѝ започнаха да тракат, докато диктуваше на регистратурата необходимите сведения. Пое дълбоко въздух и опита да се успокои, когато откараха Бен за рентгенова снимка. В яда си малкото ѝ момче бе опитало да докаже, че е мъж. Беше пострадало и сега тя можеше само да чака. Дилън стоеше до нея, вдигнал Крис на ръце.

— Седни, Аби. Сигурно ще отнеме време.

— Той е само едно малко момче — не можеше да рухне сега. Бен щеше да има нужда от нея. Но сълзите се застичаха беззвучно по бузите ѝ. — Беше толкова ядосан. Никога не би яхнал жребеца, ако не беше ядосан.

— Аби, момчетата всеки ден си чупят костите — но стомахът му болезнено се беше свил.

— Какво ще стане с Бен? — като видя, че майка му плаче и Крис започна да подсмърча.

— Той ще се оправи — Аби избърса сълзите си. — Докторите ще се погрижат за него.

— Мисля, че ще има гипс — Дилън плъзна пръсти по ръчичката на Крис. — Когато изсъхне, ще можеш да напишеш името си върху него.

Крис подсмръкна и се замисли.

— Аз мога да пиша само с печатни букви.

— Ще стане и с печатни букви. Хайде да седнем.

Аби си наложи да не крачи из помещението. Когато Крис се настани в скута ѝ, тя с мъка се удържа да не го притисне силно към себе си. С всяка изминала минута, празнотата, която чувстваше в себе си, нарастваше. Скочи, замаяна от страх, когато докторът излезе.

— Хубаво чисто счупване — рече той. Усетил тревогата ѝ, мъжът леко я стисна за рамото. — С гипса ще стане сензацията на училището.

— Той... Има ли някакви други рани?

Всичко ѝ мина през ума, като се почне от сътресение на мозъка и се стигне до вътрешни кръвоизливи.

— Той е силно здраво момче — докторът не бе отдръпнал ръка от рамото ѝ и усети залялото я облекчение. — Малко му се гади и има няколко натъртвания, които ще посиняят. Искам да почине няколко часа под мое наблюдение, но мисля, че няма за какво да се тревожите. Ще ви дам рецепта и списък с нещата, които ще може и няма да може да прави. Вече му казах, че известно време трябва да стои далеч от диви коне.

— Благодаря ви — тя притисна ръце към очите си. Счупена кост. Костите зарастват, помисли си с облекчение. — Мога ли да го видя?

— Оттук.

Изглеждаше толкова дребничък на бялата маса. Аби с мъка потисна напиралците отново сълзи и се наведе да го прегърне.

— О, Бен, изплаши ме до смърт.

— Счупих си ръката — вече свикваше с мисълта как ще показва гипса си в училище.

— Много вълнуващо — вече ѝ беше простено. Аби го зърна в очите му, почувства го, когато пръстите му обхванаха нейните. — Сигурно боли, а?

— Вече съм малко по-добре.

Крис приближи да разгледа чистия бял гипс.

— Дилън каза, че мога да напиша името си върху него.

— Сигурно — Бен за първи път вдигна очи към Дилън. — Може би всички ще си ги напишете. Избяга ли Ураган?

— Не се тревожи за Ураган. Той знае къде е варелът с фураж.

Момчето се втренчи в пръстите си и ги размърда енергично.

— Съжалявам.

— Не — тя повдигна брадичката му. — Аз съжалявам. Ти се застъпи за мен. Благодаря.

Тя го целуна и Бен вдъхна познатото ѝ ухание. Вече не се чувстваше толкова смел, само уморен.

— Няма защо.

— Докторът иска да останеш малко тук. Ще ти донеса лекарството.

— Защо не отидете двамата с Крис, Аби — Дилън приближи до масата. — Искам да поговоря малко с Бен.

Тъй като усети, че големият ѝ син е по-скоро смутен, отколкото ядосан, тя кимна.

— Добре. Няма да се бавим.

— Може ли да получа нещо за пиене? — обади се Бен.

— Ще попитам доктора — Аби се наведе и го целуна по двете бузи. — Луда съм по теб, разбойнико.

Момчето се ухили и се взря в гипса. На прага Аби хвърли поглед през рамо и видя, че синът ѝ е вдигнал очи към Дилън.

— Сигурно си ми много ядосан — започна мъжът.

— Сигурно.

— Да крещиш на някого, когото обичаш, е доста глупаво. Понякога възрастните проявяват глупост.

И Бен мислеше така, но беше предпазлив.

— Може би.

Как да подходи към момчето? С истината. Толкова бе ораторствал за честност, бе я изисквал, бе я очаквал. Може би беше време да я даде. Дилън приседна на масата.

— Имам проблем, Бен. Надявам се, ще ми помогнеш да го разреша.

Момчето сви рамене и започна да си играе с крайчеца на чаршафа. Но се заслуша внимателно.

Вече се смрачаваше, когато се прибраха вкъщи. Настаниха Бен удобно и натрупаха около него книги и играчки, за да се забавлява. Момчето беше изтощено и заспа, преди още да си изяде вечерята. Докато Аби оправяше завивките му, Дилън отнесе задрямалия Крис в стаята му.

— Заспа върху пицата си — подхвърли с усмивка Дилън.

— Идвам веднага.

— Мога да се справя. По-добре разтреби долу и пригответи за двама ни нещо за пиене.

Имаше останали няколко бутилки вино, подарък от Шантел. Аби напълни две чаши, сетне се нахвърли върху пицата, осъзнала, че не е хапвала от сутринта. Бе я преполовила, когато сълзите ѝ рукнаха отново. Аби внимателно затвори картонената кутия, облегна се на плота и заплака.

Дилън я завари обляна в сълзи и не се поколеба. Грабна я в обятията си и я притисна към себе си.

— Глупаво е да плача сега — промълви тя. — Той е добре. Но просто продължавам да го виждам във въздуха, как застива там за един ужасен миг.

— Зная. Но вече е добре — той я отдалечи от себе си и започна да бърше сълзите ѝ. — Всъщност, освен счупената ръка, той е прекрасен.

Аби погали бузата му и го целуна.

— Ти си прекрасен. Не зная какво щях да правя без теб.

— Щеше да се справиш чудесно — той извади цигара, защото се чувстваше не по-малко разтърсен. — Това е едно от най-заплашителните неща у теб.

— Заплашителна? — тя не вярваше, че може да се засмее отново, ала се оказа толкова лесно. — Аз?

— Не е лесно за един мъж да се обвърже с жена, която е напълно способна да се справя с всичко. Да поддържа къщата, да възпитава

децата си, да построи ферма. Не е лесно за един мъж да повярва, че съществуват жени, които не само правят тези неща, но и ги правят с удоволствие.

— Не те разбирам Дилън.

— Така и предполагам — той смачка цигарата, осъзнавайки, че няма нужда от нея. — За теб е съвсем естествено, нали? Това е невероятно.

Аби вдигна чашата и му я подаде.

— Ако не те познавах по-добре, щях да кажа, че вече си пийнал.

— Мислите ми тъкмо се избистриха.

— Моите също — тя отпи от чашата си. Виното беше непознато и прекрасно студено. — Зная, че ми беше ядосан тази сутрин.

— Аби...

— Не, почакай. Последното нещо, което ми каза, преди Бен да се появи, бе да прогледна. Искам да ти разкажа всичко — и да приключи с това.

Би могъл да й каже, че това вече няма значение. Поне за него. Но усети, че за нея е важно.

— Добре.

— Попита ме защо съм останала с Чък. Много просто, останах, защото бях дала обещание. Накрая, когато осъзнах, че трябва да го наруша и да разтрогна брака си, имах нужда да поема цялата вина. Някак си ми беше по-лесно да продължа да живея, вярвайки, че аз съм направила грешка, че съм се провалила по някакъв начин.

Гласът ѝ беше напрегнат. Аби отпи нова глътка от виното и продължи:

— Но аз не съм направила грешка, Дилън, и имам две хубави деца, които доказват това. Ти каза, че Чък е предал себе си и имаш право. Той можеше да постигне много повече, но направи погрешен избор. Време е да призная, че аз направих верния избор. Благодарение на теб, имам сили да направя това признание.

— Приемам благодарността ти, но не това преследвам.

Както в чакалнята на болницата, Аби усети стомахът ѝ да се свива на топка.

— Никога няма да забравя какво направи само с присъствието си.

— Не ми е приятно, че говориш в минало време. Не искаш ли да чуеш какво си говорихме с Бен, докато те нямаше?

Аби се втренчи във виното си.

— Смятах, че ще ми кажеш, ако искаш да науча — вдигна поглед и се усмихна. — Пък и винаги мога да го измъкна от Бен, ако не ми кажеш.

— Това е едно от нещата, които обичам у теб.

В очите ѝ се прокрадна безпокойство.

— Дилън, тази сутрин, когато ми крещеше, каза...

— Че съм се влюбил в теб. Проблем ли има?

— Искан ми се да знаех.

— Нека ти обясня така, както обясних на Бен — той остави чашата си, сетне взе нейната от ръцете ѝ и я сложи на плота. — Казах му, че съм влюбен в майка му. И че съм новак в любовта и не зная как да се справям с нея. Казах му, че съзнавам как съм направил някои грешки и се надявам той да ми помогне.

Дилън зарови пръсти в косите ѝ, притисна длан към бузата ѝ, сетне се отдръпна.

— Казах му, че зная донякъде как се управлява ферма, но имам твърде незначителен опит като съпруг и съвсем никакъв като баща, макар да ми се иска да пробвам.

Очите ѝ се разшириха. Изглеждаше толкова уязвима, та му се прииска да я притегли в прегръдките си и да ѝ обещае, че ще я защити от всичко. Но на Аби не трябваше да се дават прибързани обещания. Веднъж вече бе получила прибързани обещания, които са били нарушени. Реши, че всичко трябва да бъде изградено върху взаимното доверие.

— Ще ми дадеш ли възможност?

Тя не можеше да преглътне. Чудеше как изобщо успява все още да диша.

— Какво каза Бен?

Дилън се усмихна и я погали по бузата.

— Смята, че идеята е доста добра.

— Аз също — тя се хвърли в прегръдките му. — О, Дилън, аз също.

Може би изпитваше благодарност, може би облекчение. Но и чувството, че най-сетне се е прибрал у дома.

— Само не мисли да купуваш крави.

— Не. Никакви крави. Обещавам — засмя се тя.

Дилън притисна устни към нейните. Всичко беше тук — любов, доверие, надежда. В живота съществуваха втори възможности и двамата с Аби бяха открили своята.

— Аби... — можеше с часове да я държи в обятията си.

— Да?

— Мислиш ли, че можем да убедим баща ти да танцува на сватбата ни?

— Смятам, че нищо не е в състояние да го спре — усмихна се Аби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.